M.J. ARLIDGE

Ghici cine moare primul

Seria: Helen Grace #1

M.J. ARLIDGE

Seria: Helen Grace

Volumul 1

GHICI CINE MOARE PRIMUL

Original: *Eeny Meeny* (2014)

Traducere din limba engleză și note de:
LUCIAN NICULESCU

virtual-project.eu

3
TREI

2015

1.

Sam doarme. Acum aș putea să-l omor. E întors cu spatele la mine – ar fi foarte simplu. Oare s-ar trezi dacă aș face vreo mișcare? Ar încerca să mă oprească? Ori s-ar *bucura,* pur și simplu, că se-ncheie coșmarul?

Nu mă pot gândi așa. Trebuie să încerc să-mi amintesc ce-i adevărat și ce-i bine. Însă atunci când ești captiv, zilele par că nu se mai termină, iar speranța moare cea dintâi.

Îmi scotocesc creierii în căutarea unor amintiri fericite, să țin gândurile negre la distanță, dar mi-e din ce în ce mai greu să le-adun.

Suntem aici de numai zece zile (sau să fie oare unsprezece?), însă viața normală pare deja o amintire îndepărtată.

Făceam autostopul, după un concert la Londra, atunci când s-a întâmplat. Ploua cu găleata și trecuseră mai multe mașini pe lângă noi fără să oprească. Uzi până la piele, eram gata să renunțăm, când a frânat în cele din urmă o dubă. Înăuntru era cald și uscat. Ni s-a oferit cafea dintr-un termos. Aroma ei a fost de-ajuns ca să ne înveselim. Gustul era și mai grozav. Nu ne-am dat seama că aceea va fi ultima noastră gură de libertate.

Când mi-am revenit în simțiri, îmi plesnea capul. Aveam gura năclăită de sânge. Nu mai eram în duba călduroasă, ci într-un loc întunecos și rece. Oare visam? Un zgomot din spatele meu m-a făcut să tresar. Dar nu era decât Sam, care se chinuia să se ridice.

Am fost jefuiți. Jefuiți și abandonați. Am înaintat de-a bușilea, zgâriind pereții care ne înconjurau. Niște plăci tari și reci. M-am ciocnit de Sam și l-am ținut strâns pentru o clipă, inspirând mirosul lui care-mi place atât de mult. Apoi a trecut momentul și ne-am dat seama în ce situație îngrozitoare suntem. Ne aflam într-o piscină scoasă din uz. Părăsită, neprietenoasă, fără trambuline, fără indicatoare și chiar și fără trepte. Luaseră tot ce putea fi valorificat. Lăsând în urmă un bazin adânc și neted din care era cu neputință să ieși.

Ticăloasa aia nemernică ne auzea oare țipetele? Probabil. Fiindcă, atunci când în cele din urmă ne-am oprit, s-a întâmplat. Am auzit sunând un telefon mobil și, pentru o clipă scurtă și victorioasă, am crezut că era cineva pornit să ne salveze. Dar am văzut apoi ecranul telefonului licărind pe pardoseala piscinei. Sam n-a făcut nicio mișcare, așa că m-am repezit eu. De ce trebuia să fiu eu? De ce trebuie *mereu* să fiu eu?

— Bună, Amy.

Vocea de la capătul celălalt era distorsionată, neomenească. Aș fi

vrut să cer îndurare, să le explic că făcuseră o greșeală enormă, însă faptul că-mi cunoșteau numele părea să-mi taie tot elanul. N-am spus nimic, iar vocea a continuat, neabătută și imperturbabilă:

— Vrei să trăiești?

— Cine ești? Ce-ai făcut cu no…

— Vrei să trăiești?

Preț de un minut, n-am putut să răspund. Aveam limba încleștată. Și apoi:

— Da.

— Pe jos, lângă telefon, o să vezi un pistol. Are un singur glonț. Pentru Sam sau pentru tine. Acesta este prețul libertății tale. Trebuie să ucizi ca să trăiești. Vrei să trăiești, Amy?

Nu pot vorbi. Îmi vine să vărs.

— Ei, ce zici, vrei?

Și pe urmă telefonul moare. Iar atunci Sam întreabă:

— Ce-a spus?

Sam doarme lângă mine. Aș putea s-o fac chiar acum.

2.

Femeia a țipat de durere. Apoi a tăcut. Pe spate i se formau dungi vinețiii. Jake a ridicat cravașa din nou și-a plesnit-o cu sete. Femeia s-a încovoiat, a scos un țipăt și a spus:

— Mai vreau!

Rareori zicea altceva. Nu era vorbăreață. Spre deosebire de alți clienți de-ai lui. Administratorii, contabilii și funcționarii blocați în relații lipsite de sex doreau cu *disperare* să vorbească – și să-i intre pe sub piele celui care-i bătea contra cost. Ea era diferită – ca o carte închisă. Niciodată nu pomenise vreo vorbă despre cum dăduse de el. Sau de ce venea. I-a prezentat instrucțiunile – nevoile ei – clar, scurt și la obiect, după care l-a rugat să treacă la treabă.

El începea de fiecare dată prin a-i fixa încheieturile mâinilor. Două cureluțe de piele ghintuite trase strâns, care-i priponeau brațele de zid. Niște cătușe de fier în jurul gleznelor îi prindeau picioarele pe podea. Hainele și le împăturea cu grijă pe scaunul pus la îndemână și stătea acolo, înlănțuită, doar în lenjerie, așteptându-și pedeapsa.

Nu exista niciun joc de roluri. Niciun „Te rog, nu mă bate, tăticule” sau „Sunt o fetiță foarte rea”. Voia doar ca el s-o lovească. Pe undeva era o ușurare. Orice muncă se transformă în rutină după o vreme și câteodată era plăcut să nu fii nevoit să satisfaci fanteziile unor jalnici candidați la statutul de victimă. În același timp, era frustrant refuzul ei de a stabili o relație adecvată cu el. Încrederea este cel mai important element al oricărei ședințe sado-maso. Supușii au nevoie să știe că se află pe mâini sigure, că dominatorul le cunoaște personalitatea și necesitățile și le poate oferi o experiență aducătoare de satisfacții, în condiții convenabile pentru ambele părți. Dacă asta nu există, atunci totul tinde să devină ultraj sau chiar abuz – iar pe Jake așa ceva chiar *nu*-l interesa.

Drept care a luat-o treptat – azi o întrebare, mâine o remarcă. Și, cu timpul, ghicise ce era important: că ea nu era din Southampton la origine, că nu avea familie, că se apropia de patruzeci de ani și n-o deranja. Învățase, de asemenea, din ședințele lor, că durerea era ceea ce conta pentru ea. Sexul nu juca niciun rol. Nu voia să fie stârnită sau aţâţată. O interesa pedeapsa. Bătăile nu mergeau niciodată prea departe, însă erau zdravene și constante. Corpul o ajuta să le îndure – era înaltă, voinică și serios antrenată – iar urmele cicatricelor mai vechi dovedeau că nu era novice în branșa sado-maso.

Și totuși, în pofida tuturor tentativelor și întrebărilor lui atent formulate, Jake nu aflase decât un singur lucru sigur despre ea. Odată, când se îmbrăca, îi alunecase pe jos legitimația cu poză din buzunarul

sacoului. Ea a înșfăcat-o cât ai zice pește, închipuindu-și că el n-apucase s-o vadă, însă el o văzuse. Avea impresia că se pricepe cât de cât la oameni, dar asta îl luase prin surprindere. Dacă nu i-ar fi văzut legitimația, n-ar fi ghicit niciodată că e polițistă.

3.

Amy se ghemuiește la câțiva metri de mine. Toată jena s-a topit între timp și ea urinează pe jos fără nicio rușine. Mă uit la șuvița subțire de pipi cum lovește plăcile de gresie, iar stropii mititei ricoșează și se depun pe chiloții ei murdari. În urmă cu câteva săptămâni mi-aș fi întors privirea, dar acum n-o mai fac.

Urina ei șerpuiește încetișor pe pantă și se adaugă la băltoaca stătută, plină cu dejecții, care s-a format la capătul cel mai adânc al bazinului. Nu-mi pot dezlipi ochii de la ea, dar în cele din urmă dispar și ultimele picături și distracția ia sfârșit. Amy se retrage în colțul ei. Fără vreo scuză, fără să mă bage în seamă. Am devenit animale – nu ne mai sinchisim de sine și de celălalt.

N-a fost așa dintotdeauna. La început eram furioși, neîmblânziți. Eram hotărâți să nu murim aici, să supraviețuim împreună. Amy se cocoța pe umerii mei, zgâriind plăcile de faianță până-i dădea sângele, căznindu-se să atingă marginea piscinei. Iar când asta n-a mers, a încercat să sară în sus de pe umerii mei. Numai că piscina are vreo patru metri cincizeci adâncime, poate mai mult, și pare imposibil să ieșim vreodată de aici.

A urmat apoi telefonul, dar era blocat cu un cod și, după ce am încercat câteva combinații, i s-a consumat bateria. Am zbierat și am urlat până ne-a luat gâtul foc. Ne-a răspuns doar ecoul, râzându-și de noi. Uneori avem senzația că suntem pe altă planetă, cu nicio altă ființă umană pe o rază de cine știe câți kilometri în jur. Se apropie Crăciunul, probabil că lumea ne caută, dar îți vine greu să crezi așa ceva aici, înconjurat de această liniște sinistră și impenetrabilă.

Evadarea este exclusă, prin urmare, supraviețuim pur și simplu. Ne-am ros unghiile până ne-au sângerat degetele, apoi ne-am supt cu lăcomie sângele. Am lins condensul de pe faianță în zori, dar continua să ne doară stomacul. Am luat în calcul să ne mâncăm hainele… dar ne-am răzgândit. Noaptea se face foarte frig și doar hainele subțiri și căldura pe care ne-o transmitem unul celuilalt ne împiedică să murim de hipotermie.

Mi se pare mie sau îmbrățișările noastre nu ne mai încălzesc? Și nu ne mai apără? De când s-a întâmplat, ne-am agățat zi și noapte unul de altul, dorind să supraviețuim amândoi, disperați să nu rămânem singuri în locul acesta cumplit. Am jucat tot felul de jocuri ca să treacă timpul, imaginându-ne ce vom face după ce va sosi cavaleria – ce-o să mâncăm, ce-o să le spunem rudelor, ce-o să primim de Crăciun. Însă aceste jocuri s-au terminat treptat, pe măsură ce am înțeles că am fost aduși aici cu un scop și că nu va exista un sfârșit fericit.

— Amy?

Tăcere.

— Amy, te rog, spune ceva.

Nu se uită la mine. Nu vorbește cu mine. Am pierdut-o oare de-a binelea? Încerc să-mi dau seama la ce se gândește, dar nu reușesc.

Poate că nu mai e nimic de spus. Am încercat tot ce se putea, am explorat fiecare centimetru pătrat al închisorii noastre, căutând vreo modalitate de evadare. Pistolul este singurul obiect de care nu ne-am atins. Stă mut acolo și ne cheamă.

Ridic capul și o văd pe Amy cum se uită la el. Ea îmi surprinde privirea și lasă ochii în jos. Ar fi în stare să-l ia? Acum două săptămâni aș fi zis că e cu neputință. Dar acum? Încrederea e un lucru fragil – greu de câștigat și ușor de pierdut. Nu mai sunt sigur de nimic.

Tot ceea ce știu este că unul dintre noi va muri.

4.

Ieșind în aerul răcoros al serii, Helen Grace se simțea relaxată și fericită. Încetinind pasul, a savurat acest moment de liniște, aruncând o privire amuzată gloatei de oameni ieșiți la cumpărături, care umpleau străzile.

Se îndrepta spre târgul de Crăciun din Southampton. Organizat pe latura de sud a centrului comercial WestQuay, târgul era un eveniment anual – un prilej de a cumpăra cadouri originale, confecționate manual, pe care nu le-ai fi găsit pe nicio listă de pe Amazon. Helen ura Crăciunul, dar cumpăra an de an, fără excepție, ceva pentru Anna și Marie. Era singurul ei răsfăț de sărbători și profita de fiecare dată la maximum. A ales niște bijuterii, lumânări parfumate și alte nimicuri, dar nu s-a zgârcit nici la mâncare, luând de-a valma curmale, ciocolate, o budincă de Crăciun indecent de scumpă și un pachețel frumos de bezele de mentă – Marie se dădea în vânt după ele.

Și-a recuperat motocicleta Kawasaki din parcarea de la WestQuay și a accelerat puternic prin traficul din centrul orașului, înspre sud-est, către Weston. Gonea cu viteză, îndepărtându-se de freamăt și abundență, spre lipsuri și deznădejde, atrasă implacabil de cele cinci blocuri-turn monolit care dominau orizontul. De atâția ani îi întâmpinau pe cei ce veneau spre Southampton pe mare și-și îndepliniseră cu onoare datoria în trecut, impozante, futuriste și vesele. Dar acum se schimbaseră total.

Melbourne Tower arăta de departe cel mai dărăpănat. Cu patru ani în urmă, o fabrică de droguri clandestină sărise-n aer la etajul șase. Pagubele fuseseră majore și clădirii îi fusese smulsă inima din piept. Consiliul local promisese s-o refacă, dar recesiunea le stricase planul. Încă era programată pentru restaurare, tehnic vorbind, dar acum nimeni nu mai credea că se va întâmpla asta. Și astfel clădirea rămânea în starea aceasta, rănită și neiubită, abandonată de marea majoritate a familiilor care locuiseră acolo. În prezent o luaseră în stăpânire drogații și cei care nu mai aveau unde se duce. Un loc părăsit și urât.

Helen și-a lăsat motocicleta suficient de departe de turnuri și și-a continuat drumul pe jos. În general, femeile nu circulau singure noaptea prin cartier, dar pe Helen n-o preocupase niciodată propria ei siguranță. Aici era cunoscută, iar oamenii, de obicei, n-o deranjau cu nimic, ceea ce ei îi convenea de minune. Era o seară foarte liniștită, exceptând niște câini care dădeau târcoale unei mașini incendiate, iar Helen s-a strecurat printre ace de seringă și prezervative și a intrat în Melbourne Tower.

S-a oprit la etajul patru, în fața apartamentului 408. Odată fusese o locuință socială frumoasă și confortabilă, dar acum arăta ca Fort Knox. Ușa principală era plină de yale, dar și mai frapant era grilajul metalic – ferecat bine cu lacăte – care întărea intrarea. Inscripțiile abjecte – *paralitic, retardat, mongoloid* – care mânjeau peretele ofereau un indiciu despre motivul pentru care apartamentul era atât de baricadat.

Aici locuiau Marie și Anna Storey. Anna avea un handicap sever, nu putea să vorbească, să se hrănească singură ori să meargă la toaletă. Ajunsă acum la paisprezece ani, Anna nu putea face nimic singură, mama ei făcea totul pentru ea, iar aceasta își dădea toată silința. Trăind din ajutoare și din pomeni, cumpărând alimente de la Lidl, economisind la încălzire. Le-ar fi mers bine așa – aceasta era soarta și Marie n-avea resentimente – dacă n-ar fi fost derbedeii cartierului. Faptul că n-aveau nicio ocupație și proveneau din familii destrămate nu putea constitui o scuză. Puștii ăștia erau pur și simplu niște golani scârboși, care se distrau insultând, intimidând și atacând o femeie și un copil vulnerabili.

Helen cunoștea aceste lucruri fiindcă se ocupase de ei în mod special. Unul dintre derbedei – un înrăit cu mutra năpădită de acnee, care abandonase școala, pe nume Steven Green – încercase să le dea foc apartamentului. Pompierii sosiseră la timp și focul afectase doar holul și camera din față, însă efectul asupra Mariei și Annei fusese devastator. Erau absolut îngrozite atunci când Helen le-a luat declarațiile. Fapta se încadra la tentativă de omor și cineva trebuia să plătească. Ea și-a dat toată osteneala, dar cazul n-a ajuns la tribunal din lipsă de martori. Helen a îndemnat-o insistent să se mute, dar Marie era încăpățânată. Apartamentul reprezenta căsuța lor și fusese special amenajat pentru a face față restricțiilor de mișcare ale Annei – de ce să fie silite să plece? Marie și-a vândut toate lucrurile de valoare rămase și a fortificat apartamentul. După patru ani, a sărit în aer fabrica de droguri. Înainte le mergea bine, iar apartamentul 408 fusese în principiu un cămin fericit. Acum se transformase într-o adevărată închisoare.

Asistenții sociali aveau datoria să treacă pe acolo, să le supravegheze, dar se fereau de acest loc ca de ciumă și vizitele erau în cel mai bun caz foarte scurte. Dar Helen, pe care mai nimic n-o reținea noaptea acasă, venea când și când pe la ele. Așa se face că se nimerise acolo atunci când Steven Green și ai lui s-au întors ca să-și termine treaba. Era drogat, ca de obicei, și ținea strâns o sticlă cu benzină pe care încerca s-o aprindă cu un fitil artizanal. N-a mai apucat. Bastonul lui Helen l-a izbit peste cot, apoi peste gât, doborându-l la pământ. Ceilalți au fost luați prin surprindere de apariția bruscă a unei gaborițe, au aruncat bombele cât colo și au dat s-o tulească. Unii au reușit, alții nu. Helen fusese bine antrenată să oprească suspecți în

plină alergare. Le-a zădărnicit atacul și, la scurtă vreme după aceea, a avut deosebita satisfacție să-i vadă pe Steven Green și pe trei dintre prietenii săi cei mai buni primind ani grei de închisoare. Câteodată, slujba chiar îi oferea satisfacții.

Pe Helen a străbătut-o un frison. Coridoarele sordide, viețile distruse, inscripțiile de pe pereți și jegul îi aminteau prea mult de propria ei copilărie ca să nu-i provoace o reacție. Trezeau amintiri pe care se luptase din greu să le reprime și cu care se răfuia acum din nou. Venise aici pentru Marie și pentru Anna – și nimic n-avea voie să-i afecteze dispoziția astăzi.

A ciocănit de trei ori la ușă – codul lor special – și, după multe yale și lacăte, ușa s-a deschis.

— Prânzul pe roți? a glumit Helen.

— Hai, du-te-ncolo, a urmat răspunsul previzibil.

Helen i-a zâmbit lui Marie, care-i deschidea grilajul exterior. Gândurile ei negre deja dispăreau – „căldurosul” bun venit al Mariei avea acest efect asupra ei de fiecare dată. Odată intrată, Helen a împărțit cadourile, le-a primit pe-ale sale și s-a simțit complet împăcată. Pentru scurt timp, apartamentul 408 a fost sanctuarul ei, departe de lumea întunecată și violentă.

5.

Turna cu găleata, spălându-i lacrimile. Ar fi trebuit să simtă ploaia ca pe o purificare, dar nu era așa – trecuse de mult de pragul acela. Se afunda nebunește prin frunzișul încâlcit al pădurii, fără să dea vreo atenție direcției în care mergea. Trebuia doar să-și continue drumul. Cât mai departe de aici.

Spinii îi sfâșiau obrazul, pietrele îi sfârtecau tălpile. Dar continua să meargă. Ochii ei căutau cu disperare pe cineva sau ceva, dar vedea doar copaci în fața ochilor. A săgetat-o un gând terifiant – se mai afla în Anglia oare? Striga după ajutor, dar strigătele îi erau anemice și gâtul uscat.

La Sampson's Winter Wonderland, familiile așteptau cu răbdare la coadă în fața Peșterii lui Moș Crăciun. Întreg amplasamentul se rezuma de fapt la câteva corturi ridicate în pripă pe un teren desfundat, însă copiilor părea să le placă. Freddie Williams, un tată cu patru copii, tocmai mușcase din prima lui plăcintă cu carne din sezonul acela, când a văzut-o. Prin ploaia puternică, părea o apariție fantomatică. Freddie a rămas cu plăcinta în aer în timp ce ea, șchiopătând, traversa terenul lent, dar hotărât, cu ochii țintă la el. La o privire mai atentă, nu era fantomatică, ci deplorabilă – udă leoarcă, sângerândă, albă la față ca un mort. Freddy nu voia să aibă cu niciun chip de-a face cu ea – arăta ca o dementă –, însă picioarele refuzau să-l asculte, țintuite locului de privirea ei feroce. Femeia a grăbit pasul pe ultimii metri și dintr-odată s-a aruncat asupra lui, mai-mai să-l răstoarne. Plăcinta lui cu carne a făcut o tumbă prin aer, aterizând cu un *pleosc* de toată frumusețea în mocirlă.

În ghereta administratorului, înfășurată într-o pătură, arăta la fel de dementă. Refuza să spună unde fusese sau unde locuia. Nu părea să știe nici măcar ce zi este. De fapt, tot ce s-a putut scoate de la ea a fost că se numea Amy și că-și omorâse iubitul în acea dimineață.

•

Helen a frânat brusc și s-a oprit în fața sediului central al poliției din Southampton. Clădirea futuristă, din sticlă și marmură, se ridica în fața ei, oferind priveliști fantastice asupra orașului și a docurilor. N-avea decât un an sau doi de când fusese construită și, din toate punctele de vedere, era o secție impresionantă. Dotări de ultimă oră în celule, o unitate C.P.S.{1} La fața locului, dispozitive de testare SmartWater{2}, tot ce-i trebuia unui polițist modern. Și-a parcat motocicleta și a intrat.

— Dormi în post, Jerry?

Sergentul de la intrare s-a trezit brusc din visare și a încercat să-și ia un aer cât mai activ cu putință. Toți se-ndreptau mereu de spate când o vedeau pe Helen. Nu doar din cauză că avea gradul de inspector-

detectiv; era și ceva care avea legătură cu ținuta ei. Când intra în clădire îmbrăcată în costumul de motociclist din piele, părea un ditamai muntele de ambiție și energie de un metru optzeci. Nu întârzia niciodată, nu era niciodată mahmură, nu era niciodată bolnavă. Se dedica trup și suflet serviciului, cu o înverșunare la care ceilalți nici măcar nu visau.

Helen s-a îndreptat direct spre birourile echipei de incidente majore. Poate că secția de top a Southamptonului era revoluționară, însă orașul pe care-l veghea rămânea neschimbat. Trecând în revistă cazurile curente, a cam dezumflat-o faptul că erau atât de previzibile. O dispută conjugală sfârșită cu o crimă – două vieți distruse și un copilaș preluat de autorități. Niște suporteri ai lui Leeds United, aflați în deplasare, acuzați de tentativă de omor asupra unui fan Saints și, cazul cel mai recent, uciderea violentă a unui bătrân de 82 de ani în urma unui jaf care se terminase prost. În timp ce fugea de la locul faptei, atacatorului îi căzuse portofelul furat, oferind polițiștilor o amprentă clară și o identificare rapidă. Făptașul era bine cunoscut poliției din Southampton – încă un nemernic care distrusese o familie nevinovată chiar înaintea Crăciunului. Helen urma să informeze unitatea C.P.S. asupra detaliilor în dimineața aceasta. A deschis dosarul, hotărâtă ca probele împotriva acestei brute să fie de necontestat.

— Nu te lăsa prea tare pe tânjală. Avem de lucru.

Mark Fuller, având gradul de sergent, subordonatul ei în momentul de față, s-a apropiat. Polițist chipeș și talentat, Mark lucrase mână în mână cu Helen de-a lungul ultimilor cinci ani. Crime, răpiri de copii, violuri, trafic de persoane în scopuri sexuale – o ajutase să rezolve o sumedenie de cazuri neplăcute, iar ea ajunsese să se bazeze pe dăruirea, intuiția și curajul lui. Un divorț urât își spusese însă cuvântul și în ultima vreme devenise capricios și nu te mai puteai baza pe el. Pe Helen a întristat-o să constate că mirosea a băutură din nou.

— O fetișcană care zice că și-a ucis iubitul.

Mark a scos o fotografie din dosar și i-a întins-o lui Helen. Purta ștampila caracteristică „Persoane dispărute” în colțul din dreapta sus.

— Numele victimei este Sam Fisher.

Helen a cercetat poza la minut a unui tânăr cu chip de copil. Tuns îngrijit, debordând de optimism, chiar un picuț naiv. Mark i-a lăsat lui Helen răgazul necesar să studieze fotografia, înainte să-i înmâneze alta.

— Și suspecta noastră. Amy Anderson.

Helen nu și-a putut ascunde surprinderea la vederea pozei. O fată frumoasă – în vârstă de cel mult douăzeci și unu de ani. Cu părul lung și mătăsos, ochi pătrunzători și buze delicate, era întruchiparea tinereții și a inocenței. Helen și-a luat geaca.

— Să mergem atunci.

— Vrei să conduci tu sau…

— Conduc eu.

Au coborât în parcare tăcuți. Pe drum, Helen și-a preluat sergentul, care contactase departamentul Persoane Dispărute. Charlene „Charlie" Brooks, cea plină de o vioiciune debordantă, era o polițistă bună, sârguincioasă și isteață, care refuza cu hotărâre să se îmbrace ca o polițistă. Meniul zilei de azi cuprindea pantaloni de piele strâmți pe picior. Nu era de competența lui Helen să-i facă observații referitoare la stilul vestimentar, chiar dacă se cam simțea tentată.

În mașină damful de alcool din răsuflarea lui Mark se simțea și mai tare. Helen i-a aruncat o privire piezișă înainte să coboare geamul.

— Ce avem, așadar? a întrebat ea.

Charlie deschisese deja dosarul.

— Amy Anderson. Dată dispărută acum mai bine de două săptămâni. Ultima oară a fost văzută la un concert în Londra. I-a trimis un e-mail maică-sii în seara de 2 decembrie, s-o anunțe că urma să facă autostopul cu Sam până acasă și că va ajunge înainte de miezul nopții. Niciunul n-a mai dat vreun semn de atunci. Mama ei a raportat telefonic dispariția.

— Și pe urmă?

— Apare la Sampson's azi dimineață. Zice că și-a ucis iubitul, după care se cufundă într-o mutenie totală. Acum nu mai suflă nimănui nicio vorbă.

— Și unde a stat în toată perioada asta?

Mark și Charlie s-au uitat unul la altul, înainte ca Mark să răspundă până la urmă:

— Dumnezeu știe!

•

Au lăsat mașina în parcarea de la Winter Wonderland și s-au dus la biroul administratorului. Când au intrat în cabina modulară destul de urâtă, pe Helen a șocat-o priveliștea care i-a întâmpinat. Tânăra femeie cuibărită sub o pătură zdrențăroasă părea sălbatică, țicnită și era numai piele și os.

— Bună, Amy. Sunt inspector-detectiv Helen Grace – poți să-mi spui Helen. Îmi dai voie să iau loc?

Niciun răspuns. Helen s-a așezat cu grijă pe scaunul din fața fetei.

— Aș vrea să vorbim despre Sam. E-n regulă?

Fata a ridicat capul, cu trăsăturile schimonosite de groază. Helen i-a studiat cu atenție chipul, comparând-o în minte cu fotografia văzută mai devreme. Dacă n-ar fi fost ochii albaștri pătrunzători și cicatricea veche de pe bărbie, cu greu ar fi putut s-o identifice. Părul ei odinioară strălucitor era lipit de cap, încâlcit și soios. Avea unghiile lungi și murdare. Fața, brațele și picioarele te duceau cu gândul la o

automutilare frenetică. Și mai era și mirosul. Mirosul te izbea primul. Dulceag. Înțepător. Insuportabil.

— Trebuie să-l găsesc pe Sam. Poți să-mi spui unde e?

Amy a închis ochii. O singură lacrimă s-a desprins și i-a alunecat pe obraz.

— Unde e, Amy?

După o lungă tăcere, fata a șoptit:

— În pădure.

Amy a refuzat categoric să părăsească refugiul cabinei, așa că Helen a trebuit să apeleze la câine. A lăsat-o pe Charlie să se ocupe de Amy și i-a cerut lui Mark s-o însoțească. Simpson, retrieverul, și-a vârât nasul în zdrențele pline de sânge care fuseseră odată hainele lui Amy, după care a țâșnit spre pădure.

Nu era greu să-ți dai seama pe unde venise fata. Străbătuse pădurea atât de orbește și cu atâta hotărâre și forță, încât lăsase ditamai găurile în lăstărișul des. Bucățele de haine și de piele presărau drumul pe care-l străbătuse. Simpson le amușina, sărind prin frunziș. Helen ținea pasul urmându-l îndeaproape, iar Mark era hotărât să nu se lase mai prejos decât o femeie. Dar trudea din greu și elimina alcoolul prin toți porii.

Clădirea singuratică le-a apărut în față. O piscină municipală, de multă vreme sortită demolării, tristă relicvă a unor vremuri vesele care s-au dus. Simpson a râcâit la ușa ferecată cu lacăt, apoi a luat-o brusc la fugă în jurul clădirii până când, la un moment dat, s-a oprit lângă un geam spart. Stropi de sânge proaspăt împodobeau ochiurile de sticlă făcută țăndări. Găsiseră locul unde stătuse Amy.

N-a fost ușor să pătrundă înăuntru. Chiar dacă era o clădire abandonată, cineva se îngrijise să astupe și să consolideze toate intrările și ieșirile posibile. Cu ce scop? Nu se aventura nimeni pe-aici. Până la urmă au forțat lacătul și s-a pornit baletul obișnuit, cu pantofii în apărători sterile patinând pe podea.

Și iată-l. Zăcea la patru metri și jumătate mai jos, în bazinul de sărituri. Au mai întârziat puțin, până s-a căutat o scară lungă, după care Helen a coborât în bazin, față în față cu „Sam” al lui Amy. Fusese un pușton de modă veche, destinat să ajungă într-un birou de avocatură, dar nu ți-ai fi putut da seama privindu-l acum. Arăta precum hoitul unui vagabond bătrân oarecare de pe străzi. Hainele îi erau pătate de urină și de excremente, unghiile crăpate și murdare. Și ce față! Fața lui suptă se schimonosise într-o mină hidoasă – frica, durerea și groaza i se întipăriseră în trăsăturile diforme. Viu, fusese șarmant și chipeș. Mort, stârnea doar repulsie.

6.

Vor înceta vreodată s-o tortureze?

Amy își închipuise că o să fie în siguranță la spitalul Southampton General. Că va fi lăsată în pace să se vindece și să jelească. Însă o *chinuiau* cu intenție. Nu i-au dat voie să mănânce și să bea, deși i-a implorat. I s-a spus că are limba umflată, stomacul prea contractat, iar intestinele i s-ar putea perfora dacă trecea hrană solidă prin ele. I-au pus în schimb o perfuzie. Poate că așa trebuia, dar nu asta *voia* ea. Când stătuseră ei ultima oară două săptămâni fără să mănânce? Ce știau ei?

Avea și o perfuzie cu morfină, care o ajuta puțin, chiar dacă aveau mare grijă să n-o umple prea tare. Ea o manevra cu mâna stângă, apăsând pe buton atunci când durerea devenea insuportabilă. Mâna ei dreaptă era prinsă de pat. Infirmierele păreau al dracului de încântate și făceau presupuneri, șușotind teatral și tare, despre faptele ei. Și-o fi ucis copilașul? Sau soțul? Se distrau de minune.

Și pe urmă – Doamne! – , pe urmă i-au dat voie mamei sale să intre. Pe ea au apucat-o toate pandaliile, a țipat și-a zbierat până ce mama a trebuit să se retragă uluită la îndemnul medicilor. Ce *dracu'* își închipuiseră? Nu putea s-o primească pe maică-sa. Nu acum. Nu așa.

Dorea numai să fie lăsată în pace. Își concentra atenția asupra obiectelor din jur, holbându-se la țesătura complicată a feței de pernă, privind în gol ore în șir filamentul strălucitor și hipnotic al becului veiozei. În felul acesta se putea detașa și reușea să țină gândurile la distanță. Iar atunci când Sam se ivea *totuși* în chip de vedenie, de nicăieri, apăsa pe trăgaciul cu morfină și preț de câteva clipe plutea înspre un loc mai fericit.

Dar în adâncul sufletului știa că n-au s-o lase în pace prea mult. Tot felul de demoni îi dădeau târcoale, târând-o înapoi spre moartea vie pe care o lăsase în urmă. Îi vedea pe polițiști cum dădeau târcoale pe afară, așteptând să intre și s-o ia la întrebări. Nu pricepeau că ea nu dorise *niciodată* să răspundă la întrebările acelea? Nu suferise destul?

— Spuneți-le că nu pot să-i primesc.

Infirmiera care-i studia fișa medicală a ridicat privirea.

— Spuneți-le că am febră, a continuat Amy, că dorm…

— Nu-i pot opri, iubito, a răspuns infirmiera cu o voce calmă. Cel mai bine e să scapi odată de asta, nu?

Niciodată nu va putea suferi îndeajuns. Amy știa asta de fapt. Îl omorâse pe bărbatul pe care-l iubea și n-avea cum să mai dea timpul înapoi.

7.

— Spune-mi cum ai ieșit din bazin, Amy.

— Pe o scară.

— N-am văzut nicio scară acolo.

Amy s-a încruntat și a întors capul. Trăgându-și pătura de spital până peste bărbie, s-a retras din nou în cochilia ei. Helen a privit-o intrigată. Dacă mințea cumva, era o actriță a naibii de bună. I-a aruncat o privire lui Mark, apoi a continuat:

— Ce fel de scară era?

— O scară de frânghie. A fost coborâtă imediat după ce am…

Pe Amy o usturau ochii din cauza lacrimilor și și-a lăsat capul în piept. *Existau* niște arsuri ușoare în palmele ei. Care ar fi putut rezulta de la cățărarea pe o scară de frânghie eventual? Helen și-a tras o palmă imaginară – cum de accepta și să ia în calcul o asemenea posibilitate? Povestea lui Amy era nebunească. Potrivit spuselor ei, fuseseră culeși de pe autostradă, drogați, răpiți, înfometați – și obligați ulterior la crimă. Ce motiv ar avea cineva să facă una ca asta? La prima vedere, Amy și Sam păreau să fie doi copii buni, însă cheia acestei crime odioase se găsea cu siguranță undeva în propriile lor vieți.

— Povestește-mi despre relația ta cu Sam.

Pe Amy a podidit-o plânsul.

— Poate că ar fi momentul să luăm o pauză, doamnă inspector-detectiv?

Mama lui Amy insistase ca un avocat să fie de față.

— Încă n-am terminat, a răspuns Helen tăios.

— Dar vedeți bine că este epuizată. Fără îndoială că am…

— Tot ce văd este un băiat care a murit, pe nume Sam Fisher. Împușcat în spate. De la mică distanță. De clienta dumneavoastră.

— Clienta mea nu neagă că a apăsat pe tr…

— Dar refuză să ne spună *din ce motiv*.

— *V-am spus* din ce motiv, a răbufnit Amy cu năduf.

— Da, Amy, și recunosc că e o poveste grozavă. *Însă nu are nicio noimă.*

Helen și-a lăsat vorbele plutind în aer. Fără să fie nevoie să i se spună ceva, Mark a înțeles că e cazul să preseze și el.

— Nu v-a văzut nimeni. Și nici duba n-a văzut-o cineva, Amy. Nici camionagiii. Nici polițiștii de la circulație. Nici ceilalți pușteni care făceau autostopul. Așa că lasă minciunile astea și spune-ne de ce ți-ai ucis iubitul. Te bătea? Te amenința? De ce te-a dus în locul ăla oribil?

Amy n-a zis nimic și nici măcar n-a ridicat ochii. Era ca și când

Mark nici n-ar fi deschis gura. Helen a preluat ștafeta, îndulcind tonul.

— Să nu crezi că tu ești prima, Amy, care se îndrăgostește de un tip drăguț, iar el se dovedește a fi sadic și violent. Nu-i vina ta, nu te judecă nimeni și, dacă-mi povestești ce s-a întâmplat, ce n-a mers, îți promit că am să te-ajut. Te-a agresat? Au mai fost și alții implicați? De ce te-a dus acolo?

În continuare nimic. Pentru prima dată, nerăbdarea a început să se simtă în vocea lui Helen.

— Acum două ore am fost silită s-o anunț pe mama lui Sam că băiatul ei a fost împușcat și a murit. Iar ea, frații și surorile lui mai mici așteaptă să fie tras cineva la răspundere pentru asta. Și deocamdată tu ești singura din peisaj. Așa că, pentru binele tău și al lor, termină cu tâmpeniile și spune-mi adevărul. De ce ai făcut-o, Amy? De ce?

A urmat o lungă tăcere, iar apoi Amy a ridicat capul, cu ochii scăpărându-i de furie, și a spus printre lacrimi:

— *Ea* m-a obligat s-o fac.

8.

— Deci ce părere ai, șefa?

Pentru prima dată în viața ei, Helen n-a putut să răspundă. Da sau nu, vinovat sau nevinovat, Helen Grace avea mereu un răspuns. Dar nu și acum. Era ceva diferit. Toată experiența ei îi spunea că Amy mințea. Povestea cu răpirea era deja aberantă, însă informația că făptașul ar fi fost o femeie singură reprezenta cireașa de pe tort. Criminalele își omoară soții, copiii sau persoanele aflate în grijă. Nu se apucă să răpească străini și nici nu se dau în vânt după scenarii de mare risc, precum cel descris de Amy, în care se găsesc în inferioritate numerică față de victimele lor. Chiar dacă această femeie ar fi fost diferită, de unde să aibă forța să care doi adulți dintr-o dubă până la un bazin de sărituri? Helen era extrem de tentată s-o pună pe Amy sub acuzare. Poate că, odată acuzată oficial de omor, avea să mărturisească, în sfârșit, adevărul.

Și totuși, de ce ar fi născocit așa o poveste dacă n-ar fi *fost* adevărată? Amy era o fată inteligentă, cu capul pe umeri, fără antecedente de tulburări mentale. De la bun început, mărturia ei fusese clară și coerentă. Descrierea persoanei care o „răpise” era foarte precisă – păr blond murdar, ochelari de soare, unghii scurte și neîngrijite – și se ținuse de ea cu sfințenie. Până la detaliile insignifiante despre cum supratura motorul dubei în primele trepte de viteză. Și se vedea limpede că-l iubise – *cu adevărat* îl iubise – pe Sam și că era devastată de moartea lui. Toată lumea îi descria ca inseparabili, două jumătăți formând un întreg. Se cunoscuseră la Universitatea din Bristol, iar apoi aplicaseră amândoi pentru un masterat în științe la Warwick, ca să rămână împreună, amânându-și intrarea în câmpul muncii și posibila separare. Nu-i prea dădeau banii afară din casă, dar cât fuseseră împreună se plimbaseră făcând autostopul prin toată țara și rareori își petreceau timpul liber cu alte persoane.

Legiștii stabiliseră legătura dintre ea și pistol, așadar, nu exista niciun dubiu că ea o făcuse, dar îi confirmaseră, totodată, povestea despre captivitate. Starea lor fizică – părul, unghiile – plus excrementele din bazin sugerau că se aflau acolo de cel puțin două săptămâni în momentul în care ea îl omorâse. Și-or fi pierdut orice speranță și au tras la sorți? Au căzut la învoială?

— De ce el și nu tu?

Amy se prăbușise din nou, însă Helen a repetat întrebarea. În cele din urmă, Amy a reușit să îngaime:

— Pentru că el m-a rugat s-o fac.

O manifestare a dragostei. O manifestare a jertfei de sine. Să ai așa ceva pe conștiință… dacă era adevărat. Și asta era chestia care nu-i dădea pace – faptul că Amy era distrusă de ceea ce se întâmplase. Nu doar traumatizată. Era distrusă, pe punctul de a se prăbuși complet sub povara vinovăției. O stare pe care Helen o cunoștea la perfecție și, în ciuda tuturor celor întâmplate, s-a trezit că-i era milă de Amy. Poate că fusese prea aspră cu această tânără femeie vulnerabilă.

Nu putea fi adevărat. Ce *motiv* ar fi avut cineva să facă așa ceva? Ce mama naibii ar fi avut de câștigat această „ea”? Nici măcar nu stătuse acolo să-i urmărească, deci ce sens avea? Nu putea fi adevărat, și totuși, atunci când Helen a răspuns întrebării directe puse de Mark în stilul său caracteristic, s-a pomenit zicând:

— Cred că spune adevărul.

9.

Lui Ben Holland îi era silă de călătoria săptămânală la Bournemouth. După părerea lui n-avea niciun sens, era o zi irosită. Numai că firma ținea foarte mult la contactul direct dintre angajații diverselor filiale și, ca urmare, o dată pe săptămână Ben și Peter (din Portsmouth) mâncau împreună sandvișuri și beau cafea cu Malcolm și Eleanor (din Bournemouth) și Hellie și Sarah (din Londra). Discutau chestiuni de finețe pe teme de legislație maritimă, litigii bancare și moștenire internațională, după care ajungeau din nou să se plângă de clienți. Câteodată era interesant într-o oarecare măsură, chiar distractiv, dar dacă puneai la socoteală și drumul de la Portsmouth și înapoi, totul se dovedea a fi doar o uriașă pierdere de vreme.

De această dată părea să fie și mai rău ca de obicei. Așa obișnuia mereu, Ben îl luase cu mașina pe Peter și-l aducea înapoi acasă de la ședința din Bournemouth – permițându-i astfel colegului cu vechime mai mare în firmă să și bea la prânz. Peter era un partener cu mintea ascuțită și cu reputația unui om care obține rezultate. Totodată, era bădăran, plictisitor și trăsnea a transpirație. Să te afli într-o sală de ședințe cu Peter era oricum nasol. Acum Ben trebuia să-l suporte și în mașină două ceasuri întregi. Sau cel puțin ar fi trebuit, dacă nu li s-ar fi terminat benzina.

Ben și-a scos telefonul, înjurând în barbă. A făcut ochii mari, nevenindu-i să creadă.

— N-am semnal.

— Cum? a întrebat Peter.

— N-am semnal. Al tău merge?

Peter și-a verificat telefonul.

— Mort.

O lungă tăcere.

Ben făcea mari eforturi să-și stăpânească furia. Pe cine omorâse de se pomenise aici, în mijlocul Pădurii Noi, cu Peter, la lăsarea întunericului? Ben umpluse rezervorul la benzinăria Esso de la ieșirea din Bournemouth – benzina era mai ieftină acolo – și uite că după nicio oră erau pe zero. Nu luase în seamă semnalul luminos de avertizare, dar fusese oricum convins că avea suficient combustibil cât să ajungă până la Southampton cel puțin. Însă la câteva clipe după ce piuise avertizarea, automobilul începuse să pârâie și se oprise. Câteodată viața îți dă lovitură după lovitură. Aveau să fie siliți să meargă pe jos până la vreo benzinărie? Să petreacă noaptea împreună?

— Asigurare de platină la A.A.[{3}] Și la ce bun? a comentat Peter

împăciuitor.

Ben s-a uitat în susul și-n josul șoselei pustii care străbătea pădurea. Peter n-a zis nimic, dar fusese ideea lui Ben s-o taie prin Pădurea Nouă. Așa proceda de fiecare dată, evitând autostrada M27 din jurul Southamptonului și folosind o scurtătură secretă care-l scotea la Calmore, dar astăzi planul eșuase lamentabil. Ben avea o bănuială că se va aduce în discuție acest lucru, însă numai după ce va fi luat sfârșit chinul. Peter urma să i-o scoată pe nas. Aștepta doar momentul potrivit.

— Te duci tu sau merg eu? a întrebat Peter.

Era o întrebare retorică. Vechimea în muncă avea prioritate și, în plus, pe Peter „îl supărau genunchii". Prin urmare, sarcina îi revenea lui Ben. Cercetând harta, a văzut că erau niște case de vacanță la doar doi sau trei kilometri distanță. Poate că reușea să ajungă acolo până se lăsa noaptea de tot, dacă se grăbea. Ridicându-și gulerul ca să se apere de frig, a dat din cap spre Peter și a pornit pe șosea.

— Ne-om întâlni din nou…, i-a cântat Peter.

„Lăbarule", i-a răspuns Ben în gând.

Dar apoi, dintr-odată, un noroc neașteptat. În lumina slabă a asfințitului, Ben a zărit două puncticele aprinse. A închis pe jumătate ochii. Mda, nu era niciun dubiu. Faruri. Pentru prima dată în ziua aceea, Ben a simțit că se destinde. Iată că Dumnezeu exista totuși. A început să-și agite cu putere mâinile prin aer, dar duba încetinea deja, gata să ofere ajutor.

Slavă Domnului, și-a zis Ben. Suntem salvați.

10.

Diane Anderson nu-și mai văzuse fiica de peste trei săptămâni. Și n-o vedea nici în clipa asta, cu toate că Amy se lipise de pieptul ei într-o îmbrățișare sufocantă. O primeniseră la spital – putuse să facă un duș și să se spele pe cap – dar tot nu semăna cu Amy.

Polițista drăguță – Charlie – le-a condus acasă. Spunea că o face pentru Amy, să se simtă în siguranță odată revenită în lumea de afară, însă era o spioană. Diane n-avea nicio îndoială. Trimisă în misiune să aștepte, să urmărească și să dea raportul. Fiica ei nu scăpase încă. Cei doi polițiști în uniformă din fața ușii constituiau dovada clară. Oare fuseseră puși acolo s-o apere sau s-o împiedice să fugă? Măcar îngrădeau accesul presei. O ziaristă de la o fițuică locală ajunsese să zbiere la ei prin fanta cutiei de scrisori, întrebând-o pe Amy în cei mai grosolani termeni cu putință de ce și-a omorât iubitul. Faptul că această ziaristă era o femeie tânără agrava și mai tare lucrurile – ce demoni îi posedau pe oamenii ăștia?

— Amy l-a împușcat pe Sam.

Asta afirmase polițista cea severă – inspector-detectiv Grace. N-avea niciun sens. Amy n-ar fi împușcat pe nimeni și cu atât mai puțin pe Sam. Nici măcar nu ținuse vreodată o armă în mână. Aici nu era America.

Ea se întorsese spre soțul ei, Richard, așteptând să-i corecteze el pe polițiști și să clarifice situația, dar chipul lui îl reflecta pe-al ei ca-n oglindă – șoc total. Timp de o clipă a străbătut-o un fior de furie – pe Richard nu te puteai baza niciodată când aveai nevoie de el – înainte să-și vină în fire și să se confrunte din nou cu prezentul cel crud. Amy *îl iubea* pe Sam. De multe ori, în clipe de visare, Diane se gândise cum le va fi atunci când – și dacă – se vor căsători. Presupusese mereu că Amy va proceda și ea așa cum se obișnuia mai nou, trăind alături de partener fără să se mărite. Însă Amy o surprinsese mărturisindu-i că avea intenția clară să-și pună pirostriile la momentul potrivit. Totuși, tipic pentru Amy, avea să procedeze un picuț diferit. Nici nu se punea problema să poarte rochie albă, și Diane urma s-o conducă la altar, nu tatăl ei. Avea să fie oare Richard de acord? Ceilalți vor fi încântați sau vor considera că-i o ciudățenie? Tresărind, Diane și-a dat seama că visa iar. La o nuntă care nu va avea loc niciodată.

Nimic din această poveste n-avea vreun sens. Sam nu era violent sau agresiv, așadar, nu putea să fi fost legitimă apărare. Inspector Grace se arătase enervant de reținută cu explicațiile – „Mai bine să vă povestească Amy când va crede ea de cuviință”. Numai că Amy nu scotea nicio vorbă. Era mută. Diane a încercat s-o recâștige: i-a făcut

cocteiluri cu malț, a deschis câteva cutii cu prăjiturele *French Fancies* (favoritele ei din copilărie), a umplut cu vechile ei jucării și cu tot felul de bibelouri drăgălașe camera pe care acum o împărțeau amândouă. Însă nimic din toate acestea nu dăduse vreun rezultat. Iar acum stăteau acolo, un trio bățos. Charlie cocoțată pe brațul canapelei, străduindu-se să nu-și verse ceaiul, Diane aducând alte și alte platouri cu prăjituri care nu trebuiau nimănui, iar Amy cu privirea pierdută în gol, o umbră a fetei pline de viață care fusese odată.

11.

Era o capcană. Femeia stătuse la pândă, iar atunci când Helen s-a dat jos din mașină, ea s-a și năpustit.

— Ai câteva minute la dispoziție, inspectore?

Helen a simțit un gol în stomac. Deja începuseră.

— Mă bucur să te văd, Emilia, dar, după cum poți constata, sunt foarte ocupată.

Helen a dat să treacă, însă un braț s-a întins și a oprit-o. Helen a fulgerat-o cu privirea – îți arde de glume? – iar adversara ei a priceput aluzia și a slăbit încet strânsoarea. Arogantă și sigură pe sine, Emilia Garanita a rânjit cu gura până la urechi. Înfățișarea ei te frapa – tânără și zveltă, dar în același timp distrusă și desfigurată. În adolescență frângea inimi, dar la numai optsprezece ani fusese victima unui atac cumplit cu acid. Dacă o priveai din profil, din stânga, era frumoasă și atrăgătoare. Din partea dreaptă inspira numai milă, cu trăsăturile feței deformate și ochiul ei de sticlă imobil. Pe plan local era cunoscută ca „Frumoasa și bestia” și era principalul redactor de investigații al ziarului *Southampton Evening News*.

— Cazul Amy Anderson. Știm că ea l-a ucis, însă nu știm de ce. Oare ce-i *făcea* tipul?

Helen a încercat să-și ascundă disprețul – era convinsă că Emilia fusese cea care zbierase prin cutia de scrisori a familiei Anderson mai devreme, dar n-ar fi fost o mișcare înțeleaptă să-și pună presa în cap în acest stadiu timpuriu al anchetei.

— Era vreo chestie sexuală? O bătea? Aveți și alți suspecți în vedere? a continuat Emilia tirul întrebărilor.

— Știi cum merge treaba, Emilia. Imediat ce vom avea ceva de declarat, biroul de presă o să vă stea la dispoziție. Și acum dacă-mi dai vo…

— Mi-a trezit curiozitatea faptul că i-ați dat drumul. Nici măcar pe cauțiune. În mod normal îi perpeliți un pic mai mult, nu?

— Nu „perpelim” pe nimeni, Emilia. Mie îmi place să fac treaba ca la carte – doar știi. De aceea toată comunicarea cu presa se va face pe căile uzuale, bine?

Helen și-a afișat zâmbetul cel mai dulce și și-a continuat drumul. Ieșise victorioasă din prima ciocnire de trupe într-o campanie care avea cu siguranță să se dovedească a fi foarte lungă. Emilia avea infracțiunile în sânge. Prima născută din șase frați, devenise celebră atunci când tatăl ei, traficant, fusese condamnat la optsprezece ani de închisoare pentru că-și folosise propriii copii pe post de cărăuși de droguri. Încă de când erau mici, Emilia și cei cinci frați și surori au

fost siliți să înghită prezervative umplute cu cocaină pe drumul de întoarcere acasă, către portul Southampton, din desele lor croaziere prin Caraibe. După ce tatăl ei, de origine portugheză, intrase în pușcărie, șefii lui au încercat s-o oblige pe Emilia să-și reia cariera de cărăuș, pentru a-și mai recupera astfel din pagube. Pentru că ea a refuzat, au pedepsit-o – două glezne rupte și o jumătate de litru de acid sulfuric pe față. Ea a scris o carte despre incident și astfel a ajuns până la urmă în gazetărie. Cu toate că mai șchiopăta și azi, nu se temea de nimeni și urmărea neobosită orice știre.

— Aștept un semn! a strigat Emilia după Helen, care apăsa butonul ușii de la morga poliției.

Helen și-a dat seama că viața tocmai devenise un pic mai complicată. Însă nu era timp să mediteze la asta.

Helen avea întâlnire cu un cadavru.

12.

Arăta ca un strigoi. Fața plăcută și lipsită de griji care radia de pe pagina lui de Facebook nu semăna câtuși de puțin cu masca mortuară scofâlcită pe care o avea Helen acum înaintea ochilor. Trupul descărnat al lui Sam zăcea sub ochii ei pe o lespede la morgă, maimuțărindu-l pe tânărul fericit și plin de speranță care fusese. Era o priveliște deosebit de tulburătoare.

Helen a întors capul, abătându-și atenția asupra medicului legist, Jim Grieves. Chiar și după treizeci de ani de serviciu, lui Jim tot îi luă o veșnicie să se curețe și să se echipeze pentru o autopsie. Spălatul interminabil al mâinilor îi dădea un aer de Lady Macbeth modernă (deși una obeză), iar atunci când îi urmăreai încercările pline de stângăcie de a-și vârî mâinile în mănușile sterile, îți venea să te duci și să-l ajuți. Unii agenți chiar făcuseră asta. Alții erau de părere că-i cam trecuse vremea, dar Helen știa cum merg lucrurile și nu-l grăbea. Merita să-l aștepți și aproape că ținea de miracol transformarea lui lentă, dintr-un prostălău grăsun și supertatuat, într-un patolog percutant, care contribuise la elucidarea mai multor cazuri anchetate de Helen.

— Ceea ce-ți voi spune acum trebuie luat, ca de obicei, cu precauție, fiindcă iarăși mi se impune să mă grăbesc…

Helen a zâmbit – obișnuită cu bombănelile lui Jim – și l-a lăsat să continue. Îl grăbea, într-adevăr, dar chiar era necesar. Se simțise groaznic să-i dea mamei lui Sam vestea morții lui, mai ales din cauză că nu putuse să-i spună decât atât de puțin. Olivia Taylor rămăsese văduvă în urmă cu câțiva ani și în clipa de față nu mai avea pe nimeni lângă ea care s-o sprijine. Cum-necum, de una singură, trebuia să-și ajute copiii să se împace cu moartea iubitului lor frate mai mare, iar Helen avea datoria să-i ofere mijloacele necesare. Așa că trebuia să confirme sau să spulbere cât mai iute povestea lui Amy.

Jim isprăvise cu bombănitul. S-a răsucit spre cadavrul lui Sam și și-a început expozeul:

— O singură împușcătură, în spate. Glonțul a intrat pe sub omoplatul drept și s-a oprit în cutia toracică. Folosesc termeni de specialitate și te rog să-mi spui dacă nu înțelegi ceva, bine?

Helen a lăsat să treacă de la ea. Sarcasmul lui Jim era o particularitate a tuturor autopsiilor la care asistase ea vreodată. El a continuat fără să aștepte vreo reacție:

— Cauza decesului: stop cardiac. Posibil provocat de pierderea de sânge, dar mai degrabă de șocul impactului. Era într-o stare foarte proastă încă dinainte de a fi fost împușcat. Semne de epuizare pe

trunchi, membre și față – să observăm orbitele înfundate, sângele din zona gingiilor, căderea părului. Vezica și intestinele practic goale, stomacul conținea bucățele de stofă, păr, chit de faianță și, totodată, carne umană.

Jim a înconjurat masa de autopsie și a ridicat brațul drept al lui Sam.

— Era carnea lui, mușcată de pe antebrațul drept. După cum arată, aș spune că a luat trei sau patru guri înainte de a renunța.

Helen a închis ochii – copleșită de grozăvia ultimelor zile din viața lui Sam – după care s-a silit să-i deschidă din nou. Jim ținea ridicat brațul distrus al lui Sam ca ea să-l vadă bine, după care l-a lăsat la loc pe masă încet.

— Aș aprecia că nu mâncase și nu se hidratase cum trebuie de cel puțin două săptămâni, poate mai mult. Corpul lui s-a hrănit din propriile rezerve de grăsime în tot acest timp, iar atunci când acestea s-au isprăvit, a început să extragă substanțele nutritive din organele sale interne. Era la un pas de colapsul total al organelor interne când a fost ucis. Din ceea ce mi s-a spus despre starea de sănătate a fetei, se afla în aceeași situație și ea. Încă două-trei zile și ar fi murit amândoi din cauze naturale.

Jim s-a oprit din nou, ca să răsfoiască prin fișe.

— Sângele. Așa cum e de așteptat în cazul unei persoane care suferea de o deshidratare extremă și se găsea la doi pași de colapsul organelor. Singurul component neobișnuit îl reprezintă niște urme de benzodiazepină. Presupun că le veți găsi de asemenea în sângele ei și, în și mai mare măsură, în excrețiile lor.

Helen a încuviințat din cap – laboratorul confirmase deja urmele puternicului sedativ aflat în excrementele recuperate din bazin. Helen și-a stăpânit îngrijorarea crescândă, dar totul ducea către o singură concluzie de-acum. Jim a continuat să vorbească încă zece minute, apoi Helen a pus punct. Avea tot ce-i trebuia.

•

În ciuda tuturor așteptărilor, povestea lui Amy începea să capete consistență. Legiștii descoperiseră firicele de sfoară într-un colț al bazinului, ceea ce corespundea cu versiunea unei scări de frânghie ca mijloc de evadare pentru Amy. Mai mult decât atât, hainele lor erau foarte murdare de pământ, sugerând că Amy și Sam ar fi putut fi târâți pe sol de la un vehicul până la piscina părăsită. Putea o femeie să-l fi cărat de una singură pe Sam – cu toate cele șaptezeci și cinci de kilograme ale lui – sau ar fi avut nevoie și de un complice?

În timp ce se întorcea spre Southampton Central, Helen și-a dat seama că această poveste o va acapara total de-acum înainte. Nu-și va găsi odihna până ce nu va fi rezolvat această crimă misterioasă. Intrând în sala unde se organizase centrul de comandă, i-a făcut

plăcere să constate că Mark băgase viteză deja. O sumedenie de chestiuni practice și birocratice puteau obstrucționa o astfel de investigație serioasă, iar Helen avea nevoie ca totul să meargă ceas. Mark era un sergent-detectiv tipic – o unealtă mai rudimentară, dar eficientă – specializat în a-i face pe toți să vâslească la unison. Adunase o echipă bună de polițiști – sergenții Bridges, Grounds, Sanderson și McAndrew – plus personalul auxiliar. Deja ancheta prindea viață în fața ochilor ei. Mark a venit în fugă spre ea când a văzut-o intrând.

— Ce declarăm presei, șefa?

O întrebare bună, la care Helen rumega fără întrerupere din momentul în care se despărțise de Jim Grieves. Emilia Garanita nu avea să dispară și i se vor mai alătura și alții. O tânără și-a ucis iubitul într-un loc părăsit. Era ceva abominabil și prin urmare o știre grozavă.

— Cât mai puțin posibil. Până nu avem totul sub control nu ne permitem să lăsăm să se afle că mai este și o terță persoană implicată. Dă-le-o ca pe-o chestie conjugală, dar mai ușor cu detaliile. Presa va face tot felul de supoziții despre Sam și despre motivele pentru care l-a omorât Amy…

— Însă nu vrem să-i pătăm numele fără rost.

— Exact. Nici el și nici mama lui nu merită așa ceva.

— În regulă, să jucăm strâns deocamdată.

Mark s-a întors la lucru. Cam necioplit, fără îndoială – mătăhălos, neras, colțuros – dar una peste alta Mark era un polițist de nădejde, bun de avut în echipă. Helen nu putea decât să spere că așa va rămâne.

Mulțumită că totul funcționează cum trebuie, și-a permis cinci minute de pauză și o ceașcă de ceai. Era obosită – discuția cu Amy fusese chinul de pe lume, iar vizita la morgă încă și mai și. Ar fi vrut să se detașeze complet pentru câteva momente, dar creierul nu-i dădea voie. O afectase moartea cumplită a lui Sam și nu mai putea scăpa de imaginea chipului său contorsionat și lipsit de viață. Cum trebuie să fi fost pentru mama lui să vadă așa ceva…

Era atât de cufundată în gânduri, încât n-a observat-o pe Charlie care aproape că se urcase pe ea.

— Șefa, trebuie să vezi asta.

Ziua îi oferise deja o sumedenie de surprize neplăcute, dar Helen a intuit că e pe cale de a avea parte de încă una.

Charlie i-a întins două fotografii – doi tipi îmbrăcați la patru ace, genul corporatiști, unul la vreo treizeci și ceva de ani, celălalt puțin mai în vârstă.

— Ben Holland și Peter Brightston. Dați dispăruți acum trei zile. Se întorceau cu mașina de la o paranghelie avocățească din Bournemouth. N-au mai ajuns niciodată acasă.

Un fior dezgustător a trecut-o pe Helen.

— Mașina lor a fost găsită în Pădurea Nouă. Poliția locală și pădurarii au scotocit pădurea pas cu pas. Nici urmă de ei.

— Și?

Helen a intuit că mai era ceva.

— Hainele, genții și portofelele au rămas în mașină. Telefoanele mobile au fost găsite în apropiere – cardurile SIM fuseseră distruse în mod deliberat.

O nouă răpire, așadar. Încă și mai ciudată decât prima. Doi bărbați în toată firea, inteligenți, puternici și capabili să-și poarte singuri de grijă se topiseră în văzduh.

13.

Cum poți să te trezești atunci când visezi? Pierdut în toiul unui coșmar, cum faci să te cațări și să ieși din prăpastie?

Ben Holland mesteca aceleași gânduri iar și iar. Cu siguranță că visa. Visa *sigur*. Te pomenești că el și Jennie dăduseră o raită pe la magazinul de spirtoase după serviciu și luaseră o sticlă de *Bison Grass*? Poate că visa un vis indus de votcă în clipa asta? Din clipă în clipă avea să se trezească cu o durere cumplită de cap și cu un zâmbet prostesc pe figură…

Ben a deschis ochii. Știuse, firește, de la bun început – duhoarea de-aici de jos te copleșea pur și simplu. Cum putea să-și închipuie că se află în altă parte? Și chiar dacă ar fi reușit, văicărelile neîntrerupte ale lui Peter l-ar fi trezit la realitate. Încă din momentul răpirii, Ben o ținea într-o dezlănțuire de furie, fără să-i vină a crede. Însă Peter alesese să se lase pradă deznădejdii.

— Peter, mai taci odată, pentru numele lui Dumnezeu…

— Du-te dracului, a venit răspunsul răstit.

Unde îți sunt calitățile de lider acuma, l-a întrebat Ben în gând, otrăvit.

Erau prinși în cușcă. Părea ireal, dar era adevărat. În clipa asta urcaseră în dubă, ușurați și fericiți, în următoarea se treziseră aici. Buimăciți, plini de vânătăi și acoperiți de o pulbere compactă și lipicioasă. Ben se ridicase, împleticindu-se, uluit, căscând ochii să distingă ceva prin beznă și să-și dea seama unde se află. Erau într-un soi de siloz sau depozit gigantic, cu podeaua acoperită cu cărbune. Asta aveau pe trupuri și pe haine, praf de cărbune care li se strecura prin urechi și prin ochi, le murdărea și le umfla limbile. Ben s-a târât instinctiv către margine. Înainta anevoie, cu podeaua mereu schimbătoare sub picioare, dar a ajuns până la urmă. Oțel rece și neted. Călăuzindu-se după perete, a tot bâjbâit, sperând zadarnic să găsească vreo ușă, o trapă, o ieșire. Însă pereții erau netezi și, după ce a mers roată de două ori, s-a dat bătut. Și-a ridicat privirea și a observat cum se strecura lumina pe la îmbinările unui chepeng uriaș. Pe acolo se prăbușiseră în acest infern bizar.

Acum și-a simțit Ben tăieturile și vânătăile care-i acopereau fața și pieptul. Să tot fi fost vreo șase metri de la chepeng până jos, iar stratul de cărbune tasat n-avea cum să fi asigurat o aterizare lină. Brusc a început să-l doară tot corpul. Efectul șocului aproape că dispăruse și trupul său bumbăcit protesta. Un zgomot l-a făcut să se întoarcă. Peter venea spre el, poticnindu-se – iar pe față i se citea o uimire prostească și ternă. Căuta explicații, dar n-avea să capete niciuna de la Ben. Și, în

timp ce stăteau acolo deznădăjduiți și sleiți de puteri, a sunat telefonul. Amândoi au încremenit o secundă, după care s-au năpustit simultan, iar Ben a ajuns primul.

Când au primit fatalul ultimatum, au izbucnit amândoi într-un râs nebunesc, de parcă ar fi fost vreun banc absurd. Însă, treptat, râsul s-a stins.

— Hai să sunăm la birou.

Ben a simțit brusc că trebuie să iasă neapărat din această groapă.

— Bună idee. Sun-o pe Carol, ea o să știe ce-i de făcut, a zis Peter, molipsit de energia lui Ben.

Ben a tastat numărul bine cunoscut. Dar telefonul era blocat cu un cod. Patru cifre mititele care-i despărțeau de libertate.

— Ce să încercăm?

Ben remarcase deja indicatorul bateriei din dreapta sus pe ecran, pâlpâind aproape de zero.

— Avem doar câteva șanse. Ce să încercăm?

Vocea lui Ben era fermă și începeau să-și dea seama de imposibilitatea sarcinii lor.

— Nu știu. 1, 2, 3, 4.

Lui Ben i-a cam căzut fața.

— Păi nu știu, în pizda mă-sii, a zis Peter mânios. În ce an te-ai născut?

Era o variantă disperată, dar la fel de bună ca oricare alta. Ben a încercat mai întâi anul nașterii lui Peter, pe urmă pe al său. Se afla la cea de-a treia combinație de cifre atunci când telefonul s-a stins în mâinile lor.

— Căcat.

Cuvântul a răsunat cu ecou în grotă.

— Și-acum?

Cei doi stăteau în tăcere, cu privirile pierdute ațintite spre chepengul ferecat de deasupra. Razele soarelui se strecurau prin crăpături, iluminând arma cuibărită discret pe jos între ei.

— Nimic. Nu-i nimic de…

Cuvintele lui Ben s-au stins în timp ce el întorcea spatele și se retrăgea în beznă. Prăvălindu-se peste cărbuni, l-a cuprins brusc o disperare nemărginită. De ce li se întâmpla una ca asta? Ce *făcuseră* oare?

A aruncat un ochi spre Peter, care se tot plimba încoace și-ncolo, mormăind ceva doar pentru el. Lui Ben nu-i plăcuse Peter din capul locului, dar nici nu voia să-l ucidă, pentru numele lui Dumnezeu! Poate că arma nu era adevărată? S-a ridicat să se uite, dar privirea cu care l-a săgetat Peter l-a făcut să se așeze la loc.

Ben stătea acolo și lupta cu propriul său infern. Nu se descurcase niciodată prea bine în spații închise. Îi plăcea să cunoască întotdeauna

calea de ieșire din orice situație. Dar acum era prins în capcană și, ceea ce era și mai rău, sub pământ. Îngropat de viu. Deja începeau să-i tremure mâinile. Îi vâjâia capul, îl treceau toate transpirațiile și vedea puncte luminoase. Nu mai suferise vreun atac de panică de ani de zile, dar acum îl simțea cum se apropie. Lumea din jurul lui se făcea tot mai mică.

— Trebuie să ies.

Ben s-a ridicat împleticindu-se. Peter s-a întors, surprins și speriat.

— Peter, te rog, trebuie să ies. AJUTOR! CINEVA SĂ MĂ AJUTE, VĂ ROG!

A țipat și a urlat încercând să evite atacul de panică, dar era prea slăbit și a trebuit să înceteze. Cu siguranță că cineva urma să-i găsească și să-i salveze. *Neapărat* aveau să-i salveze. Alternativă era de neimaginat.

14.

Mark Fuller a ieșit din clădire la puțin timp după ce detonase Charlie bomba. Se deschisese o nouă linie telefonică, însă deocamdată responsabilii cu bazele de date și polițiștii în uniformă urmau să ducă greul. Era în plină desfășurare o dublă și triplă verificare a informațiilor pe scară largă și, numai după ce dispariția celor doi bărbați avea să fie confirmată ca suspectă, urmau să intre în scenă ofițerii de la serviciul criminalistic. Ziua de mâine se anunța lungă pentru Mark, Charlie și restul echipei, iar Helen le dăduse drumul să meargă acasă pentru un pui de somn. Însă Mark nu intenționa să doarmă.

S-a dus în schimb cu mașina până în cartierul Shirley și a parcat pe o stradă rezidențială liniștită. Nu-și folosea niciodată automobilul personal, ca să nu se dea de gol. Golful paradit, cu geamurile opace, era menit să distragă atenția de la adevăratul său scop și-și făcea bine treaba – trecătorii nici nu-l luau în seamă, considerând că este doar o tentativă a vreunui adolescent de a resuscita o rablă. Era punctul de observație perfect de unde să supraveghezi fără să fii detectat.

O fetiță de șapte ani s-a ivit la fereastră, iar Mark s-a săltat în scaun cu ochii țintă la ea. Fetița a cercetat strada, apoi a tras draperiile și s-a izolat de lumea de-afară. Mark și-a blestemat ghinionul – uneori Elsie stătea la geam câte douăzeci de minute sau chiar mai mult. Privirea îi fugea în toate direcțiile și, cu timpul, Mark se convinsese că pe el îl căuta. Era o iluzie, însă îl hrănea spiritual.

Un zgomot de tocuri pe caldarâm l-a făcut să se lase în jos pe scaun. O prostie, fiindcă oricum nu se vedea înăuntru. Dar rușinea te împinge să faci lucruri ciudate. Nu-și putea permite s-o lase să-l surprindă așa. S-a uitat după femeia cochetă de treizeci și doi de ani care urca treptele spre casă. Înainte să bage ea cheia în broască, ușa s-a deschis și a îmbrățișat-o un bărbat înalt și bine făcut. S-au sărutat îndelung, cu pasiune.

Asta era situația, pe scurt. Fosta lui soție cu mințile sucite de un alt bărbat – iar Mark lăsat afară în frig. A simțit cum îl străbate un val de furie aprigă. El îi oferise *totul* acelei femei, iar ea îi călcase inima în picioare. Ce zisese atunci când a pus capăt scurtei lor căsnicii? Că nu-l iubea suficient. Îl lovise în punctul cel mai sensibil, îi frânsese inima, fără milă. El nu greșise cu nimic. Pur și simplu, nu fusese *destul*.

Se căsătoriseră prea tineri. Copilul se născuse prea repede. Însă o vreme, toată harababura și emoția de a fi pentru prima oară părinți îi ținuseră strâns uniți. Teama comună că bebelușul va înceta să respire dacă rămânea nesupravegheat, impresia paranoică, indusă de nesomn,

că nu se descurcă așa cum ar trebui, dar, totodată, și bucuria fără margini de a-și vedea fetița crescând și înflorind. Însă pe Christina au obosit-o treptat rigorile poziției de mamă – rutina abrutizantă și privațiunile de tot felul – și s-a refugiat din nou în muncă. Astfel că argumentația ei din timpul chinuitoarelor audieri pentru acordarea custodiei apărea cu atât mai nerușinată. A jucat rolul mamei până-n pânzele albe, opunând firea ei iubitoare, existența ordonată și slujba bine plătită vieții periculoase și imprevizibile de polițai de Southampton a lui Mark – fără să uite să presare și câteva istorioare alese pe sprânceană despre problemele lui cu băutura. Și ce făcuse odată ce obținuse custodia unică a fetiței? Își reluase imediat slujba cu normă întreagă și lăsase toată grija copilului în seama iubitului cu care locuia în prezent. Femeia, care odinioară pretindea că-l iubește pe Mark din tot sufletul, se dovedise a fi doar o pușlama necinstită și răzbunătoare.

Christina și Stephen intraseră acum și nu se mai vedea nicio mișcare. Elsie urma să facă o baie și să se pregătească de somn. Îmbrăcată comod cu halatul ei cu *Hello Kitty* și cu papuceii dăruiți de Mark, se va ghemui să se uite la povestea de noapte bună de pe *CBeebies*{4}. Era de fapt cam măricică pentru așa ceva, dar se atașase de această emisiune și n-o pierdea niciodată. Mark a simțit brusc cum îi slăbește mânia, înlocuită de o tristețe fără margini. Și lui i se păruse dificil să fie tată – interminabilul ciclu băiță, pătuț, poveste, jocuri și altele de felul ăsta – dar acum ar fi dat orice să se-ntoarcă acolo.

Făcuse o prostie venind aici. Mark a pornit motorul și s-a îndepărtat în viteză, cu speranța că-și va lăsa și necazurile în mijlocul străzii. Dar, în timp ce conducea, ele i se tot învârteau prin minte ca niște maimuțe, sâcâindu-l și reamintindu-i că era un ratat, un nimeni și mai ales cât de singur era. În drum spre casă, a schimbat dintr-odată direcția și a tăiat-o pe Castle Way. În apropierea portului era un pub care funcționa clandestin. Dacă ajungeai acolo înainte de miezul nopții erai liber să bei până-n zori. Exact ceea ce intenționa să și facă.

15.

Reședința Brightston era o casă victoriană semidetașată și impozantă din prosperul cartier Eastleigh. Helen se tot plimba prin fața clădirii, furioasă și iritată. Stabilise să se întâlnească aici cu Mark la 9:30 dimineața. Acum era aproape ora 10 și nici urmă de el. Helen i-a lăsat un al treilea mesaj vocal pe telefon, iar apoi a decis să reducă pierderile și a sunat la ușă. De ce trebuia să fie omul ăsta așa o belea?

I-a deschis Sarah Brightston, o femeie atrăgătoare trecută de patruzeci de ani. Îmbrăcată luxos și machiată ireproșabil, n-a manifestat nicio emoție la vederea unei polițiste, invitând-o pe Helen înăuntru.

•

— Când ați anunțat dispariția soțului dumneavoastră?

Amabilitățile se isprăviseră, iar Helen a trecut la subiect.

— Acum două zile.

— Chiar dacă nu venise acasă în noaptea *de dinainte*?

— Peter iubește viața. Uneori chiar prea mult. Acele drumuri la Bournemouth se mai lăsau câteodată cu chefuri și ar fi fost caracteristic pentru el să îmbete toată echipa, după care să meargă la culcare într-un motel din apropiere. Dar nu-i un om fără suflet, m-ar fi sunat a doua zi dimineață, să vorbim și să vorbească și cu băieții.

— Și aveți idee pe unde ar putea fi acum?

— Prostănacul s-o fi rătăcit pesemne. Or fi făcut vreo pană și probabil au căutat vreun atelier de reparații auto. Sau poate că a băut prea mult și și-o fi scrântit vreo gleznă sau ceva – ar fi tipic pentru el. N-a fost niciodată prea îndemânatic.

Femeia vorbea cu deplină convingere – pentru ea nu era nicio îndoială că soțul ei este viu și nevătămat.

— Câți oameni aveți pe teren care-i caută? a întrebat Sarah.

— Toți polițiștii disponibili.

Măcar asta nu era o minciună. Căutarea *era* în toi, dar nu găsiseră nimic și, cu fiecare oră care trecea, Helen se temea tot mai mult pentru soarta lor. Șoseaua pe care se aflau cei doi bărbați i-ar fi scos din pădure la Calmore – o plimbare cam lungă, dar care n-ar fi necesitat mult efort. Vremea era rece, dar plăcută, așadar…

În sufletul ei, Helen știa că torturile prin care trecuse Amy și dispariția lui Peter aveau legătură, dar le interzisese tuturor să insinueze măcar așa ceva – oficial continua să fie o anchetă referitoare la persoane dispărute. Helen nu-i spusese lui Sarah că lucra la criminalistică. Avea timp s-o facă mai târziu.

— Peter avea ceva pe suflet? Îl preocupa ceva? și-a reluat Helen

întrebările.

Sarah a clătinat din cap. Helen a cercetat din priviri interiorul frumos mobilat. Salariul lui Peter era generos, iar Sarah se ocupa cu comerțul de antichități, deci nu duceau lipsă de bani.

— I-a cerut cineva bani de curând? Ați observat vreo schimbare în situația dumneavoastră financiară în ultima vreme? Mai mulți bani? Mai puțini?

— Nu, totul era… normal. Avem o situație bună. Așa a fost de la început.

— Și cum ați descrie căsnicia dumneavoastră?

— Tandră. Onestă. Durabilă.

A pus accentul pe ultimul cuvânt, ca și când ar fi jignit-o întrebarea.

— Ceva probleme pe la serviciu? a încercat Helen o altă abordare.

Peter și Ben lucrau într-o prestigioasă firmă de avocatură axată în mod special pe legislație maritimă. Se învârteau sume mari acolo în procesele de lungă durată, mai ales atunci când era vorba despre transporturi navale. Dispariția lor putea fi în folosul cuiva.

— S-a simțit vreodată presat în vreun caz?

— Din câte știu eu, nu.

— Lucra mai mult ca de obicei?

Sarah a clătinat ușor din cap.

— Discuta cu dumneavoastră despre cazurile de care se ocupa?

Sarah susținea că nu cunoaște sarcinile de serviciu ale lui Peter, iar Helen și-a notat în memorie să cerceteze acest lucru la firmă. Însă până una alta avea senzația neplăcută că se agață ca înecatul de-un pai. Cercetând pereții în căutarea inspirației, ochii i s-au oprit asupra unei fotografii înrămate cu Peter pe o plajă însorită, cap de familie surâzător în mijlocul unui grup estival. Sarah i-a urmărit privirea și i-a oferit și detaliile, continuând cu descrierea planurilor de viitor – o excursie cu copiii la Boston de Paște. Sarah părea ferm convinsă că Peter avea să-și facă apariția curând și că lucrurile vor reintra în normal și de această dată. Helen ar fi vrut să creadă același lucru, dar nu putea. În adâncul sufletului, se temea că Sarah n-avea să-și mai vadă niciodată soțul.

16.

Era în toiul nopții și Peter Brightston înghețase până-n măduva oaselor. Din cauză că transpira excesiv, purta mereu costume subțiri, chiar și iarna, – obicei pe care-l regreta amarnic acum. Undeva prin Pădurea Nouă se afla mașina lui Ben, iar înăuntru era paltonul căptușit pe care i-l cumpărase Sarah de ziua lui. Înjurând cu năduf, și-a strâns sacoul un pic mai tare în jurul corpului.

Sufla din greu și aburii respirației înghețate îi dansau prin fața ochilor. Doar atât putea să distingă de fapt – acum era întuneric beznă afară. Îl simțea alături pe Ben, dar nu-l și vedea. El ce făcea oare? Ben era un tip de treabă în principiu, dar nu rezista în spații închise. Aproape că-și pierduse cunoștința mai devreme, pradă unui soi de atac de panică, și striga prin somn. Pereții metalici care-i înconjurau amplificau spaimele nocturne ale lui Ben, dând întregii scene un aer de coșmar și îi băgau groaza în oase lui Peter. O să-i găsească oare cineva la timp? Sau îi aștepta moartea în hruba asta sinistră?

Peter a aruncat o privire în direcția unde se afla Ben, după care, profitând de întuneric, și-a strecurat mâna în buzunar. Nu pleca niciodată la drum fără un pachețel de bomboane mentolate – nu se făcea să ajungi acasă duhnind a băutură – și ușurel, cu prudență, a desprins ultima bomboană din pachetul golit acum. A vârât-o în gură rapid. Mai avea o jumătate de pachet în buzunar atunci când se treziseră abandonați aici. Și îl ronțăise încetul cu încetul, fără să-i spună lui Ben. Putea să parieze că Ben ar fi procedat la fel, așa că de ce nu? Foamea care-i râcâia stomacul îi anihilase toate eventualele mustrări de conștiință. A tot plimbat bomboana prin gură, lăsând zahărul să se dizolve treptat și să-i alunece în jos pe gâtlej. Era dulce, călduț și mângâietor.

Ce avea să facă de-acum încolo? Bietele lui provizii se isprăviseră. Și nu reușea să adoarmă, ceea ce nu făcea decât să-i amplifice foamea. Ce mama dracului avea – aveau – să mănânce acum? Cărbuni? A râs cu amărăciune și a înghițit-o. Ecoul suna foarte ciudat, iar el era deja aproape secătuit. *Trebuia să-și păstreze calmul.* Suferise două infarcturi în ultimii cinci ani și nu-i mai trebuia încă unul – nu aici.

Întemnițarea lor îl șocase în primul moment, dar fusese destul de activ de-atunci, străduindu-se din răsputeri să găsească vreun mijloc de evadare. Pereții buncărului ruginiseră prin unele locuri și, după ce a tot tras zdravăn, a izbutit să desprindă o așchie metalică de vreo cinci centimetri lungime. Cu ea a bătut în pereți, a încercat să-i străpungă, ba chiar a căutat s-o folosească pe post de colțar și să se cațere spre ieșire. Dar totul a fost zadarnic și, în cele din urmă, Peter

s-a prăbușit învins la podea.

Dintr-odată au început să-i curgă lacrimi pe obraz. Gândul că va muri într-o hrubă împuțită, departe de fiii lui, îl umplea de o disperare de neconsolat. Dusese o viață bună. Făcuse fapte bune. Sau cel puțin încercase. Nu merita una ca *asta.* Nimeni nu merita așa ceva. Împingând furios cărbunele la o parte, Peter și-a încropit un mic culcuș pentru noapte. Mai dormea oare Ben? Nu se auzea nimic și Peter nu putea ști sigur. Ar fi fost oare cazul să-l liniștească pe Ben când îl apucau spaimele noaptea? Îi purta pică Ben pentru că n-o făcuse? Îi va afecta acest lucru gândirea, acum că erau… Peter nu și-a lăsat ideea să meargă până la capăt – nu voia să ajungă acolo. Dar adevărul era că habar n-avea ce gândea și ce simțea Ben. Îl cunoștea doar în calitate de coleg, nu de om. Ben fusese întotdeauna foarte reticent în privința trecutului său – oare de ce? Din cauza *lui* se aflau aici? Impulsionat de această idee, Peter se pregătea să-l strige pe Ben, dar și-a mușcat limba deodată. Mai bine să nu-l acuze de nimic – cine știe cum ar putea reacționa!

Culcat pe patul său rece ca gheața, Peter și-a reproșat că nu s-a străduit niciodată să-l cunoască mai bine pe Ben. Dar adevărul gol-goluț era că nu poți să cunoști pe nimeni de fapt.

Iar acest gând avea să-l țină treaz toată noaptea pe Peter.

17.

Centrul de comandă forfotea de activitate. Panoul era înțesat de fotografii cu Amy și Sam, laolaltă cu hărți care indicau drumul lor de la Londra în Hampshire, diagrame și poze care prezentau planul piscinei abandonate, liste cu prieteni, rude și multe altele. Sanderson, McAndrew și Bridges înroșeau telefoanele în căutarea unor posibili martori, în vreme ce operatorii de la calculatoare introduceau datele relevante în HOLMES 2, comparând aspectele particulare ale acestei răpiri cu zecile de mii de crime stocate deja în gigantica bază de date a poliției. Sergentul Grounds stătea în spatele lor, urmărind atent rezultatele.

Mark a rămas în pragul ușii, incapabil să intre. Îi plesnea capul și îl asaltau valuri succesive de greață – agitația din încăpere îi dădea amețeală. A fost tentat să se-ntoarcă și s-o ia la fugă, dar știa că va trebui să înfrunte furtuna. A pășit înăuntru și s-a dus direct la biroul lui Charlie.

— Exact la țanc, a zis ea cu vioiciune. Ședința informativă începe în zece minute. Mă pregăteam să mă fofilez, dar acum, că ai venit…

Mark o aprecia mult pe Charlie în astfel de zile. În ciuda stării lui deplorabile și a atitudinii neserioase, Charlie nu-l judeca niciodată. Era mereu înțelegătoare și loială. Pe Mark l-a mustrat cugetul că o dezamăgise din nou.

— Ce-ar fi să-ți aduc o cafea? O să te înviorezi numaidecât și-o să fii pregătit să spargi avioane, a adăugat ea.

Charlie se ridica deja de pe scaun, gata să treacă la fapte, când s-a auzit vocea lui Helen, puternică și răspicată.

— Sergent Fuller. Drăguț din partea ta că ni te-ai alăturat.

Lui Mark i-a pierit glasul. Perioada de grație se terminase rapid. Făcând stânga-mprejur, a pornit pe lungul drum al rușinii spre biroul lui Helen. Echipa părea ocupată, dar toată lumea era cu ochii pe condamnat.

•

Mark a închis ușa după el și s-a întors să dea ochii cu Helen. De vreme ce ea nu i-a spus să stea jos, a rămas în picioare. Era clar că ea vrea să-l poată vedea și ceilalți. Sentimentul de jenă s-a amplificat.

— Îmi cer scuze, șefa.

Helen a ridicat ochii spre el.

— Pentru ce îți ceri scuze?

— Că n-am ajuns la întâlnirea stabilită. Că nu m-am comportat ca un profesionist. Că…

Mark își pregătise discursul în drum către secție, dar acum îi scăpa.

Și-a stors creierii în căutarea cuvintelor, însă acestea fugeau de el, inaccesibile. Îi bubuia capul și mai tare, iar amețeala i se accentuase – ar fi vrut să fie undeva cât mai departe.

Helen se uita fix la el, dar era dificil să-i interpreteze privirea. Era mânie? Dezamăgire? Sau doar plictiseală?

O lungă tăcere. În cele din urmă, ea a deschis gura.

— Vasăzică așa.

Mark se holba, fără să priceapă ce voia de la el.

— Îmi spui și mie ce se petrece? Ai întârziat. Ești beat. Om tânăr și arăți ca dracu'!

Mark n-o putea contrazice. A rămas mut. Știa din experiență că nu trebuie s-o întrerupi pe Helen când se dezlănțuia potopul.

— Știu că ai avut o perioadă dificilă, Mark, dar ți-o spun verde-n față că mai ai doar – uite – cam atâtica până s-o dai de tot în bară aici. Whittaker ar fi teribil de încântat să aibă o scuză ca să scape de tine, crede-mă. Eu nu vreau să se-ntâmple una ca asta, așa că spune-mi ce se petrece. Am pornit la luptă și am nevoie ca adjunctul meu să fie prezent aici trup și suflet.

— Am ieșit și eu și am băut vreo două pahare…

— Mai încearcă o dată.

Lui Mark îi pulsa sângele în cap mai iute și mai puternic.

— Bine, o mulțime de pahare, dar m-am întâlnit cu niște prieteni și…

— Mai încearcă o dată. Și dacă iarăși mă minți, pun mâna pe telefon și-l sun chiar eu pe Whittaker.

Mark își ținea ochii în pământ. Îi repugna teribil acest reflector necruțător ațintit asupra lui și simțea dezaprobarea ei. Toată lumea știa că Helen nu bea niciodată, prin urmare, cum să recunoști că te faci pulbere noapte de noapte fără să pari de-a dreptul jalnic?

— Unde te-ai dus?

— La *Inorog*.

— Doamne… Și?

— Am băut acolo de la 8 seara până la 8 dimineața. Bere, whisky, votcă.

Gata – o spusese.

— De cât timp?

— Două luni. Poate trei.

— În fiecare noapte?

Mark a ridicat din umeri. N-a putut să-și ia inima-n dinți și să zică „da", cu toate că răspunsul era evident. Apărea foarte clar acum – atât pentru Helen, cât și pentru Mark – că era pe cale să devină alcoolic. Și-a surprins reflexia în peretele de sticlă din spatele lui Helen. În mintea lui încă se considera bărbatul chipeș de-acum un an – înalt și zvelt, cu păr bogat și ondulat – dar acum pierduse controlul de-a

binelea și se cunoștea. Pielea lui părea uscată, iar ochii, lipsiți de orice strălucire. Nebărbierit, într-un hal fără de hal.

— Nu cred că mai pot continua.

Cuvintele îi ieșiseră pur și simplu. Nu avusese de gând să spună asta. Nu intenționase s-o spună. Dar avea mare nevoie să stea de vorbă cu cineva. Helen fusese mereu cinstită cu el. Îi datora, la rândul lui, sinceritate.

— Nu cred că e drept ca tu și echipa să trageți o asemenea piatră de moară…

Helen s-a uitat la el. Era prima dată pe ziua de azi când Mark remarca o îndulcire a trăsăturilor ei.

— Știu cum te simți, Mark, iar dacă vrei un răgaz, foarte bine. Dar *nu* mă lași pe mine baltă.

În glasul ei se simțea o hotărâre de oțel.

— Ești prea bun ca să dai cu piciorul la toate. Ești cel mai bun sergent cu care am colaborat vreodată.

Mark nu știa ce să zică. Se așteptase să fie luat în tărbacă, dar Helen îi vorbea prietenește și mâna ei de ajutor părea autentică. Tot atât de adevărat era că trecuseră prin multe împreună – rezolvarea crimelor din Paget Street anul trecut reprezentase pentru Mark triumful carierei lui – și între ei se dezvoltase o puternică legătură profesională de-a lungul timpului. Din multe puncte de vedere, bunăvoința ei era mai rea decât o mustrare.

— Vreau să te ajut, Mark, a continuat ea. Dar va trebui să contribui și tu. Ne aflăm în mijlocul unei investigații criminale și, dacă îți spun că am nevoie să fii undeva la 9:30, să faci dracului bine să vii. Dacă nu ești în stare – sau dacă n-ai chef – atunci te transfer sau te suspend din funcție de nu te vezi. M-ai înțeles?

Mark a dat din cap.

— Gata cu votca la micul dejun, a adăugat Helen. Gata cu drumurile la cârciumă în pauza de prânz. Și gata cu minciunile. Dacă ai încredere în mine, o să te-ajut și vom depăși această situație, dar trebuie să-mi acorzi încredere. Ești dispus s-o faci?

Mark a ridicat privirea și a întâlnit-o pe a ei.

— Sigur că da.

— Bun, atunci să-i dăm drumul. Ședință de echipă în cinci minute.

Și cu asta ea și-a reluat lucrul. Mark a ieșit din biroul ei, prins pe picior greșit, dar ușurat. Helen Grace nu înceta să-l surprindă.

18.

Întorcându-se acasă pe motocicletă la apartamentul ei din zona centrală, Helen derula încă o dată în minte discuția cu Mark. Se arătase oare prea dură? Prea slabă? Repetase greșeli făcute și altă dată? Încă mai rumega situația când a închis ușa apartamentului după ea. A pus și lanțul de siguranță și s-a dus direct la duș. Era în activitate de patruzeci și opt de ore fără întrerupere și simțea nevoia unei purificări.

A stat întâi cu fața spre jetul de apă care-i biciuia gâtul și sânii, după care s-a răsucit. Apa clocotită a înțepat-o pe spate și durerea i s-a răspândit îndată prin tot corpul. La început a fost insuportabil, dar treptat pișcăturile s-au domolit și Helen s-a simțit din nou calmă.

Înfășurată în prosop, a revenit în dormitor. După ce s-a uscat, a lăsat prosopul să cadă și s-a privit în oglinda înaltă. Arăta bine goală, însă puțini o văzuseră așa. Fiindcă era reticentă la intimități și se ferea de întrebările inevitabile, majoritatea relațiilor ei fuseseră superficiale și de scurtă durată. Iar bărbaților nici că le-a păsat – una peste alta, au părut teribil de încântați să dea peste o femeie dispusă să se culce cu ei, fără să mai zăbovească în peisaj ulterior.

Deschizându-și dulapul, Helen a evitat rafturile cu blugi și cămăși și și-a îndreptat atenția către pantalonii și bluzele de trening – avea programată o lecție de kick-boxing mai târziu și nu vedea niciun sens să se schimbe de două ori. A aruncat în treacăt o privire uniformei de polițistă pe care o purta atunci când ieșea în patrulare, pusă frumos la păstrare pe umeraș, într-o husă impecabilă de plastic. În perioada aceea se formase ea. Prima zi când și-a prins părul la spate, și-a pus vesta de protecție și a pornit-o pe străzi, a fost una dintre cele mai fericite trăite până atunci. Pentru prima dată, parcă simțea că-și găsise locul. Și că era importantă. Savurase din plin felul în care-i schimba aspectul și sentimentele – iubea anonimatul asexuat pe care i-l dădea uniforma, siguranța și puterea pe care i le conferea. Era ca și când s-ar fi deghizat, dar într-o costumație recunoscută și apreciată de toți. Într-o mică măsură tânjea să se-ntoarcă acolo, însă era prea ambițioasă și agitată ca să fi rămas multă vreme un simplu agent.

Lăsând nostalgia deoparte, și-a făcut o cană cu ceai și s-a dus în sufragerie. Era o încăpere spațioasă și spartană. Nu prea avea tablouri pe pereți și nici reviste abandonate peste tot. Ordine și curățenie, toate la locul lor.

Helen și-a ales o carte și s-a apucat să citească. Rafturile gemeau de cărți. Volume despre comportamentul criminal, delicte în serie, o istorie a academiei de la Quantico – toate studiate temeinic. Nu se dădea în vânt după beletristică – fiindcă nu credea în poveștile cu sfârșit fericit – dar prețuia informația. Răsfoind unul dintre tomurile ei

favorite despre psihologia criminală, și-a aprins o țigară. Încercase de multe ori să se lase, dar de fiecare dată recidiva, astfel că, până la urmă, renunțase să mai încerce. Putea să îndure autocenzura pentru impulsul pe care încă i-l mai dădea. Toți avem câte-un obicei urât, își spunea ea.

Deodată i-a venit în minte Mark. Și-or fi atins scopul cuvintele ei, sau el o fi chiar în clipa asta la *Inorog,* înecându-și necazurile? Năravul ăsta al lui îl putea costa slujba sau chiar viața – ea trăgea sincer speranța că Mark va izbuti să se smulgă de pe marginea prăpastiei. Nu voia să-l piardă.

Helen a încercat să se concentreze pe ce citea, dar parcurgea cuvintele fără să le deslușească sensul și în curând s-a pomenit că trebuia să reia mereu frazele de la început ca să le înțeleagă. Nu se pricepuse niciodată să piardă vremea – acesta era unul dintre motivele pentru care muncea din greu. Helen a tras mai tare din țigară – simțea toate acele senzații neplăcute și familiare cum o asaltează din nou. Strivind chiștocul în scrumieră, a lăsat cartea pe măsuța de cafea, și-a luat geanta de sport și a coborât în fugă la motocicletă. Putea trece pe la centrul de comandă în drum către sala de sport – poate apăruse ceva nou. Oricum, va fi ocupată în următoarele două ceasuri și în felul acesta forțele întunericului nu vor avea câștig de cauză.

19.

Nu-mi amintesc când l-am văzut prima oară pe tata lovind-o pe mama. În general, nu prea-mi amintesc chestiile pe care le văd. Zgomotele le reţin cel mai bine. Zgomotul unui pumn în obraz. Al unui trup care se prăbuşeşte peste masa din bucătărie. O ţeastă care se izbeşte de zid. Scâncete. Urlete. Abuzuri care nu se mai termină.

Nu te deprinzi niciodată cu ele. Dar ajungi să le aştepţi. Şi de fiecare dată când se întâmplă te-nfurii şi mai tare. Şi te simţi şi mai neajutorat.

Ea nu riposta niciodată. Asta era ceea ce mă scotea din sărite. Doar o încasa. Ca şi când ar fi meritat-o. Asta credea oare cu adevărat? Fie ce-o fi, mi-am zis, dacă ea n-are de gând să opună rezistenţă, o voi face eu. Prima dată când se va mai lua de ea, voi interveni.

N-am avut mult de aşteptat. Cel mai bun prieten al tatii, Johnno, a murit din cauza unei supradoze de heroină şi, după înmormântare, tata a băut timp de treizeci şi şase de ore încontinuu. Când a încercat mama să-l oprească, el i-a băgat un cap în gură – i-a spart nasul, în pizda mă-sii. Nu puteam să accept una ca asta. Aşa că i-am tras un şut în coaie lăbarului tâmpit.

El mi-a rupt mâna, mi-a spart dinţii din faţă şi m-a strâns de gât cu cureaua. Eram convinsă c-o să mă omoare.

O psihologă a afirmat odată că de aici provenea incapacitatea mea de a lega relaţii serioase cu bărbaţii. M-am mulţumit să dau din cap, dar îmi venea de fapt s-o scuip în ochi.

20.

O fi oare posibil să mori de frică? Peter nu se mai mișcase de ore întregi.

— Peter?

În continuare niciun semn – Ben a simțit un fior de speranță. Poate că i-o fi cedat inima, copleșită de-atâta văicăreală teatrală. Exact, asta trebuie să se fi-ntâmplat. Și ce grozav ar fi. Soluția perfectă. Supraviețuirea celui mai bine adaptat.

Ben s-a simțit prost imediat. Să dorești moartea cuiva. Era jenant să gândească așa ceva, având în vedere prin ce trecuse. Și chiar dacă ar fi *murit,* ar conta oare? I s-ar da lui drumul? Doar nu-l omorâse el.

Lui Ben i-au fugit din nou gândurile către cea care-i răpise. El n-o cunoștea – sărea în ochi foarte tare cu pletele acelea negre și lungi și cu buzele roz și umflate – de ce i-o fi ales tocmai pe ei doi? Era oare vreo glumă proastă de show televizat? Urma să se arate cineva cât de curând și să dezvăluie că pistolul e încărcat cu gloanțe oarbe? Din tonul vocii ei la telefon reieșea altceva. Era însetată de sânge.

Ben a început să plângă. Cursese atâta sânge în viața lui până-n prezent, încât un astfel de sfârșit părea suprema cruzime.

•

Bun. De ce nu? Doar ca să vadă dacă Peter murise sau ba. Părea mort, prin urmare nu era niciun rău.

— Peter?… Peter?

Ben s-a ridicat în picioare. Era imposibil să acționeze în liniște, așa că a făcut-o cu zgomot ostentativ. Întinzându-se și căscând, a anunțat:

— Va trebui să mă cac, Peter. Îmi pare rău.

Nimic.

Ben a făcut un pas spre pistol. Apoi încă unul.

— Ai auzit, Peter?

Ben s-a aplecat încetișor. I-a trosnit glezna – zgomotul a răsunat cu ecou în tot buncărul, futu-i – și s-a oprit. Pe urmă, ușurel, pe tăcute, a ridicat pistolul de jos. I-a aruncat o privire lui Peter, așteptându-se să-l vadă ridicându-se panicat, dar nu s-a întâmplat așa. Și-ar fi dorit-o. Atunci ar fi fost o luptă măcar.

Piedica armei se vedea bine. A ridicat-o. Apoi a îndreptat pistolul către spinarea lui Peter. Nu, nu așa. Ar putea să dea greș. Sau doar să-l rănească. Dracu' știe ce putea face un glonț care ricoșa în cutia asta de metal. Să-i omoare pe amândoi? Da, aia chiar ar fi o glumă bună.

Nu te mai eschiva, și-a zis, și a mai înaintat un pas.

— Peter?

Chiar că e mort. Ar trebui totuși s-o facă, să fie sigur. Să fie sigur că

scapă de-aici. Și brusc i-a fugit gândul la Jennie. Logodnica lui. Care era distrusă. Pe care o va vedea curând. Și care îl va ierta. Desigur că-l va ierta. N-a făcut decât ceea ce trebuia să facă. Ce ar fi făcut oricine.

Încă un pas.

Ben a îndreptat arma în jos, astfel că țeava aproape atingea ceafa lui Peter. Gata, asta-i, și-a zis, și a dat să apese trăgaciul. Și în clipa aceea Peter s-a ridicat pe neașteptate și i-a înfipt lui Ben o așchie de metal fix în ochiul stâng.

21.

Helen n-a mai ajuns la antrenament. Imediat ce a intrat în centrul de comandă Charlie a și agățat-o. Polițista cea veselă avea acum o expresie serioasă pe chip. După o șușoteală rapidă, cele două au și ieșit din clădire.

— Noaptea lesbienelor la sala de sport, a glumit sergentul Bridges, străduindu-se fără succes să ascundă ce tare i se aprinseseră călcâiele după Charlie cea complet heterosexuală.

Helen și Charlie au pornit în grabă spre laborator prin traficul aglomerat din zona centrală. Drumul care dura în mod normal cinci minute putea să ia douăzeci și cinci la orele de vârf, iar astăzi, cu gloata chefliilor și a celor ieșiți la cumpărături de Crăciun inundând Southamptonul, se dovedea a fi o astfel de zi. Sezonul petrecerilor de la birouri era în toi. Helen mârâia scoasă din sărite de autocarele care blocau prima bandă. S-a ținut numai pe banda a doua și pe cea de urgență și, în cele din urmă, i s-a făcut loc cu invidie. A accelerat, tăind direct printr-o băltoacă proaspătă de vomă și stropindu-l de sus până jos pe făptașul uimit. Charlie și-a reținut un zâmbet.

Automobilul Lexus argintiu al lui Ben Holland fusese ridicat pe platformă și aștepta să fie studiat atunci când Helen și Charlie au intrat în clădirea laboratorului. Sally Stewart, stâlpul secției, le aștepta.

— Charlie te-a pus deja la curent cu esențialul, dar am fost de părere că trebuie să vezi cu ochii tăi.

Au intrat sub mașină și au ridicat ochii. Sally a luminat cu stiloul-lanternă fața interioară a roții din dreapta spate.

— Destul de murdară, așa cum era de așteptat, având în vedere kilometrajul pe care-l parcurgea săptămânal șoferul vostru. Însă această față interioară arată – și miroase – mai urât decât celelalte trei. De ce? Pentru că a fost îmbibată cu benzină.

Sally le-a făcut semn să iasă și a coborât după aceea mașina până aproape la nivelul ochiului.

— Iată de ce.

Asistată de adjunctul ei, Sally a desprins cu grijă aripa dreaptă a vehiculului. Măruntaiele prestigiosului automobil au ieșit prompt la iveală, iar lanterna lui Sally s-a fixat pe rezervorul de combustibil. Helen a făcut ochii mari.

— Rezervorul a fost perforat. Nu-i o gaură de mari dimensiuni, însă fiind situată în partea inferioară urma să provoace golirea sa completă în timp. Judecând după depunerile de pe fața interioară a roții, aș zice că rezervorul era aproape plin atunci când cei doi au plecat din

Bournemouth. Avea să se golească rapid și constant – după estimările mele într-un ritm de aproximativ 1,5 litri pe minut – ceea ce înseamnă că șoferul a rămas fără combustibil undeva cam prin mijlocul Pădurii Noi. Chiar dacă nu pot să pricep din ce cauză a luat-o pe-acolo.

Helen n-a spus nimic. Mintea îi lucra febril deja, procesând aceste noi elemente.

— Probabil mă vei întreba dacă gaura a apărut întâmplător. Tot ce se poate, dar aș zice că nu. Străpungerea este prea îngrijită și prea circulară – de parcă ar fi bătut cineva un cuișor în burta rezervorului. Dacă *a fost* într-adevăr sabotaj, s-a procedat simplu și eficient.

Cu aceasta ea a încheiat ce avea de spus. Nu era de competența ei să analizeze motivul – ea se afla acolo doar ca să ofere informațiile. Helen și Charlie s-au privit – era evident că gândeau același lucru. Fiindcă abia umpluse rezervorul, Ben n-avea de ce să stea cu ochii pe indicatorul de combustibil și probabil că urma să-și dea seama că a rămas pe zero abia atunci când era deja prea târziu. Iar în clipa în care lumina de avertizare se va fi aprins, Ben nu mai avea la dispoziție decât unul sau două minute până ce rezervorul se golea complet.

— Ea trebuie să fi știut, a gândit Helen cu voce tare. Trebuie să fi *știut* că Ben și Peter făceau drumul acela săptămânal. Că Ben alimenta de fiecare dată la benzinăria Esso. Și-a făcut cu siguranță temele – volumul rezervorului, consumul de benzină, cât de mare trebuia să fie gaura…

— Astfel încât ei să rămână în pană exact acolo unde-i convenea, a sfârșit Charlie gândul lui Helen.

— Îi *urmărea*. De la asta trebuie să plecăm. Verifică la familia lui Amy – orice semn de atenție nedorită, vreo pătrundere suspectă prin efracție, orice. Același lucru e valabil și pentru familiile Holland și Brightston.

Era mutarea lor de deschidere. Helen trăgea speranță că va da rezultate, dar presimțea că jocul va fi îndelungat, înverșunat și fatal. Era limpede că aveau de-a face cu o persoană organizată, inteligentă și tipicară. Mobilul acestor crime rămânea un mister, dar anvergura criminalei nu mai putea fi pusă la îndoială. Acum întrebarea numărul unu era unde se află Ben și Peter? Și dacă vreunul dintre ei va scăpa cu viață.

22.

Trecuseră câteva ore de la eveniment și adrenalina încă-i pompa în vene. Furia nu lăsase încă locul remușcărilor, iar Peter Brightston umbla de colo până colo acoperindu-și victima cu injurii. Individul se pregătea să-l *împuște,* să-i tragă un glonț în moalele capului – păi ce pizda mă-sii își închipuia?

A râs amar amintindu-și cum i-a oferit lui Ben slujba de la firmă – alegându-l pe el în detrimentul altor candidați mult mai calificați – pentru că-i plăcuseră tupeul și determinarea lui. Și el așa-l răsplătea? Tipul nici nu stătuse pe gânduri, fusese pe punctul de a-i zbura creierii. Jigodia. Dar își primise pedeapsa binemeritată – urlând de durere atunci când Peter i-a înfipt așchia în ochi.

Mâna lui Peter ținea strâns arma pe care se închega lent sângele lui Ben. Chiar dacă se isprăvise ce era mai rău, Peter n-avea de gând – nu putea – să-i dea drumul.

A fost legitimă apărare. Sigur că da. Trebuia să și-o repete în continuare. Și totuși, își confecționase arma cu atâta grijă, atât de discret, se amăgea singur dacă susținea că nu plănuise totul de la bun început. Știa că Ben nu-l înghite. Că nu-l respectă. Că glumește pe seama lui pe la spate. Mai încăpea vreo îndoială că Ben avea să se pună pe el însuși pe primul plan? Peter știa acest lucru și-și concepuse strategia în consecință. Era singura opțiune rațională. El avea soție și copii. Ben ce avea? O logodnică bine cunoscută ca descreierată și hrăpăreață. Nunta lor promitea să rivalizeze în materie de prost gust cu cea a lui Katie Price – caleașcă roz, rochii ca niște bezele, paji și ponei, o mizerie perfectă pentru revista *Hello*! despre care avea să se tot vor…

Ben e mort. Îi curge sângele prin gaura din obraz. N-o să mai fie nicio nuntă.

Tăcere. Cea mai groaznică și apăsătoare tăcere de care Peter avusese parte vreodată. Un ucigaș singur cu victima sa. Doamne!

Iar apoi, o lumină orbitoare. Chepengul s-a deschis brusc și razele amiezii au pătruns înăuntru, arzându-i ochii. Ceva greu a căzut peste el.

O scară de frânghie.

•

I s-au umplut plămânii cu aer proaspăt, cu oxigen, și tot corpul îi fremăta euforic. Era viu, era liber. *Supraviețuise.*

Înainta șchiopătând pe drumul liniștit de țară. Nu mai venea nimeni prin părțile astea, deci ce șanse avea să dea peste vreun salvator? Chiar dacă își câștigase libertatea, tot mai bănuia că i se joacă o festă.

Că ea râdea privindu-l cum își târăște pe drum trupul chinuit. Că-l va găsi în cele din urmă. Peter se împăcase cu gândul că va muri în groapa aceea întunecată – oare ea chiar își respecta promisiunea făcută? Undeva în față a zărit semne de viață și a grăbit pasul.

L-a pufnit râsul la vederea inscripției. „Bine ați venit”, cu un corp de literă elegant, deasupra ușii micului magazin. Arăta așa de prietenos, încât i-au dat lacrimile. S-a năpustit înăuntru, întâmpinat de o mare de fețe speriate – pensionari și puști șocați de apariția hidoasă. Cu chipul mânjit de sânge și duhnind a pișat, Peter s-a repezit spre tejghea. Și-a pierdut cunoștința înainte să ajungă acolo, prăbușindu-se peste un stand promoțional cu *Doritos.* Nimeni n-a făcut vreun pas să-l ajute. Arăta întocmai ca un cadavru.

23.

Uzina electrică Dunston trona mândră pe malul vestic al estuarului Southampton Water. În zilele ei de glorie, centrala, care funcționa pe bază de cărbune, ajunsese să producă electricitate pentru toată coasta de sud și nu numai. Activitatea îi fusese însă suspendată în 2012 – o victimă a hotărârii guvernului de a regândi producția britanică de energie. Dunston era veche, ineficientă și nu putea face concurență alternativelor cu conținut scăzut de carbon care se construiau prin alte părți din Regatul Unit. Personalul fusese relocat, iar incinta sigilată. Încă doi ani de acum încolo nu avea să fie dezafectată și, în prezent, mai era doar un monument pustiu comemorând un trecut glorios. Uriașul coș central, aruncând o umbră lungă asupra scenei crimei, i-a dat fiori lui Helen, care mergea spre cordonul poliției, scuturat cu putere de briza mării.

Mark mergea în același ritm alert cu Helen traversând șantierul. Ținuse să o aducă el aici cu mașina de la secție. Nu băuse deloc și părea un pic mai odihnit. Poate că vorbele lui Helen contaseră totuși. Mergând umăr la umăr, ochii lui Helen zburau când într-o direcție, când în alta, analizând posibilitățile.

Șantierul fusese dotat cu un sistem de alarmă, dar după ce hoții de cupru îl distruseseră pentru a nu știu câta oară, s-a luat decizia să se renunțe la el. Tot ce merita șparlit dispăruse deja. Prin urmare, „ea” nu avea altceva de făcut decât să dea la o parte lanțul de la poarta principală și să intre. Aveau să găsească urme de cauciucuri? De pași? La chepengul de deasupra depozitului subteran de cărbune ajungeai cu ușurință odată intrat în incintă și, chiar dacă era prea greu de ridicat pentru o singură persoană, o dubă dotată cu un lanț l-ar fi putut lesne smulge din loc. Niște făgașuri adânci săpate de roți în preajma depozitului dădeau de înțeles că tocmai asta se petrecuse. Mai rămânea problema transportului victimelor.

— Cum i-o fi dus de la dubă la puț? a întrebat Mark, citindu-i gândurile.

— Ben are aproape unu optzeci, dar e zvelt. Ce zici? Vreo șaptezeci și cinci de kile?

— Cam așa. O femeie ar putea să târască de una singură greutatea asta, dar dacă te gândești la Peter…

— Să tot aibă vreo nouăzeci de kile. Poate mai mult.

Helen s-a aplecat să vadă mai bine. Pământul din jurul chepengului era într-adevăr foarte răvășit, dar se întâmplase asta atunci când fuseseră târâte înăuntru ambele victime sau când Peter se cățărase afară înspăimântat?

Așa ceva era în mod evident treabă de mântuială. Un polițist experimentat știe că nu trebuie să tragă niciodată concluzii pripite și instinctive despre natura crimei sau identitatea făptașului. Însă Helen *știa* că aceasta este cea de-a doua crimă. Chiar dacă ai fi scos din ecuație sabotarea mașinii lui Ben, povestea lui Peter Brightston semăna așa de tare cu a lui Amy, încât n-aveai cum să nu faci legătura. Suferința, vinovăția și groaza întipărite pe fața lui Peter atunci când fusese salvat erau la fel ca în cazul lui Amy. Acești oameni erau niște cărți de vizită ambulante, mărturii în carne și oase ale sadismului cuiva. Asta să fi fost și ideea?

Acum apărea limpede că aveau de-a face cu un criminal în serie. Helen își făcuse lecțiile, cercetase o mulțime de studii de caz, însă nimic n-o pregătise pentru așa ceva. În mod normal, motivul și legătura cu victima erau lesne de sesizat, dar nu și aici. Nu era vorba de vreo chestie misogină, nici de crime de natură sexuală, și nu părea să existe nicio legătură între victime în materie de vârstă, sex ori statut social. Helen s-a simțit atrasă într-un tunel întunecos și lung. A cuprins-o deznădejdea și a trebuit să se ciupească singură ca să iasă din starea aceasta. O să prindă făptașul. Negreșit.

Helen și Mark s-au apropiat de gura puțului. Helen a cerut să fie adusă o scară – abia aștepta să coboare imediat acolo, pregătită de ce-i mai rău. Chepengul fusese deschis deja și a putut arunca o privire înăuntru. Iar acolo în beznă zăcea cadavrul. Omul pe care-l ucisese Peter. Ben Holland.

— Vrei să cobori sau mă duc eu?

Întrebarea lui Mark era bine intenționată și se străduise să nu sune condescendent. Dar Helen trebuia să vadă cu ochii ei.

— E-n regulă. N-o să dureze mult.

A coborât cu grijă pe scară în inima buncărului. Mirosea puternic înăuntru. Gaze combinate cu praf de cărbune și materii fecale. Laboratorul găsise urme consistente de benzodiazepină, un sedativ puternic, în excrementele lui Sam și Amy. Pesemne că aveau s-o găsească și aici. Helen și-a concentrat atenția asupra cadavrului. Zăcea cu fața în jos, cu capul într-o baltă de sânge închegat. Atentă să nu-l atingă, Helen a îngenuncheat, răsucindu-se ca să se uite la chipul victimei.

Scârbă urmată de surpriză. Scârbă la vederea găurii însângerate aflate în locul ochiului lui stâng. Și surpriză când a constatat că acesta nu era Ben Holland.

24.

Jake a rămas uluit s-o revadă așa de curând. Până în prezent se arătase destul de previzibilă: câte o ședință de-o oră lunar. Fusese cât pe-aci să nu răspundă când a sunat interfonul – trecuse de ora 23 și, din rațiuni de securitate, toate întâlnirile trebuiau programate dinainte. Dar vederea chipului ei pe ecran l-a îngrijorat. Îngrijorat și intrigat.

Ceva era în neregulă. Ea nici nu l-a privit atunci când a intrat în apartament și n-a pomenit nimic despre ora târzie. De obicei se alegea și el cu un zâmbet sau măcar cu un salut. Dar nu și în seara aceasta. Părea tulburată, închisă în sine, încă și mai puțin comunicativă decât în mod normal. A pus banii pe masă și s-a dezbrăcat fără să se uite la el. Pe urmă și-a scos sutienul și chiloții – rămânând în picioare goală în fața lui! Asta nu se făcea – astfel de lucruri atrăgeau după sine probleme. El era un stăpân, nu o târfă. Oferea un serviciu, dar nu genul acela de serviciu.

Avea discursul pregătit, numai că ea s-a îndreptat val-vârtej taman spre arsenalul lui cu jucării. Altă regulă nesocotită – el singur avea dreptul să aleagă metoda de pedeapsă. Asta făcea parte din contract – supușii nu știau exact în ce fel vor fi pedepsiți. Dar Jake n-a zis nimic. Din gesturile ei reieșea că nu suferă argumente în seara aceasta. Pe Jake l-a trecut un mic fior de teamă și emoție. Era ca și când jocul s-ar fi întors împotriva lui și de data asta nu el era la conducere.

Ea n-a băgat în seamă cravașele și s-a dus direct la bicele ghintuite. Le-a pipăit rând pe rând înainte să-l aleagă pe cel mai primejdios. Acesta era destinat exclusiv celor mai înrăiți masochiști, nu prea era genul ei, însă i l-a înmânat și a trecut la perete. El i-a prins cătușele. Nu se rostise niciun cuvânt.

Jake se simțea puțin încurcat, de parcă nu prea știa ce rol trebuie să joace. De aceea prima lovitură a fost cam anemică.

— Mai tare.

El i-a făcut pe plac, dar n-a fost suficient.

— MAI TARE!

Atunci a plesnit-o de-a binelea. Iar de data asta i-a dat sângele. Corpul ei a tresărit de durere, după care a părut să se destindă, în timp ce un firicel de sânge i se prelingea pe spate.

— Mai!

Unde avea să se termine? Greu de spus. Singurul lucru pe care-l știa sigur era că această femeie e hotărâtă să sângereze.

25.

— Mai povestește-mi o dată cum s-a petrecut.

Amy a închis ochii și a lăsat capul în jos. Charlie părea o persoană cumsecade și se purtase cu ea cu mănuși, dar de ce trebuia să-i facă una ca asta? Încă de când ieșise din custodia poliției, ea se străduise din răsputeri să *nu* se mai gândească la cele-ntâmplate. Mama ei o urmase la început ca un câine peste tot, însă bătuse în retragere după ce Amy făcuse o criză de nervi. Eliberată momentan de umbra ei, Amy dăduse iama prin băutura rămasă de la bairamuri și prin proviziile „secrete" de Valium ale mamei și fiindcă acestea n-avuseseră efect trecuse la somniferele tatălui. Mare greșeală. În visele – coșmarurile – ei, Sam era omniprezent. Îi zâmbea. Râdea. Era ceva insuportabil, iar ea se trezea țipând – se pomenea în fața ușii de la intrare, zgâlțâind lanțul, încercând disperată să scape. S-a hotărât atunci pe loc să rămână trează pentru tot restul vieții – să nu mai capituleze niciodată în fața somnului – și să evite orice contact cu oamenii. Dar avea din nou poliția pe cap, care-i amintea de trădarea ei abominabilă.

— Făceați autostopul. Ploua. A oprit o dubă.

Amy a încuviințat mutește din cap.

— Descrie-mi duba.

— Am dat deja o declarație, am…

— Te rog.

Un oftat din adâncul sufletului. Senzația că se sufocă. Și brusc au podidit-o lacrimile din nou – a făcut sforțări să și le stăvilească.

— Era o dubă de tip Transit.

— Ce marcă?

— Ford? Vauxhall? Ceva de genul ăsta. Albă.

— Ce v-a spus? Cuvintele exacte, te rog.

Amy s-a oprit, întorcându-se fără voie înapoi în trecut.

— „Aveți nevoie să vă salvez?" – asta a întrebat. „Aveți nevoie să vă salvez?" Pe urmă a deschis ușa din față, unde era loc destul pentru trei persoane, și am urcat. În pizda mă-sii, cât îmi doresc să n-o fi făcut!

De data aceasta a început să plângă de-a binelea. Charlie a lăsat-o câteva clipe, înainte să-i întindă un șervețel.

— Vorbea cu vreun accent?

— Din sud.

— Ceva mai precis de atât?

Amy a clătinat din cap.

— Și ce a spus după aceea?

Amy a reluat iarăși totul, de-a fir a păr. Femeia zisese că-i inginer de instalații termice și că se întorcea spre casă de la o lucrare urgentă.

Amy nu ținea minte să fi văzut vreo siglă sau vreun nume pe dubă. E posibil să fi existat. Nu se uitase. Femeia vorbea despre soțul ei – care nu se pricepea deloc la chestiunile practice – și despre copii – doi la număr. Îi întrebase unde mergeau într-o noapte rece de iarnă și le oferise pe urmă ceva de băut.

— Ce cuvinte a folosit?

— A observat că eu tremuram un pic și a zis: „Ți-ar prinde bine ceva care să te-ncălzească". Asta a fost. Și apoi ne-a oferit termosul ei.

— Era caldă băutura? A ce mirosea?

— Mirosea a ceea ce era. A cafea.

— Și ce gust avea?

— Bun.

— Ea cum arăta?

Când aveau să se termine toate astea?

— Avea părul blond tuns scurt. Purta niște ochelari de soare pe cap. Salopetă. Cercei cu șurub, mi se pare. Unghii scurte și murdare. Le-am remarcat pe volan. Mâini nespălate. Fața i-am văzut-o doar din profil. Nas puternic, buze cărnoase. Nu era deloc machiată. De statură medie. Arăta normal. Complet normal, în pizda mă-sii, e bine?

Și cu asta Amy a părăsit sufrageria și s-a dus direct la etaj, sufocată de lacrimi, căznindu-se să respire. Asaltată de cele mai cumplite remușcări, și-a permis o izbucnire de furie. Lui Sam îi fusese ușor. Era mort. Chinul *lui* se terminase. Dar al ei dăinuia. Nu-i va fi permis niciodată să uite ce a făcut. Uitându-se la pietrele de pavaj de la fereastra dormitorului ei din mansardă, Amy s-a întrebat dacă Sam ar întâmpina-o cu bucurie în cazul în care se hotăra să-l urmeze. Dominată brusc de această idee, a tras de mâner, dar fereastra era încuiată și cheia dispăruse. Până și propria familie o chinuia mai nou.

26.

— Cum arăta?

Pe Peter Brightston l-au trecut fiorii. Tremura încă de când îl salvaseră. Dârdâia din tot corpul, de parcă-și bătea ritmul traumei trăite într-un mod ciudat, primitiv. Helen era convinsă că stă să se prăbușească dintr-o clipă într-alta. Însă medicii de la spital le dăduseră mână liberă să discute cu el, așadar…

El nu se uita la ea. Își privea fix mâinile și trăgea de tuburile intravenoase care ieșeau din el ca niște tentacule.

— Cum arăta, Peter?

O lungă tăcere, după care, scrâșnind printre dinți:

— Era al dracului de frumoasă!

Helen nu se aștepta la una ca asta.

— Descrie-mi-o.

Un oftat din rărunchi, după care:

— Înaltă, voinică… părul negru… negru ca pana corbului. Lung. Până sub umeri. Tricou alb mulat. Țâțe faine.

— Fata?

— Machiată. Buze cărnoase. N-am putut să-i văd ochii. Ochelari de soare – Prada erau.

— Prada, ești sigur?

— Mi-au plăcut. M-am străduit să țin minte. Mă gândeam că i-aș putea cumpăra lui Sarah o pereche cu ocazia aniversă…

Și l-a podidit plânsul.

•

Până la urmă au scos mai multe de la el. Femeia conducea un Vauxhall Movano roșu care-i aparținea soțului. Locuia cu omul ei și cu cei trei copii în Thornhill. Erau în plin proces de mutare la Bournemouth și economiseau niște bani făcând ei înșiși transporturile – așa se explica duba. Era vorbăreață, degajată și malițioasă, așa se face că le-a oferit sticla soțului său, ascunsă prost, ca întotdeauna, sub harta rutieră din torpedou. Peter o acceptase, firește, după care i-a întins-o lui Ben. Ajuns aici cu relatarea, Peter a amuțit din nou.

Helen l-a lăsat în grija lui Charlie. Charlie se pricepea la bărbați. Potrivit standardelor de frumusețe, arăta mai bine decât Helen și avea o fire blândă, pașnică – nu era de mirare că bărbații roiau în jurul ei. Când era mai prost dispusă, Helen o considera anostă, însă fără îndoială că avea și ea calitățile ei și urma să devină o bună polițistă cu timpul. Dar în Mark își punea baza și de el avea nevoie acum.

Ursul polar era bine ascuns pe o străduță din spatele spitalului. Helen alesese în mod deliberat – și provocator – locul, ca o piatră de

încercare, și deocamdată Mark se descurca bine, sorbind tacticos dintr-un suc fără zahăr. Era ciudat să se întâlnească într-un pub, aproape că semăna cu un rendez-vous și amândoi o simțeau. Dar aveau chestiuni importante de rezolvat.

— Cu ce ne confruntăm, așadar? a deschis Mark conversația.

Își dădea seama că mintea lui Helen lucra intens, străduindu-se să pună cap la cap elementele-surpriză recent apărute.

— Ben Holland nu este Ben Holland. Numele lui adevărat e James Hawker.

De fiecare dată când Helen se gândea la James, în minte îi venea mereu aceeași imagine – un tânăr mânjit de sânge care părea complet pierdut. În șoc catatonic.

— Taică-su era un om de afaceri. Și, totodată, un închipuit și-un șarlatan. Joel Hawker a pierdut totul în urma unei tranzacții ratate și a decis că e cazul să-ncheie conturile cu viața atât el, cât și familia, decât să-nfrunte consecințele… A omorât întâi caii, pe urmă câinele familiei, înainte să dea foc la grajduri. Vecinii au sunat la 999, dar eu am ajuns prima acolo.

Lui Helen îi tremura puțin vocea amintindu-și scena. Mark o privea concentrat.

— Pe atunci eram o simplă agentă de patrulare. Când am văzut fumul și am auzit urletele din casă, am dat buzna înăuntru. Soția era moartă, la fel ca fiica cea mare și iubitul ei, iar el tocmai se năpustea asupra lui James cu un cuțit de tranșat când am apărut eu.

Helen s-a oprit puțin înainte de a continua:

— L-am pus la pământ. L-am bătut mai mult și mai rău decât era necesar. Am primit pentru asta elogii, dar și un avertisment, totodată, să fiu mai atentă la conduită pe viitor.

Helen a schițat un zâmbet trist, iar Mark i-a răspuns cu aceeași monedă.

— Dar nu mi-a păsat. Aș fi vrut să-l bat și mai rău.

— Și deci James și-a schimbat numele?

— Tu n-ai fi făcut la fel? Nu-și dorea o asemenea faimă care să-l urmărească tot restul vieții. S-a dus la psihoterapie o scurtă vreme, a încercat să se împace cu situația, însă voia de fapt să se comporte ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic. Am încercat să păstrez legătura cu el, dar la un an sau doi de la aceste crime m-a lăsat baltă. Nu voia să i se amintească acele lucruri. Eu m-am întristat, dar l-am înțeles și mi-am dorit să-i meargă bine. Și i-a mers bine.

Era adevărat. James se instruise, primise o slujbă bună și în cele din urmă își găsise o fată – blajină și nevinovată – dornică să se mărite cu el. După un asemenea start nefericit și problematic, reușise să-și construiască o situație. Până în momentul în care cineva îi silise colegul să-l înjunghie în ochi. Bineînțeles că era legitimă apărare, dar

tocmai asta înrăutățea situația. James/Ben detesta violența – prin ce trebuie să fi trecut ca să ajungă să încerce să-l ucidă pe Peter?

Era prea sinistru și prea tragic de exprimat în cuvinte. Dar cu asta se confruntau.

— Crezi că există o legătură între ele? Crimele lui Joel Hawker și moartea lui Be… James? a intervenit Mark, întrerupând șirul gândurilor lui Helen.

— Se poate. Dar Sam și Amy nu făceau parte din poveste. Ei unde ar intra?

S-a așternut tăcerea. Posibil să fi existat legături, însă erau dificil de sesizat acum.

Și ce le rămânea, așadar? Două crime sadice, fără motiv, care păreau să nu aibă nimic în comun și un autor care era ori o ingineră de instalații termice blondă și neîngrijită, ori o nevastă pieptoasă și malițioasă, cu plete lungi și negre ca pana corbului. Le rămânea un haos și amândoi erau conștienți de acest lucru.

Cercetând localul din priviri, Mark a simțit cum îi crește pofta. Peste tot în jur râdeau, glumeau și beau bărbați și femei. Vin, bere, spirtoase, shoturi, cocteiluri – date pe gât într-o veselie.

— Te descurci foarte bine, Mark.

Cuvintele lui Helen l-au smuls din acea stare. A privit-o bănuitor. Mila era ultimul lucru de care avea nevoie.

— Știu că ți-e greu, dar e un sfârșit de drum. O să te facem bine. O s-o facem împreună. Da?

Mark a dat din cap, recunoscător.

— Poți să mă dai dracului și să te duci în schimb la Alcoolicii Anonimi. Aș înțelege. Dar nu cred că ei te cunosc. Nu cunosc prin ce trecem noi zi de zi. Și cum ne afectează. De aceea te voi ajuta eu. Oricând o să ai nevoie de companie, oricând o să ai nevoie de ajutor, eu o să fiu acolo pentru tine. Vor fi momente – fără număr – când vei simți foarte foarte tare nevoia să bei. Nu-i nicio rușine – se va întâmpla, fie că vrei, fie că nu. Dar uite care-i șpilul. O să bei doar în prezența mea. Iar atunci când îți voi spune eu să te oprești, te oprești. Ne-am înțeles?

Mark n-a contrazis-o.

— Așa vom învinge chestia asta. Dar dacă aflu că ai încălcat regula, că m-ai mințit, te las să te duci învârtindu-te. Ne-am înțeles? Perfect.

Ea s-a dus la bar și s-a întors cu o sticlă de bere în mână. A împins-o pe masă spre el. Lui Mark îi tremura ușor mâna când a luat-o. A dus-o la gură. Berea rece i-a alunecat pe gât. Dar ea i-a smuls-o din mână apoi. Pentru o clipă, Mark a simțit impulsul s-o lovească. Însă alcoolul i-a ajuns în stomac. Și pe moment totul era bine din nou. El și-a dat seama acum că ea încă-l ținea de mână. Din instinct a început s-o mângâie cu degetul mare. Ea și-a retras mâna.

— Hai să clarificăm o chestie, Mark. Aici nu e vorba de „noi”. E vorba de tine.

El interpretase greșit situația. Iar acum se simțea ca un prost. Să-ți mângâi superiorul pe mână. Ce cretin! Au ieșit curând. Helen s-a uitat după el cum pleca cu mașina – pesemne ca să se asigure că nu se furișează înapoi în cârciumă. Caldul elan al după-amiezii se risipea acum, iar Mark s-a simțit gol și singur.

•

Pe când se însera, Golful lui Mark s-a oprit în fața casei fostei lui familii. Elsie stătea sus în camera ei la ora asta, cu Sheepy, scăldată în lumina verzuie a lămpii de noapte. Nu putea s-o vadă, dar știa că ea se află acolo și asta îi umplea sufletul de dragoste. Nu era suficient, dar trebuia să se mulțumească doar cu atât – deocamdată.

27.

Când Helen a ajuns înapoi la Southampton Central, o aștepta inspectorul-șef Michael Whittaker. Era un bărbat charismatic la 45 de ani – genul sportiv, bronzat, în formă – favoritul personalului feminin din birouri, care visa să pună mâna pe acest celibatar puternic și realizat. Whittaker era destul de șmecher și avea un simț dezvoltat pentru tot ceea ce-i putea ajuta sau dăuna în carieră. Pe vremuri se descurca excelent la prins hoți – până când un schimb urât de focuri la o spargere de bancă ratată l-a ușurat de-o jumătate de plămân și l-a surghiunit într-un birou. Pentru că nu mai putea conduce operațiunile din teren, avea tendința să facă pe șeful ori de câte ori i se părea că lucrurile se mișcă prea încet sau că scapă de sub control. Supraviețuise – și se bucurase de succes – atâta vreme fiindcă nu pierdea niciodată din vedere detaliile.

— Cum procedează? a luat-o el tare pe Helen. Operează singură sau are vreun ajutor?

— Greu de spus deocamdată, a răspuns Helen. Acționează pe ascuns și nu lasă niciodată vreo urmă, ceea ce ar sugera că lucrează singură. E minuțioasă, precisă și mi se pare puțin probabil să implice pe altcineva în niște operațiuni plănuite atât de atent. Folosește somniferele și nu forța ca să-și supună victimele, ceea ce, de asemenea, presupune că nu-i trebuie sau că nu vrea ajutor. Următoarea întrebare evidentă care se pune este cum îi mută dintr-un loc în altul? Îi transportă la destinație cu o dubă de tip Transit, unde pot fi lesne ascunși, odată ce i-a îngenuncheat. Pe post de temnițe alege amplasamente izolate și părăsite – unde șansele de a fi surprinsă în timp ce-i mută din dubă sunt ca și nule. Are oare nevoie de ajutor ca să-i mute? Posibil, deși toate cele patru victime prezintă contuzii la glezne. Ceea ce ar putea însemna că li s-au legat picioarele, după care au fost târâte. Au răni deschise la cap, trunchi și picioare care ar putea fi cauzate de faptul că fuseseră târâte pe teren accidentat, însă ar fi o muncă foarte istovitoare. Chiar dacă să zicem că-i prinzi gleznele lui Peter Brightston cu un cablu sau cu o funie, tot îți rămân nouăzeci de kile de masă moartă de tras după tine. Posibil, dar dificil.

— Și dubele? a întrebat Whittaker, fără să-i lase vreun răgaz lui Helen.

— Nimic concret. Amy nu știe sigur ce marcă era duba ei și nici nu există camere de supraveghere în apropierea amplasamentului respectiv, care ne-ar putea fi de folos. Peter e convins că a fost răpit de un Vauxhall Movano, dar zeci de astfel de dube se fură lunar doar în Hampshire. E roșie, ceea ce ne ajută puțin, dar putea s-o vopsească.

Fiindcă i-a luat din Pădurea Nouă și i-a dus pe drumuri de țară până la Centrala Electrică Dunston, nu avem la dispoziție imagini surprinse de camerele din trafic sau de CCTV{5}.

Whittaker a oftat.

— Sper că nu-i o pălărie prea mare pentru tine, Helen.

Avea o voce neutră.

— Speram că într-o bună zi mi-ai putea prelua funcția…, dar astfel de cazuri pot distruge cariere. Ne trebuie arestări, Helen.

— Am înțeles, domnule.

— Japița aia de Garanita și-a pus cortul în hol, stârnindu-i și pe ceilalți din presa locală. Vreo două publicații naționale li s-au alăturat azi dimineață. Tâmpiții ăia de la biroul de presă dau pe dinafară de fiecare dată când sună careva de la *The Times* și vin fuguța direct la mine. Ce le spunem?

— Considerăm că moartea lui Sam s-a produs în urma unui conflict conjugal. Nu avem în vedere alte persoane. Moartea lui Ben am dat-o ca pe un accident. Chipurile, el și Peter Brightston au fost trimiși în interes de serviciu la Dunston, s-a produs un accident și așa mai departe. Se pare că presa a înghițit-o deocamdată.

Whittaker tăcea. N-ar fi recunoscut niciodată că superiorii lui îl perpeleau la foc mic, însă Helen știa cum merge treaba. Rahatul crește ce crește și deodată vine-n jos cu putere în astfel de cazuri.

— E posibil să se spargă buba la un moment dat și putem să ieșim cu declarații dacă ni se va părea că asta trebuie făcut. Să spunem presei că este implicată și o terță parte. Să solicităm sprijinul publicului…

— Prea devreme, a întrerupt-o Whittaker. N-avem suficiente date. Am părea niște idioți.

— Da, domnule.

Helen îi simțea îngrijorarea – și nemulțumirea – și era surprinsă. De obicei era mult mai calm. Ar fi vrut să-i potolească temerile – reușise mereu s-o facă în trecut – dar nu-i putea oferi nimic. Whittaker avea tendința de a reacționa pripit când se afla sub presiune. Iar Helen n-avea nevoie de așa ceva acum. A făcut, așadar, tot posibilul să-l calmeze – vorbindu-i despre amplele eforturi de a-i da de urmă criminalei – și treptat el a început să se destindă. Avusese întotdeauna încredere în Helen și, dacă exista cineva capabil să țină lucrurile sub control, ea era aceea. Chiar dacă cineva ca Whittaker n-ar fi recunoscut în ruptul capului, Helen era exact genul de polițist după care se dau în vânt șefii cei mari. Femeie, complet abstinentă, obsedată de muncă, fără nicio intenție să aibă copii. Niciun risc de alcoolism, mită, concediu de maternitate sau alte chestii nasoale în ceea ce o privea pe Helen. Muncea ca un generator și creștea de una singură procentajul de cazuri rezolvate din secție. Prin urmare, chiar

dacă mai dădea și chix uneori, i-o treceau cu vederea, pentru că ea făcea parte din cei mai buni dintre cei buni.

Helen vorbise atât de meșteșugit, încât pentru o clipă se îmbătase cu propriile-i cuvinte. Însă pe drumul spre casă, pe motocicletă, acea convingere falsă a început să dispară. Mâine era Ajunul Crăciunului și întreg Southamptonul fusese cuprins de spiritul sărbătorilor. Părea că oamenii luaseră decizia colectivă de a ignora titlurile sinistre din *Evening News* și de a petrece pe săturate în schimb. Fanfarele Armatei Salvării intonau melodii de sezon, beculețele țipătoare sclipeau pe fațadele magazinelor și pretutindeni vedeai zâmbete entuziasmate pe chipurile copiilor. Dar pe Helen n-o atingea spiritul sărbătorilor. Totul i se părea o mascaradă vulgară și nepotrivită. Undeva, acolo, se afla o criminală care ucisese fără niciun fel de mustrări de conștiință și fără să lase vreo urmă. O fi ocupată acum să-și urmărească viitoarele victime? Erau acestea sechestrate deja și implorau milă? Helen nu se simțise niciodată așa de pierdută. Nu părea să existe nimic solid în cazul acesta, niciun fel de supoziții sigure. Avea să curgă sânge din nou și deocamdată tot ce putea să facă Helen era să aștepte și să vadă cine urmează.

28.

Ciudate chestii ne mai amintim, nu-i așa? De ce mi-o fi rămas în minte renul ăla? Era tare prăpădit chiar și pentru timpurile alea, un ren de fetru jigărit, cu niște ochi de bețivan. Arăta ca o mortăciune. Dar nu puteam să-mi dezlipesc privirea de la el în timp ce așteptam la coada aia lungă. Probabil că mă atrage deznădejdea. Sau poate că nu. Tindem să despicăm prea mult firul în patru cu astfel de chestii.

Venise Crăciunul și de data asta lucrurile stăteau bine. Tata își luase tălpășița – o mai fi avut vreo altă familie cu care-și petrecea sărbătorile? N-am aflat niciodată. Eram prin urmare acasă doar noi, fetele. Mama continua să bea, dar găsisem o stratagemă prin care s-o împiedic să se-mbete prea tare. Ca să nu se mai ostenească pe drumuri, m-am oferit să-i aduc eu băutura. Dădeam o fugă până la magazinul din colț, luam câteva cutii de bere, dar adăugam și ceva hrană solidă în coș. Pâine, chipsuri, orice. La întoarcere stăteam lângă mama în timp ce bea. Cred că se simțea destul de ciudat să bea cu mine de față și, fără tata care s-o încurajeze, a tot redus treptat cantitatea de alcool, până când aproape că n-a mai băut deloc. N-am fost niciodată apropiată de ea, dar de Crăciunul ăla ne-am simțit binișor. Așa se face că ne-a dus la mall.

Muzică ambientală, decorații ieftine și mirosul fricii. Cât vedeai cu ochii, părinți intrați în panică, înghesuiți într-un colțișor de niște festivități care se întorseseră iarăși prea repede. Lista noastră de cumpărături era scurtă – scurtă de tot – dar tot ne-a luat foarte mult. Ne asiguram că agentul de pază din BHS{6} era ocupat cu altceva, înainte ca mama să ne-ndese haine și bijuterii de prost gust pe sub puloverele groase. „Tratația" pentru noi era să ne ducă la Moș Crăciun pe urmă. Ținând cont că tipul care juca rolul ăsta era profesor la școala catolică din oraș, tratația era exclusiv de partea lui.

Îmi amintesc perfect mutra lui. M-a așezat pe genunchi, și cu yo-ho-ho-ul lui cel mai bun, m-a întrebat ce-mi doream cel mai mult de Crăciun. I-am zâmbit, l-am privit în ochi și i-am spus: „Aș vrea să moară tata".

Am șters-o cam repejor după aceea. Moșul clevetea cu mamele consternate – niște târfe cărora le făcea mare plăcere să arunce cu insulte în niște coate-goale ca noi. Din fugă i-am tras renului ăluia jigărit un croșeu zdravăn de dreapta. N-am mai apucat să văd dezastrul – o tulisem pe ușă înainte să ne ajungă agenții de pază din urmă.

Mă așteptam ca mama să mă plesnească sau cel puțin să urle la mine. Dar n-a făcut-o. Doar a vărsat niște lacrimi. S-a așezat pe o bancă în stația de autobuz și a plâns. Păcat – e una dintre amintirile mele cele mai plăcute.

29.

Vizita ei constituia o plăcere neașteptată. Aproape că nu primeau vizite niciodată – ce om întreg la minte ar veni aici? – iar cei care veneau n-aveau de obicei intenții bune. Manglitori sau golani. Poliția trecea rareori pe aici, cât despre Serviciile Sociale, puteai să uiți de așa ceva. Erau o glumă.

Mama ei a tresărit la auzul soneriei. Marie era așa de absorbită de *Strictly*{7} încât nu auzise zgomotul pașilor pe coridor. Dar Anna îi auzise. De fiecare dată când auzea zgomote afară, Annei începea să-i bată inima mai tare. Niciun alt apartament nu era locuit, prin urmare, dacă nu erau narcomani în căutarea vreunui cotlon liber sau țigani veniți la ciordit, nu putea să însemne decât că veneau la *ele*. Pașii au încetinit, apoi s-au oprit în fața ușii lor. Ea ar fi vrut să-și alerteze mama și a tot mormăit cât s-a priceput de bine, însă Flavia dansa foxtrot și Marie era fascinată. S-a auzit apoi soneria – limpede și plină de viață. Marie i-a aruncat o privire Annei – ezitând o clipă – după care s-a hotărât să n-o bage în seamă.

Anna s-a bucurat. Nu-i plăceau oaspeții. Nu-i plăceau surprizele. Și totuși era curioasă. Pentru că pașii de pe coridor erau ușori și făceau clic-clac. Ca și când persoana mergea pe tocuri. Asta a făcut-o pe Anna să chicotească în sinea ei. Nu mai auzise așa ceva de la plecarea prostituatelor.

A sunat din nou. O singură dată – politicos, dar insistent. Și apoi s-a auzit vocea de femeie, care le striga pe nume, întrebând dacă ar putea să stea de vorbă cu ele. Marie a dat televizorul mai încet – poate că, dacă nu le auzea, își va închipui că ieșiseră pe-afară și va pleca. N-avea niciun sens de fapt – lumina și zgomotul din apartamentul lor erau ca un far în beznă. Apoi a sunat pentru a treia oară și de data aceasta Marie s-a ridicat și s-a dus tiptil la ușă. Anna s-a uitat după ea – nu-i plăcea deloc să fie lăsată singură. Dacă se întâmpla ceva acolo?

Dar apoi Marie s-a întors, urmată de o femeie frumoasă care ducea niște sacoșe de plastic. Arăta cam ca o asistentă socială, numai că nu era posomorâtă și purta haine normale. S-a uitat prin cameră, după care s-a dus la Anna și a îngenunchiat ca s-o privească în ochi.

— Bună, Anna. Pe mine mă cheamă Ella.

Zâmbea cu multă căldură. Annei i-a plăcut imediat de ea.

— Tocmai îi spuneam mamei tale că lucrez pentru o organizație care se numește *Stele căzătoare*. Poate că ai văzut anunțurile noastre din ziarul local. Știu că mamei îi face plăcere să ți-l citească.

Mirosea încântător. A trandafiri.

— În fiecare an dăruim coșuri de Crăciun familiilor ca a voastră,

care se descurcă mai greu. Ce zici? E bine?

— N-avem nevoie de milă în casa asta, a întrerupt-o Marie tăios.

— Nu e vorba de milă, Marie, a spus Ella, ridicându-se. E doar o mână de ajutor. Și nu trebuie s-o accepți. Există mulți alții care ar fi încântați să dea iama în aceste bunătăți, crede-mă!

Cuvântul „bunătăți" a părut să-și facă efectul. Marie a luat loc tăcută, în timp ce Ella scotea cutiile și pachetele din pungi. Era o adevărată comoară – rahat și bomboane de ciocolată cu ghimbir, alături de toate chestiile obișnuite – plus supe, spume și șerbet lichid pentru Anna. Intrase multă atenție aici – Anna era surprinsă că-i păsa cuiva suficient de tare încât să-și dea atâta osteneală. Ella se arăta peste măsură de curtenitoare, copleșind-o pe Marie cu întrebări despre Anna: Ce-i place să i se citească? O admiră pe Tracy Beaker? Ce emisiuni urmărește la televizor? Anna se bucura să fie în centrul atenției.

Anul acesta aveau noroc. Anul acesta cineva își amintise de ele. Marie era încântată, iar spiritul sărbătorilor a cuprins-o pentru o clipă în timp ce s-a dus să aducă vinul de Xeres. Anna se uita la vizitatoarea lor, care zâmbea și dădea din cap, însă acum părea încordată. Anna s-a gândit că poate avea un program foarte încărcat, dar nu putea fi așa, pentru că, atunci când s-a întors Marie, Ella a insistat să scoată plăcintele cu carne. N-a luat și ea una, însă părea foarte dornică s-o vadă mușcând pe Marie. Erau proaspete – o plăcintărie de pe St Mary's Road făcuse gratis câteva zeci, cu ocazia Crăciunului.

Ella părea mai destinsă după ce Marie a înghițit repede una. Iar atunci lucrurile au început s-o ia razna. Pe Marie a apucat-o o stare de rău – se simțea sfârșită și îi venea să vomite. A dat să se ridice, dar n-a reușit. Ella s-a repezit s-o ajute, însă brusc și pe neașteptate a împins-o pe covor pe Marie. Ce însemna asta? Anna ar fi vrut să țipe, să urle și să lupte, dar nu putea decât să mormăie și să plângă. Acum Ella o țintuise pe mama ei la podea, îi lega mâinile la spate cu o sârmă oribilă. Oprește-te, te rog, oprește-te! Îi îndesa ceva în gură, striga la ea. De ce? Cu ce greșise? Apoi „Ella" s-a uitat la Anna. Parcă era o cu totul altă persoană. Avea o privire de gheață și un surâs încă și mai înghețat. S-a apropiat de Anna. Anna simțea că dă în clocot în interior, dar trupul ei inutil era înțepenit și neajutorat. Pe urmă femeia i-a pus fetei o pungă în cap și s-a făcut întuneric.

30.

Sandra Lawton. Vârsta: *33 de ani. Hărțuitoare.*

Helen a parcurs fișa. Sandra Lawton era o romantică obsedată, care devenea periculoasă atunci când întâmpina un refuz. Primise deja trei condamnări pentru intimidare de persoană prin hărțuire. Era limpede că tratamentul nu părea să dea rezultate, iar convingerea Sandrei că bărbații inteligenți și educați aflați în posturi de conducere își doreau în secret să se culce cu ea rămăsese la fel de intensă ca întotdeauna.

Helen a derulat la următoarea. Poate că Sandra n-avea toate țiglele pe casă, dar nu era violentă.

Isobel Screed. Vârsta: *18 ani. Hărțuitoare cibernetică.* Helen a dat-o și pe ea la o parte. Fătuca asta era un țâști-bâști care-și petrecea timpul insultând actrițele de telenovele prin SMS-uri și pe Twitter. Amenința că le smulge uterul și alte astfel de chestii, dar, din câte se părea, nu se dădea jos din pat niciodată, așadar, putea fi ștearsă de pe listă. Lașul cibernetic tipic.

Alison Stedwell. Vârsta: *37 de ani. Posesie de armă de atac. Agresiune cu vătămare corporală. Multiple acuzații de hărțuire.* Un caz mai promițător. O infractoare în serie, experimentată, care încercase să tragă cu arbaleta într-un coleg de serviciu pe care-l hărțuise, înainte de a fi arestată și ulterior spitalizată. Revenise acum în societate, sub supraveghere pasămite, și nu mai comisese niciun delict de luni de zile. Ar fi fost oare capabilă să pună la cale așa ceva? Helen s-a lăsat într-o rână pe scaun. Cui încerca să-i vândă astfel de gogoși? Chiar dacă Alison era o adevărată pacoste, nu excela deloc prin subtilitate – hărțuia, cu bună știință, la modul vizibil – și nici nu-ți lua ochii. Persoana descrisă de Peter Brightston, o frumusețe cu părul ca pana corbului, nu avea nici în clin, nici în mânecă cu grăsuna pitică și cu strungăreață care o privea pe Helen de pe ecran. Încă una de tăiat de pe listă.

Scotocea prin HOLMES 2 de două ceasuri deja, trecând în revistă toate hărțuitoarele britanice condamnate în ultimii zece ani. Însă zadarnic. Persoana pe care o vânau ei era excepțională, iar distanța dintre ea și hărțuitoarele ageamii la care se uita Helen acum era ca de la cer la pământ. A lor își urmărise victimele săptămâni de-a rândul probabil, ca să descopere predilecția lui Amy și Sam pentru autostop, precum și toate dedesubturile călătoriilor săptămânale făcute de Ben și Peter la Bournemouth. Felul în care plănuise răpirile, astfel încât să aibă loc pe drumuri izolate, în zone fără semnal la telefonul mobil, era impresionant. Dar, totodată, și găsirea unor locații care să-i adăpostească și unde să nu fie nici găsiți, nici auziți, unde să-și piardă

lent mințile de foame și de spaimă, reprezenta ceva ieșit din comun. O astfel de persoană n-ar zace îngropată în măruntaiele lui HOLMES 2, ci ar fi o legendă vie deja, subiect favorit al conferințelor și romanelor polițiste.

În urma a ceea ce descoperiseră despre mașina lui Ben, Helen și Charlie au discutat din nou cu Amy, Peter și familiile lor, căutând orice eventuale semne de hărțuire. Amy și Sam erau niște persoane relaxate, deloc vigilente, care locuiau într-un campus studențesc aglomerat. Nimic – și nimeni – nu ieșise în evidență. Peter Brightston a spus că ar fi remarcat dacă-l urmărea vreo femeie atrăgătoare, dar asta suna a fanfaronadă goală – n-avusese niciun motiv să fie bănuitor sau cu ochii în patru. Ben era o cu totul altă mâncare de pește. El fusese din fire precaut și atent, dar nu se mai afla prin preajmă ca să răspundă la întrebări, iar logodnica lui a insistat că față de ea nu-și exprimase niciun fel de temeri în perioada de dinaintea răpirii.

Unicul mic pas înainte se datora mașinii lui Ben. Ucigașa avusese la dispoziție un interval de timp foarte scurt în care să dea gaura din rezervorul de combustibil al lui Ben. O chestiune de cel mult trei-patru ore, fiindcă reuniunea de grup de la biroul din Bournemouth durase mai puțin ca de obicei în ziua respectivă. Ben își lăsa de obicei mașina în parcarea firmei, dar aceasta fusese ocupată, din cauza unei mese oferite clienților, așa că a parcat în NCP{8}-ul de după colț. Instinctul i-a spus lui Helen că tot ce ieșea din rutina normală a lui Ben ar fi putut să-i pună o problemă ucigașei și merita cercetat prin urmare. Pe înregistrările CCTV apăreau Ben și Peter parcând la etajul patru, nu departe de lifturi. Ei plecau, iar peste cinci minute a trecut pe-acolo o siluetă feminină într-o geacă de fâs verde ca lămâia și cu o șapcă albă Kappa. Se afla în recunoaștere oare? Tot ce se poate, căci după câteva clipe o mână înmănușată s-a ivit brusc în fața camerei de supraveghere și a orbit-o cu un spray de vopsea. Helen a cerut să se analizeze înregistrarea și să fie îmbunătățită dacă era cu putință, și l-a însărcinat pe Sanderson să cerceteze înregistrările CCTV din apropierea parcării, ca să afle cum intrase suspecta în clădire, dar deocamdată trebuia să se descurce cu ce aveau. Nu reprezenta mare lucru, dar era totuși o imagine fugară a criminalei și părea să confirme tot ceea ce le povestiseră Amy și Peter despre ea. Nu în ultimul rând faptul că era o ea. Câțiva membri din echipă – în special Grounds și Bridges – se cam îndoiseră că o femeie se află în spatele acestei povești. Dar acum își primiseră răspunsul.

Helen a închis programul HOLMES 2, a ieșit și s-a dus după colț la localul *Papagalul și cei doi președinți.* Secția de poliție sărbătorea astăzi Crăciunul și, chiar dacă lui Helen evenimentul i se părea cu totul nepotrivit, date fiind circumstanțele, trebuia să ia parte la el. Nu se cădea ca ofițerii superiori să se eschiveze – o aiureală, fiindcă ultimul

lucru pe care și-l doreau trupeții atunci când lăsau garda jos era să-i aibă pe șefi prin preajmă.

Helen și-a zărit oamenii și și-a croit drum prin mulțime până la ei. Nu se simțeau deloc în largul lor că lăsaseră baltă cazul câtă vreme mai erau așa de multe de făcut, dar se străduiau. Mai ales Mark era bine dispus, purtându-și mândru sucul fără zahăr ca pe un trofeu al sobrietății. Și chiar îi stătea bine – avea mai multă culoare în obrajii uscățivi, iar ochii îi străluceau mai tare. A salutat-o călduros pe Helen și părea dornic s-o coopteze în zeflemeaua de grup despre coșmarul Anului Nou. Cam exagera, și-a zis Helen, și de mai multe ori a surprins câte o privire semnificativă de-a lui Charlie.

— Și cui îi dau și eu un pupic sub ramura de vâsc?

Whittaker. Era un alt om odată scos din birou. Îngrijorările și carierismul dispăruseră, înlocuite de o bonomie firească.

— Prea multe fete frumoase și prea puțin timp, a zis el, aruncând priviri pretins lascive femeilor adunate în jur.

— Cunosc, am mai făcut-o, a răspuns Helen strâmbându-se. Nu-i ceva de povestit nepoților.

— Atunci Charlie, a continuat Whittaker. Fă-mi acest hatâr de Crăciun.

Charlie s-a înroșit până în vârful urechilor, nesigură cum să răspundă avansurilor unui inspector-șef ușor amețit.

— E măritată, domnule. Sau ca și când ar fi, a sărit Helen.

— Am auzit că trăiește-n continuare în păcat, ceea ce înseamnă că ar mai exista o șansă, a zis Whittaker arogant.

— Eu aș trece mai departe, domnule. Are balta pește.

— Păcat. Dar trebuie să știi să-ți recunoști înfrângerea.

I s-au oprit ochii asupra tinerei și atrăgătoarei sergent McAndrew.

— Dacă sunteți într-o situație disperată, mă ofer eu cu plăcere, s-a băgat și Mark în discuție.

Helen a izbucnit în râs, ca și ceilalți, dar pe Whittaker nu l-a distrat gluma. Nu se prea dăduse niciodată în vânt după cadrele de sex masculin – pe el femeile îl interesau.

— Cred c-o să mă lipsesc. Dați-mi voie…

Și a pornit în căutarea altor victime. Dialogul s-a reluat, cu sergentul Sanderson care-i întreba pe toți unde aveau să-și petreacă Crăciunul. Helen a considerat că venise momentul să plece.

A fost surprinsă să constate că zăbovise în bar mai bine de un ceas. Fusese de fapt chiar relaxant – luase și creierul ei o pauză – dar acum, în timp ce se-ntorcea pe jos la secție prin aerul rece al serii, mintea îi era iarăși concentrată pe caz. Intenționa să urmărească pista benzodiazepinei. De unde se aproviziona criminala? Puteau ajunge la ea pe această cale?

Helen a intrat în centrul de comandă pustiu și a reluat căutarea

ucigașei care nu se lăsa prinsă.

31.

Furia ei atinsese cote paroxistice și îi venea să urle până aveau să-i plesnească plămânii. Ultimele câteva zile fuseseră înspăimântătoare și derutante pentru Anna, dar acest refuz al mamei sale de a-i vorbi înrăutățea situația de o mie de ori.

După ce Ella îi pusese punga în cap, Anna s-a gândit inițial că se va sufoca – nu putea să-și miște capul deloc, iar cu căile respiratorii blocate o aștepta o moarte lentă și sigură. Însă din fericire punga nu stătea fix și era făcută dintr-un soi de fibre naturale, așa că a putut respira prin ea. Cu sentința astfel comutată, ciulise urechile, făcând eforturi să audă ce se petrece. Era un jaf? O omora pe maică-sa? Dar nu se distingea nimic, absolut niciun sunet, doar ușa principală care s-a închis și zgomotul grilajului de siguranță. Era Ella care pleca? Mama ei care pleca? Doamne, te rog, nu mă lăsa așa singură aici, se ruga Anna. Dar nimeni n-a răspuns rugăciunilor ei și ea a continuat să aștepte acolo, o fetiță singurică de tot, cufundată într-o beznă cumplită.

A stat așa ore în șir, după care brusc a urmat o lumină orbitoare când punga i-a fost trasă jos de pe cap. A închis ochii de durere, apoi i-a deschis încetișor, sforțându-se să se deprindă cu libertatea. Cât timp stătuse acolo își imaginase tot felul de scenarii cumplite – apartamentul devastat, mama ei ucisă – dar acum, uitându-se în jur, totul părea relativ… normal. Nu dispăruse nimic și erau din nou doar ea și cu mama ei acasă. La început, Anna s-a simțit ușurată, așteptând să-i explice Marie că nebuna știse ceva și se cărase, iar ele sunt iarăși în siguranță. Dar mama ei nu zicea nimic. Anna a tot mormăit și a icnit ca să fie luată în seamă, rotindu-și ochii în orbite și străduindu-se cu disperare să-i prindă privirea. Însă Marie nu se uita la ea. De ce oare? Ce se putuse întâmpla încât să-i fie rușine să-și privească propria fiică?

Anna a început iar să plângă. N-avea decât paisprezece ani – nu știa ce înseamnă toate astea. Dar mama ei nu-și ridica ochii din pământ și nici nu încerca s-o calmeze. A ieșit în schimb din cameră. Trecuseră trei sau poate patru zile de la vizita Ellei și în tot acest timp mama ei nu-i spusese nimic semnificativ. Îi citise, o dusese la toaletă, o îndemnase să doarmă, dar nu *vorbise* cu ea. Anna nu se mai simțise niciodată așa de neiubită. Și așa de pierdută. Ea fusese mereu o povară, știa asta, și-și iubise mama mereu, fără niciun fel de rezerve, pentru răbdarea, dragostea și blândețea pe care i le arătase. Dar acum o ura. O ura din toată inima, pentru cruzimea cu care o trata.

Era absolut lihnită de foame. O durea încontinuu stomacul, era

amețită, avea gura așa de uscată, încât simțea gust de sânge. Iar mama ei refuza s-o hrănească. De ce? Și de ce nu mânca nici ea? Ce dracu' se întâmpla aici?

Zgomote din vestibul. Bubuieli și țipete groaznice. Pumni care izbeau, mama ei hohotind. Marie a dat buzna înapoi în cameră. A trecut în goană pe lângă Anna, bezmetică și răvășită.

Deschidea fereastra acum. Pentru că se aflau într-un bloc-turn, ferestrele erau articulate la jumătate și se deschideau foarte puțin, să nu te poți arunca – o măsură înțeleaptă, dată fiind disperarea locatarilor. Dar puteai lua o gură de aer dacă asta-ți doreai.

Iar acum Marie striga după ajutor. Răcnind după cineva – oricine – care să vină și să le salveze. Și atunci a înțeles Anna. Erau prizoniere. Asta era ceea ce nu-i spunea mama ei. Ella le încuiase înăuntru, le întemnițase. Erau prinse-n cușcă.

De aceea striga mama ei noaptea. Sperând, în pofida evidenței, că cineva o să treacă pe-acolo și o s-o audă. Că-i va păsa cuiva. Dar Anna știa din experiență că nu trebuie să te bizui pe bunăvoința străinilor. Când mama ei s-a prăbușit învinsă pe podea, Anna și-a dat seama că erau îngropate de vii în propria lor casă.

32.

E cazul să renunțăm la planurile de Crăciun? Aceasta a fost prima întrebare pusă de Sarah lui Peter după ce l-a adus acasă de la spital. Nu l-a întrebat de sănătate – putea și ea să vadă că progresează lent, dar constant – și nici nu dorea să discute despre cele întâmplate. Nimeni nu voia să vorbească despre *asta.* Dar pe ea o interesa să știe ce-i de făcut cu Crăciunul. Ar prefera Peter să-l sărbătorească acasă, ca de fiecare dată, cu garnitura obișnuită de părinți și verișori? Un Crăciun de tip viața-merge-înainte, ne-bucurăm-că-trăiești. Sau era cazul să admită că viața lor devenise dintr-odată foarte sumbră și că nu aveau nimic de sărbătorit?

În cele din urmă au hotărât să continue ca de obicei. Cu toată ființa lui, Peter ar fi vrut să-și evite prietenii și rudele. Nu putea suporta uguitul lor plin de solicitudine și întrebările nerostite care le umblau prin cap. Dar perspectiva de a petrece Crăciunul singur cu Sarah era și mai sinistră. Fiecare secundă de singurătate reprezenta o secundă în care gândurile negre și amintirile și mai negre puteau începe din nou să se amplifice. Trebuia să-și țină mintea ocupată, să se axeze pe lucruri pozitive, chiar dacă totul nu era decât ipocrizie, plictiseală și anxietate.

La început avusese tendința să-și urască soția. Ea era în mod evident dezorientată și nu știa cum să se comporte cu soțul ucigaș. Nu reușea să priceapă ce se întâmplase și, prin urmare, se tot agita și se risipea într-o mie de fleacuri ca să arate că-i pasă – și toate erau complet inutile. Dar pe măsură ce treceau zilele, Peter și-a dat seama că o iubește pentru toate micile ei amabilități și fiindcă în mod vădit nu-l considera pe el *vinovat* de evenimente. A și schițat un zâmbet când a realizat că ea interzisese petardele anul acesta. Sarah nu știa exact ce se petrecuse în hruba aia împuțită, dar simțea instinctiv că soțului ei nu-i trebuiau bubuituri zgomotoase acum. Avea dreptate, iar pentru asta – și pentru multe altele – Peter îi era recunoscător.

Gașca și-a făcut apariția ca întotdeauna și erau cu toții veseli, nu glumă. S-au strecurat pe lângă polițiștii în uniformă care păzeau ușa principală de parcă nici n-ar fi fost acolo, emanând prin toți porii o bună dispoziție sărbătorească maniacală și forțată. S-au oferit și s-au primit o sumedenie de sticle, ca și când se luase decizia colectivă că e nevoie de o băută zdravănă. Darurile curgeau fără întrerupere, de parcă orice scurtă pauză în toiul acțiunii s-ar fi putut dovedi fatală. Maldărele de cadouri nedesfăcute creșteau întruna, amenințând să pună stăpânire pe cameră.

Peter a simțit deodată cum îl cuprinde claustrofobia. S-a ridicat

brusc și s-a furișat afară din încăpere. A intrat în bucătărie și a încercat să descuie ușa din spate, dar i se împleticeau degetele. Cu o înjurătură, a reușit în cele din urmă, și a ieșit cu pași mari în grădina înghețată. Aerul rece l-a calmat și s-a hotărât să fumeze o țigară. După ieșirea din spital își reluase obiceiul abandonat de câțiva ani și evident că nimeni nu îndrăznise să spună ceva. O mică victorie.

S-a trezit dintr-odată cu Ash lângă el. Nepotul lui cel mai mare.

— Aveam nevoie de o pauză. Crezi c-aș putea și eu să-ți cer una din asta? a întrebat el, arătând spre țigările lui Peter.

— Sigur că da, Ash. Ia de aici, a răspuns Peter, întinzându-i pachetul și bricheta.

Peter l-a privit cum își aprindea cu stângăcie țigara. Ash nu era cine știe ce fumător, iar la actorie nu se pricepea nici atât. Peter și-a dat imediat seama că Ash fusese trimis acolo ca să stea cu ochii pe el. La spital doctorii discutaseră cu Sarah mai bine de o oră despre starea mentală a lui Peter, și-i băgaseră o sumedenie de scenarii cumplite în capul deja peste măsură de plin de griji. Iar asta însemna că Peter se cam afla sub observație, să nu-și pună capăt zilelor, chiar dacă nimeni nu se exprima în acești termeni. O prostie de fapt – lui îi lipsea deocamdată energia necesară pentru așa ceva, chiar dacă Dumnezeu știa că-i trecuse nu o dată prin minte. Ash continua să flecărească, iar Peter mai scotea câte un mormăit și zâmbea, dar la fel de bine ar fi putut vorbi chinezește. Lui Peter nu-i păsa nici cât o ceapă degerată ce îndruga el acolo.

— Să ne întoarcem înăuntru?

Ash nu părea să savureze țigara, așa că Peter i-a curmat chinurile. Au intrat înapoi și s-au alăturat zarvei festive. Masa fusese strânsă și se trecuse la jocuri de societate. N-aveai cum să te fofilezi, și Peter a luat loc așteptând o nouă porție de tortură lentă. Și-a dat toată silința să se arate vesel, însă gândurile îi fugeau în altă parte. Undeva, prin oraș, logodnica lui Ben Holland avea parte de un Crăciun sumbru, urând viața – urând bărbatul – care-i ucisese iubitul cu numai câteva săptămâni înainte de nuntă. Cum mai putea merge mai departe? Cum mai puteau amândoi să meargă mai departe?

Peter zâmbea și dădea cu zarul, dar agoniza pe dinăuntru. Cum să te bucuri de Crăciun cu mâinile pătate de sânge?

33.

Helen a inspirat adânc parfumul amețitor al mirodeniilor. Singurul lucru care-i făcea cu adevărat plăcere de Crăciun era să înoate sfidător contra curentului. Nu se dăduse niciodată în vânt după curcan și considera că budinca de Crăciun era una dintre cele mai scârboase chestii din care gustase vreodată. Era de părere că, de vreme ce urăști sezonul sărbătorilor, trebuie să-ți urmezi sentimentele până la capăt și s-o apuci cu hotărâre în direcția opusă. Așa se face că în timp ce toți ceilalți dădeau lupte grele prin magazinele cu jucării și cheltuiau 80 de lire pe câte o pasăre crescută în aer liber, Helen a ales o altă cale, mergând cât mai departe posibil în cealaltă direcție. Iar mâncarea la pachet de la Mumraj Tandoori din ziua Crăciunului reprezenta punctul culminant al răzvrătirii ei anuale.

— *Murgh Zafrani, Peshwari Nan, Aloo Gobi,* orez *Pilau* și două lipii *poppadom* cu mult coriandru tocat pe deasupra, a recapitulat Zameer Khan în timp ce împacheta comanda lui Helen.

Era un respectat om de afaceri local, care-și conducea de douăzeci de ani restaurantul de succes.

— Perfect.

— Uitați, pentru că azi e Crăciunul și alea-alea, vă mai adaug și două *After Eights.* Ce ziceți?

— Sunteți un erou, a spus Helen, adunându-și pachetele și mulțumind cu un zâmbet.

Era o comandă zdravănă și Helen sfârșea mereu prin a mânca resturi în a doua zi de Crăciun, dar una dintre bucuriile zilei de sărbătoare era să întindă pe masa din bucătărie bucatele acestui ospăț indian și să-și umple încet și cu bună știință farfuria. Ținându-și strâns prada, Helen a pornit către casă. Înăuntru nu se aflau nici decorații, nici felicitări – de fapt singurele noi elemente din apartament erau hârtiile din dosarul răpirilor lui Amy și Peter, pe care Helen le luase acasă cu ea să le studieze. Petrecuse aproape toată noaptea cufundată-n ele, fără o clipă de pauză, și brusc și-a dat seama că i se făcuse o foame de lup. A dat drumul cuptorului și s-a răsucit să ia o farfurie de pus la încălzit. În mișcare a agățat cu mâna punga cu mâncare, răsturnând-o de pe blat. Punga a lovit în viteză pardoseala de gresie, iar caserolele din carton subțire s-au desfăcut, împroșcând în toate părțile mâncarea picantă.

— Rahat, rahat, rahat!

Abia ce făcuse curățenie dimineață și aroma de lămâie a soluției de spălat pe jos s-a amestecat cu uleiurile indiene, dând naștere unui miros urât și înțepător. Helen s-a uitat câteva clipe șocată, apoi au

năpădit-o lacrimile. Era supărată și furioasă și îi venea să joace-n picioare toată porcăria, dar și-a stăpânit la limită impulsul violent și a dat fuga la baie în schimb.

Aprinzându-și o țigară, Helen s-a așezat pe marginea rece a căzii. Îi era necaz pe ea însăși din cauză că reacționase exagerat și trăgea adânc din țigară. De obicei nicotina o liniștea, dar astăzi îi lăsa doar un gust amar. Și-a aruncat scârbită țigara în vasul de toaletă, privind cum se stinge în apă scânteia. O imagine care se potrivea cu starea ei de spirit. În fiecare an dădea cu tifla Crăciunului și an de an încasa câte-un pumn în față. Vârtejuri de gânduri negre se-nvolburau în jurul ei ca niște furtuni nefaste de zăpadă, aducându-i aminte cât era de inutilă și de neiubită. Încetul cu încetul aceste gânduri au prins a pune stăpânire pe ea, depresia a început să-i macine creierul, iar Helen a aruncat o privire spre dulăpiorul din baie, înăuntrul căruia erau discret ascunse lamele de ras.

•

Lama cuțitului a spintecat curcanul, dând la iveală zeama transparentă. Charlie, cu o pălărioară de hârtie pe cap, se simțea în elementul ei. Iubea tot ce ținea de Crăciun. Odată cu prima cădere a frunzelor începea să crească și emoția lui Charlie. Se organiza mereu foarte bine, cumpăra toate cadourile din octombrie, comanda din noiembrie curcanul, astfel că, atunci când sosea în sfârșit și decembrie, ea se putea bucura de fiecare clipă. Petreceri stropite cu băutură, cântat colinde, cadouri împachetate lângă foc, cuibărit alături de persoana iubită la un film de sărbătoare – Crăciunul era momentul ei favorit din an.

— Acum putem să desfacem cadourile?

Mimi, nepoata lui Charlie. Nerăbdătoare ca întotdeauna.

— Doar după masa de Crăciun. Știi care-s regulile.

— Dar mai durează *o veșnicie*.

— O să fie cu atât mai captivant când va veni momentul.

Charlie n-avea de gând să cedeze în această privință – Crăciunul însemna să respecți tradițiile din familie.

— Pe cine încerci să duci de nas? a intervenit Steve. Nu faci decât să amâni un fâs inevitabil.

— Vorbește doar în numele tău, a zis Charlie, pălmuindu-și în joacă iubitul. Eu îmi dau toată silința la cumpărăturile de Crăciun. Dacă nu faci și tu la fel, e treaba ta.

— O să-ți înghiți cuvintele astea mai târziu. Să vezi tu dacă nu, a venit replica îngâmfată a lui Steve.

Charlie știa deja ce urma să primească de la Steve – lenjerie. El îi tot făcuse aluzii în ultimul timp și, de altfel, viața lor sexuală era deosebit de activă în prezent. Mai mult decât orice altceva, Charlie își dorea un copil. Simțea că a venit vremea – de fapt, era singurul cadou pe care

și-l dorea cu adevărat. Încă nu se întâmplase, cu toate că tot încercau de ceva timp, și Charlie începea să se îngrijoreze. Dacă era ceva în neregulă cu ea? Gândul că ar putea să nu aibă o familie o îngrozea – dintotdeauna își dorise cel puțin doi-trei copii.

Totuși, era Crăciunul și ideile neplăcute nu-și aveau locul, așa că Charlie și-a înăbușit grijile. Era ziua Crăciunului, cea mai frumoasă zi din an, și în timp ce împărțea friptura de curcan a afișat cel mai larg zâmbet și s-a străduit să transmită și celor din jur cât mai mult spirit sărbătoresc cu putință.

•

Nu mai rămăsese mult de așteptat. Deja lui Mark începea să-i crească moralul la gândul că o va revedea pe Elsie. Anul acesta, Christina îi cedase lui cea de-a doua zi de Crăciun – și mâine, la prima oră, va veni să-și ia fetița ca să petreacă împreună o zi de sărbătoare cu distracție berechet. Fusese un an de tot căcatul, dar cel puțin se încheia la înălțime. Rezervase bilete la patinoar și la cinema și o masă la Byron's pentru niște cheeseburgeri – avea să fie mama tuturor petrecerilor.

Perspectiva unei zile petrecute cu Elsie reușise să-l țină în priză de-a lungul ultimelor treizeci și șase de ore. Ca de obicei, a lăsat cadourile pentru ea acasă la Christina, în seara de Ajun. Elsie nu era acolo – plecase cu mama ei la o serbare de advent la biserica locală – și l-a găsit în schimb pe Stephen acasă. Acesta a luat politicos cadourile, după care l-a poftit pe Mark înăuntru să bea ceva. Lui Mark i-a venit să-i tragă una-n bot – cum *îndrăznea* el să facă pe gazda în casa care fusese a *lui*? Despre ce să discute? Despre ce așteptau să le aducă Moș Crăciun? Nu știa dacă Stephen o făcuse dinadins – părea să fie sincer, dar poate că era un actor bun – însă Mark n-a mai rămas ca să afle. Când i s-a lăsat ceața roșiatică pe ochi, Mark a știut din experiență că cel mai indicat ar fi s-o ia din loc. De-atunci îi clocotea sângele și se oțărâse de mai multe ori la limbile ceasului care se târau atât de lent, dar în cele din urmă sosise și clipa lui. Cu răbdarea treci marea.

Gata cu Crăciunul și pe anul acesta.

34.

Marie stătea întinsă pe pat cu ochii țintă-n tavan. Acesta să fie ultimul lucru pe care-l va mai vedea? Caricatura asta decolorată și zgrunțuroasă de tavan. N-o deranjase înainte, dar acum se holba de o săptămână la el și trezea în ea o furie pe cât de feroce, pe atât de absurdă. Nici măcar n-ar trebui să zacă aici – ar trebui să fie în sufragerie cu Anna. Din clipa în care s-a întâmplat nenorocirea a știut că trebuie să-i spună adevărul, dar cum să exprimi așa ceva în cuvinte? Era atât de groaznic și de neverosimil – ce-ar fi putut să-i spună? Și-a ținut gura. Crâncenă zi. Fiica ei nu știa nimic despre ultimatumul fatidic sau despre pistolul pe care-l ascunsese în noptieră. Anna era răvășită de suferință și perplexitate și așa avea să rămână, pentru că Marie nu intenționa – nu putea – să-i spună adevărul.

Era o mamă rea. O ființă rea. Negreșit trebuia să fi fost, ca să atragă așa o nenorocire asupra lor. Își alesese soțul greșit și concepuse un copil care abia funcționa. Fără să dea vreun motiv de jignire, instigase la nesfârșite abuzuri și nenumărate acte de violență. Iar acum asta. Cea mai crudă lovitură, cea care avea să pună capăt jalnicei lor povești. Renunțase să se mai întrebe de ce li se întâmpla așa ceva – asta era situația. Renunțase și să mai lupte. Telefonul era mort de la plecarea Ellei, ușile erau încuiate pe dinafară și nimeni nu răspundea la strigătele ei. Odată i se păruse că vede o siluetă – un copil pesemne – când zbiera la fereastră. Dar dispăruse degrabă. Poate că-și imaginase doar. Blocat într-un coșmar perpetuu, e dificil să-ți dai seama ce e real și ce nu.

Anna plângea din nou. Era una dintre puținele funcții pe care și le putea exercita cum trebuie, iar pe Marie o durea sufletul. Fiica ei stătea singură și speriată – exact așa cum își jurase Marie că n-o va lăsa niciodată să fie.

Marie s-a pomenit în picioare. În drum spre ușă s-a oprit. Nu face asta. Dar era necesar. Știa bine. Nu puteau rezista în fața lumii decât prin solidaritate și dragoste, pe care Marie le distrusese prostește din frică și lașitate. Era ceva deplorabil, vrednic de milă. Odată luată hotărârea să nu-i spună Annei adevărul despre ananghia la care se găseau, știa ce are de făcut. Era singura armă. Singura speranță.

Marie ezita încă. Străduindu-se să caute cuvintele capabile să-i justifice cruzimea și tăcerea. Dar nu era cu putință să găsească astfel de cuvinte, așa că și-a luat inima-n dinți, a părăsit dormitorul și a intrat în sufragerie. Se așteptase s-o întâmpine privirea acuzatoare a Annei, dar grație cine știe cărui miracol fata dormea. Plânsul o istovise și pentru scurtă vreme o scăpase de coșmar. Anna era

împăcată.

Cum ar fi să nu se mai trezească niciodată? Gândul acesta a înveselit-o brusc pe Marie. Știa că nu și-ar împușca niciodată fiica – așa ceva era imposibil. Dar existau alte căi. De când fusese diagnosticată Anna, Marie citise despre numeroase cazuri în care, incapabile să facă față handicapului sever al copiilor, mamele lor le luaseră viața. Spuneau că au făcut-o ca să le curme suferințele, dar de fapt era vorba de propria lor suferință. Societatea le privea cu compasiune, și atunci de ce nu i-ar fi arătat aceeași compasiune și ei? Orice ar fi preferabil unei morți lente prin înfometare. Trupurile aveau să nu le mai asculte oricum cât de curând, prin urmare, ce mai rămânea de făcut?

Marie s-a pomenit înapoi în dormitor. S-a dus lângă pat, a luat perna subțire și a frământat-o cu mâinile. Mintea îi lucra febril acum. Avea curajul s-o facă? Sau îi lipsea sângele rece? Brusc i-a venit să vomite – a căzut în genunchi și a vărsat intens în coș. Venindu-și în fire, a constatat că încă strângea cu putere perna în mâini.

Mai bine să nu ezite. Mai bine să nu mai șovăie. Marie a ieșit din dormitor val-vârtej și s-a întors în camera unde fiica ei era cufundată într-un somn liniștit.

35.

N-ar fi trebuit s-o fac, dar nu m-am putut abține. Zadarnic căutasem cum să-l fac să sufere. Niciodată nu mi-a ieșit. Și dintr-odată mi-a căzut pleașca pe cap…

Mama îl găsise cotrobăind pe la pubelele din curte. Un maidanez caraghios cu o pată albă la un ochi. Drăguț, deși cam jigărit. I-l dăduse lui taică-meu, cadou de ziua lui. Probabil se gândise că ar sta mai mult pe-acasă dac-ar avea ceva de care să-i pese. Un plan absolut, dar a cam funcționat. Bine, el continua să dispară zile-ntregi, la băut, la cafteală și la futut de târfe prin împrejurimi, dar iubea cățelul ăla ca un nebun. Îl mângâia și nu se mai oprea, în vreme ce noi ceilalți ne uitam, nebăgați în seamă.

E nostim, dar odată ce ți-ai pus în cap să faci ceva rău, te simți de-ndată mai bine. Te ia amețeala, ești euforic și liber. Nu știe nimeni ce pui la cale. Nimeni nu te poate opri. E micul tău secret murdar. Zilele alea premergătoare au fost printre cele mai fericite din viața mea.

Până la urmă am ales otrava. Administratorul blocului nostru se plângea întruna de șobolani – indiferent cât praf punea, nu reușea să scape de ei. Prin urmare, n-a fost cine știe ce filosofie să șutesc o jumătate de tub. Cuțulache era un mic cerșetor lacom, care nu rezista niciodată când îl îmbiai cu haleală. Așa că i-am făcut eu o porție specială. Cea mai ieftină și nasoală mâncare pentru câini ajustată cu otravă de șobolani. A hăpăit-o toată.

M-am stricat de râs mai târziu când am văzut harababura. Rahat și vomă de câine pe toată pardoseala din bucătărie. Viața se scurgea din el pe la ambele capete și în nici două ceasuri a mierlit-o. Mama se speriase ca dracu', ar fi vrut să-l arunce la gunoi înainte să vină tata acasă, să pretindă c-a șters-o sau ceva de genul ăsta. Dar el o tăiase către casă mai devreme ca de obicei și a prins-o-n fapt.

A luat-o razna ca la balamuc, a început să-i care pumni, răcnind. Însă și ea era la fel de contrariată ca el. Într-un târziu a găsit tubul gol de otravă afară în gunoi. O greșeală prostească, firește, dar eram încă tânără. S-a năpustit în cameră ca o explozie, cu tubul în mână, iar eu, ca o vacă tâmpită ce sunt, am zâmbit. Și cu asta chiar mi-am făcut-o.

M-a călcat pe cap, mi-a tras șuturi în burtă, m-a izbit între picioare. După care m-a apucat de ceafă și m-a lipit cu capul de reșoul electric. Iar și iar. N-am idee cât o fi durat. Am leșinat după douăzeci de minute.

36.

Ornamentele dispăreau și viața revenea la normal. Un birou încă împodobit cu beteală după ce a trecut Crăciunul reprezintă ceva deosebit de jalnic și deprimant. Unora le face plăcere să le păstreze așa până spre jumătatea lui ianuarie, dar Helen nu aparținea acelei categorii și a însărcinat un agent serviabil să culeagă de-acolo până la ultimul glob și ultima panglică. Helen dorea să-și recapete centrul de comandă așa cum fusese. Dorea să-și poată concentra atenția la treabă din nou.

Evident că Whittaker voia să afle ultimele noutăți, iar Helen s-a dus direct la el în birou. Valurile din presă pe marginea uciderii lui Sam păreau să se mai fi calmat puțin – o captură babană de cocaină la Portsmouth, în port, le distrăgea deocamdată atenția reporterilor de investigații locali – ceea ce pe Whittaker avea darul să-l mulțumească, prin urmare discuția n-a durat mult de această dată.

Întoarsă în centrul de comandă, Helen și-a dat seama pe loc că se întâmplase ceva – se simțea tensiunea în aer și nimeni nu îndrăznea s-o privească în ochi. Charlie a venit grăbită spre ea, după care s-a oprit, nesigură cum să înceapă. Era prima dată când Helen o vedea rămasă fără glas.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o Helen.

— Sanderson tocmai a vorbit la telefon cu o echipă de pe teren.

— Și?

— Sunt la Melbourne Tower.

O, Doamne, nu!

— O mamă și fiica ei găsite moarte în locuința lor. Marie și Anna Storey. Îmi pare nespus de rău!

Helen a privit-o de parcă-și pierduse mințile – ca și când se ținea de glume macabre cu ea – dar fața lui Charlie era așa de gravă și de îndurerată, încât Helen a știut imediat că spunea adevărul.

— Când?

— Apelul s-a primit acum o jumătate de oră. Dar erai înăuntru cu șeful și…

— Trebuia să ne fi întrerupt. Pentru numele lui Dumnezeu, Charlie, de ce n-ai venit să mă chemi?

— Am vrut să aflu mai multe detalii mai întâi.

— Ce detalii? De ce?

— Am impresia… avem impresia că s-ar putea să fie vorba despre cea de a treia răpire.

Cu toți ochii membrilor echipei ațintiți asupra ei, Helen s-a străduit din răsputeri să se arate calmă. A demarat procedurile uzuale, dar

gândul îi era în cealaltă parte a orașului. Trebuia să se ducă și să vadă cu ochii ei dacă într-adevăr era posibil așa ceva. În drum spre Melbourne Tower, pe motocicletă, s-a gândit la toate – bune și rele – pe care le trăiseră împreună. Să fi fost oare acesta sfârșitul care le aștepta de la bun început? Așa erau răsplătite pentru toți anii în care se chinuiseră s-o scoată la capăt?

Sunt zile când viața te lovește în moalele capului. Lui Helen i s-a făcut rău atunci când Charlie i-a dat veștile. Își dorea cu disperare să fie o greșeală și ar fi vrut din tot sufletul să dea timpul înapoi și să anuleze cumva. Dar n-avea cum – Marie și Anna erau moarte. Niște specialiști în demolări aflați în recunoaștere în zonă remarcaseră un mesaj S.O.S. bizar, pictat pe un cearșaf și atârnat la o fereastră de la etajul al patrulea. Au făcut cercetări, dar n-a răspuns nimeni, cu toate că televizorul și luminile erau aprinse, așa că au anunțat poliția. Agenții care s-au prezentat n-au prea fost încântați – le-a luat o eternitate până să demonteze grilajul, iar ușa apartamentului era atât de ferecată, încât n-a cedat decât după lovituri de berbec repetate. Fuseseră convinși de la bun început că nu era decât o pierdere de vreme, că locatarii se ascundeau în mod voit, sau se drogau, ceva de genul ăsta. Dar odată ce au pătruns înăuntru, au găsit o mamă cu fiica ei, care zăceau împreună pe podeaua sufrageriei.

S-au gândit inițial la sinucidere. Te încui înăuntru și treci la fapte. Numai că, cercetând mai atent, n-au găsit nicio cheie – pentru lacătele sau zăvoarele care asigurau grilajul. Încă și mai ciudat, victimele dispuneau de un pistol încărcat. Stătea pe jos între ele, nefolosit. Nu se vedeau ligaturi, nici flacoane de medicamente goale sau decolorant – nicăieri niciun indiciu vizibil de sinucidere. O cercetare a exteriorului n-a relevat vreun semn de pătrundere forțată și nu părea să fi dispărut nimic dinăuntru. Totul era foarte bizar. Pur și simplu… muriseră. Mușteleare se roteau deasupra cadavrelor lăsau să se înțeleagă că trecuse ceva vreme de la deces.

Helen le-a spus agenților în uniformă să scotocească prin bloc și prin împrejurimi – „Căutăm un telefon mobil” – în timp ce ea s-a alăturat legiștilor care se ocupau de cadavre. Niciodată nu-și pierduse cumpătul în fața colegilor, dar i s-a întâmplat acum. Era absolut îngrozitor să le vadă așa pe cele două femei. Trecuseră prin atâtea, suferiseră enorm și totuși dragostea rezistase. Reușiseră mereu să zâmbească și să râdă împreună, chiar și atunci când nu mai conteneau injuriile și umilințele zilnice. Chiar și gândindu-se doar la aceste lucruri, Helen era convinsă că n-a fost sinucidere, iar prezența armei făcea să nu mai existe niciun dubiu.

Helen a intrat în bucătăria micuță ca să-și vină în fire puțin. A deschis într-o doară ușile bufetului și frigiderul. Nici urmă de hrană. Nici măcar conserve sau murături. Toată încăperea fusese golită de

orice produs comestibil, dar cu toate acestea… coșul de gunoi era curat. Nu conținea nici ambalaje și nici sticle goale. Odată cu gândul care a prins a i se cuibări în minte, Helen a simțit cum îi vine să vomite. S-a abținut și s-a dus la chiuvetă. A deschis robinetul. Nimic. După cum se așteptase. A ridicat receptorul. Mort. Helen s-a prăbușit pe scaunul cel mai apropiat.

— Crezi că e mâna ei?

Mark intrase în cameră. Helen a dat afirmativ din cap, după care a spus:

— Le-a încuiat înăuntru. Le-a luat mâncarea, le-a închis apa, le-a tăiat telefonul și le-a lăsat pistolul. N-o să găsim nicio cheie, fiindcă le-a luat pe toate cu ea…

Mama și fiica prizoniere în propria lor casă, fără scăpare, fără să poată alerta pe cineva preocupat de soarta lor. Era cea mai singuratică moarte. Dacă exista vreo consolare, dată de faptul că „ea” nu câștigase, că nu izbutise s-o determine pe Marie să-și ucidă fiica, Helen n-o simțea în clipa aceasta.

37.

Astăzi fusese ziua cea mai neagră. Cea mai rea dintre toate. Azi era ziua înmormântării lui Ben. La început, Peter Brightston se ferise ca de dracu' de tot ce avea legătură cu victima lui – n-a vrut să știe prin ce suferințe treceau logodnica și prietenii lui Ben sau la ce se gândeau. Dar pe măsură ce se scurgeau zilele, s-a pomenit că pierdea tot mai multă vreme online, accesând mereu pagina dedicată memoriei lui Ben, citind mesajele de pe contul lui de Facebook, insinuându-se în viața pe care o distrusese.

Cu trei zile în urmă văzuse detaliile legate de înmormântare postate de prietenul cel mai bun al lui Ben. Nu se anunța un mare tam-tam și Peter s-a întrebat cine avea să participe din partea firmei. Urmau să fie prezenți asociații și aproape toți cei din echipa lui Ben, de bună seamă. Dar se vor duce și secretarele? El va fi singurul care va lipsi de-acolo? Pentru o clipă dementă s-a întrebat dacă *ar fi cazul* să meargă, înainte să respingă hotărât acest gând. Dacă-l vedeau amicii lui Ben, îl sfâșiau în bucăți. Și cine-i putea acuza? Și totuși Peter ar fi vrut să se ducă. Să-și ia rămas-bun. Să-și ceară iertare.

Se gândise să-i scrie logodnicei lui Ben, dar Sarah l-a convins să renunțe. Avea dreptate, firește. Într-o izbucnire de ciudă, i-a nesocotit totuși sfatul și s-a apucat să-i scrie lui Jenny – dar n-a fost în stare să pună pe hârtie nici măcar un cuvânt. Tot ce dorea să-i spună – n-am vrut s-o fac, mi-aș dori să dau timpul înapoi – totul suna atât de gol și de lipsit de sens. Ce voia și ce simțea el nu conta pentru ea. Pentru ea conta că-i înjunghiase logodnicul în ochi ca să-și scape lui pielea.

Meritase? Peter nu mai era așa sigur. Odată ce trecuseră adrenalina și șocul, nu mai simțea decât un gol pustiitor, de parcă-și pierduse gustul, mirosul și simțul tactil, iar în prezent nu mai trăia, ci doar ființa.

Ce avea să facă acum cu viața lui? Putea reveni la serviciu? L-ar mai primi? Orice ar fi fost preferabil decât să-și piardă lent mințile acasă.

Dacă ar fi apăsat Ben pe trăgaci. Ar fi putut-o face. Avea timp. Șovăise din lașitate sau pentru că avea principii morale? Dacă ar fi apăsat el pe trăgaci, s-ar îneca *el* acum într-un ocean de remușcări, în timp ce Peter ar fi bine mersi sub pământ.

Egoist nemernic.

38.

Toată lumea trebuie să tragă o linie la un moment dat. Iar pentru Jake venise timpul. Nu mai era plăcut sau amuzant și nici măcar relație profesională nu se mai putea numi. Era o situație nasoală care tindea să scape de sub control. Avea un client când apăruse ea, dar femeia nu părea să se sinchisească. Se așezase pe jos la ușa apartamentului, cu ochii-n pământ, așteptând ca Jake să-și încheie ședința. Însă toată atmosfera se dusese de râpă, iar el fusese nevoit să-i promită clientului o ședință gratuită ca să-l poată convinge să plece. Așa ceva nu făcea deloc bine afacerii – scena sado-maso de pe coasta de sud e o lume restrânsă, iar veștile se răspândesc foarte repede.

Ea și-a cerut scuze, dar nu era sinceră. Vorbea incoerent, cu glasul gâtuit de emoție. Jake s-a gândit că poate băuse și a întrebat-o. Ei nu i-a picat bine și i-a reamintit că e dominator, nu doctor. Jake a lăsat să treacă de la el, fiindcă nu voia s-o provoace, și a propus o ședință scurtă și blândă de data asta, pentru a calma situația. După care puteau eventual să discute.

Dar ea nici nu voia să audă. Dorea o oră plină, fără niciun fel de restricții. Dorea toată durerea pe care era el capabil să i-o provoace. Și mai presus de orice dorea injurii – să-i spună că-i o pocitanie abjectă și un rahat cu ochi, care merită să-i sucești gâtul sau mai rău de-atât. Dorea ca el s-o *distrugă*.

Refuzul lui a scos-o din sărite, dar el simțea nevoia să fie cinstit. Ar fi înjosit cu mare plăcere anumite persoane – fiecare cu gusturile lui, la urma urmei – dar nu și pe ea. Nu doar pentru că o plăcea, ci mai ales fiindcă instinctul îi spunea că nu de asta avea ea nevoie. Se întrebase adesea dacă ea făcea și terapie pe altundeva – iar dacă nu, aproape că ar fi fost tentat să-i sugereze. Mai degrabă decât să escaladeze nivelul violenței acestor ședințe cu încă o treaptă, Jake a simțit că venise vremea să tragă o linie și să-i propună alte căi de explorat.

— Băi, tu îți bați joc de mine? a explodat Helen. Cum pizda mă-tii îndrăznești să-mi spui ce să fac?

Pe Jake l-a năucit forța exploziei.

— Era doar o propunere și, dacă ți se pare deplasată, nu-i nicio supărare. Dar eu nu mă simt în largul meu să merg în această din…

— Nu te simți *în largul tău*! Păi tu ești doar o blestemată de curvă, pentru Dumnezeu! Să te simți în largul tău indiferent pentru ce te plătesc eu să faci.

Pornise spre el și pentru o clipă Jake a avut impresia că o să-l atace, așa de furioasă părea. Avea mereu un pistol cu electroșocuri ascuns bine prin preajmă, dar nu ajunsese niciodată să facă uz de el. Ar fi culmea ironiei să fie nevoit să-l folosească acum contra *ei*! Însă, din

fericire, tocmai când Jake se trăgea spre pistol, ea a făcut stânga-mprejur și a ieșit din apartament, trântind violent ușa după ea.

Jake a rezistat impulsului de a o urma. Nu erau prieteni. Era doar o clientă. Mai traversase el această graniță mai demult și ajunsese să-i pară rău. Cel mai bine era s-o rupă cu ea în clipa asta și să nu privească înapoi. O simpatizase, dar nu într-atât încât să se lase insultat. Era uns cu toate alifiile și nu mai înghițea astfel de chestii. A coborât cu un oftat draperiile și a îndepărtat-o definitiv din viața lui.

39.

Helen a accelerat până la 150 pe oră și a trecut duduind pe banda de viteză. Se făcuse târziu și șoseaua de centură era aproape pustie. Savura senzația de libertate din plin, apăsând tot mai tare pedala. Viteza avea darul s-o liniștească – pe moment întâmplările groaznice și sfâșietoare din ultimele zile i s-au șters din minte.

Mai avea doar câțiva kilometri. Gândul la ce urmează îi dădea puterea să se concentreze. Trebuia să-și facă datoria. Și trebuia s-o facă bine – erau în joc vieți omenești. Pe trei dintre victime, Ben, Marie și Anna, le cunoscuse personal. Cu siguranță că nu putea fi o simplă coincidență. Conta oare mult faptul că-i cunoscuse? Ori exista ceva în traumele din trecutul lor care atrăsese atenția criminalei?

Amy reprezenta piatra de încercare. Helen n-avusese de-a face cu ea niciodată și, din câte știa, Amy n-avea cazier. Același lucru era valabil și pentru Sam. Așadar, dacă legătura cu Helen era importantă, de ce îi alesese pe *ei*? Se făcuse târziu și mama lui Amy nu va fi cu siguranță încântată de vizită și de alte întrebări, dar n-avea încotro.

Tatăl ei a deschis ușa, pregătit să lanseze un potop de înjurături. Emilia Garanita și colegii ei fuseseră o prezență constantă în viețile lor de la întoarcerea lui Amy acasă, iar familia Anderson ajunsese la capătul puterilor. Când a văzut că e Helen, și-a înghițit insultele și i-a dat voie să intre.

A fost invitată în sufragerie și lăsată să aștepte, în vreme ce Diane Anderson s-a dus să-și aducă fiica din camera ei. Helen a cercetat pereții, în căutarea inspirației. O serie de fotografii fericite de familie – tata, mama și odorul de fată – au privit-o la rândul lor, râzând parcă de ignoranța ei.

Amy părea întruchiparea ferocității, cătușă de puțin încântată să fie din nou adusă cu forța în coșmar. Dormea și fusese trezită din somn – rareori putea închide un ochi – iar Helen a trebuit să trudească din greu ca s-o învioreze puțin. Încet-încet, pe măsură ce Amy și-a dat seama că nu e văzută ca fata cea rea, a început să-și revină și să răspundă sincer și deschis la întrebările lui Helen. Amy n-avusese niciodată probleme cu poliția și nu exista nicio îndoială că n-o cunoscuse pe Helen mai înainte. Avusese Sam ceva probleme vreodată? Nu, din câte știa ea. El își dorea să ajungă avocat și îi fusese foarte clar de la bun început că orice ciocnire cu legea putea să pună capăt carierei alese. Unii îl socoteau cam mărginit din pricina asta, dar Amy punea mare preț pe statornicia și seriozitatea lui. El îi fusese mereu alături – până când ea l-a împușcat pe la spate.

Amy tindea să se închidă iarăși în carapace – sentimentul de

vinovăție o acapara din nou, trăgând-o încă o dată la fund. Mama lui Amy ar fi dorit s-o conducă în camera ei, dar Helen a insistat ca ea și soțul său să rămână și să răspundă la întrebări. Diane Anderson se arăta zgârcită cu răspunsurile și lui Helen i-a sărit țandăra, amenințând c-o arestează dacă nu stă acolo și nu face ce i se spune. Ea s-a supus și în următoarele treizeci de minute Helen i-a bombardat pe cei doi cu întrebări despre viața lor. Avuseseră vreodată probleme cu legea? Se mai întâlniseră înainte cu Helen sub vreo formă sau alta? Însă cu excepția soțului, Richard, prins la volan sub influența alcoolului cu trei ani în urmă, n-a ieșit nimic la iveală. Dar vreo legătură cu Ben? Sau cu Anna și Marie? Helen tot încerca, dar știa că este zadarnic – proveneau din medii complet diferite și se mișcau în lumi diferite.

Richard Anderson a condus-o la ieșire. Îi deranjase la o oră târzie și-și umpluse agenda de mâzgăleli fără să obțină nimic concret. Trebuia să existe o legătură – Helen era convinsă de asta – dar deocamdată rămânea la fel de ambiguă ca până acum.

40.

Își punea lacătul de siguranță la motocicletă în parcarea secției când a auzit pași care se apropiau din spate. S-a înfiorat simțind o mână pe umăr, dar nu era cazul, știa cine este.

Mark îi lăsase nenumărate mesaje pe telefon. Era îngrijorat din cauza ei.

— Ești bine?

Greu să răspunzi la o astfel de întrebare. Helen s-a mulțumit să dea din cap afirmativ.

— Ai dispărut în mare grabă din apartamentul lui Marie. Nici n-am apucat să discutăm.

— Sunt bine, Mark. Atunci eram afectată, dar sunt OK acum. Aveam nevoie să fiu puțin singură.

— Sigur, sigur.

Dar el nu era sigur deloc. Helen părea foarte tensionată și, în același timp, extrem de distantă. La locul crimei îi dăduseră lacrimile, uimind pe toată lumea, dar acum redevenise la fel de evazivă ca de obicei. Nu părea genul care să urmeze ședințe de psihoterapie, n-o văzuse niciodată la sala de sport, n-avea iubit, soț sau copii – cum se relaxa oare? Măcar la el era evident – băutura. Ea rămânea doar o enigmă blestemată, care refuza să se deschidă câtuși de puțin. Iar acest lucru îl exaspera ca toți dracii.

— Mulțumesc, Mark.

Ea l-a atins pe braț, l-a strâns foarte rapid și a intrat apoi în sediu. Preț de o clipă, Mark s-a simțit din nou ca un adolescent, entuziasmat prostește de un fleac.

•

— Haideți să vedem ce avem.

Helen adunase toată echipa în centrul de comandă ca să evalueze situația.

— Martori?

— Nimic, deocamdată, a răspuns sergentul Bridges. Cercetăm încă la fața locului, dar e vorba mai degrabă de narcomani care așteaptă vreo recompensă ori de indivizi care cerșesc atenție. Cutare a văzut o mașină neagră, cutărescu o motocicletă, cutăriței i s-a năzărit un OZN… Linia telefonică e mereu ocupată, dar în principiu sunt doar băbuțe și puștani puși pe caterincă.

La ce se aștepta Helen? Marie și Anna zăcuseră probabil acolo aproape două săptămâni – cum să-și amintească cineva ceva după atâta vreme?

— Bun, și raportul legistului?

I-a răspuns Charlie – n-avea niciun rost să cosmetizeze lucrurile.

— Ambele victime erau atrofiate și deshidratate sever. Anna Storey

a murit prin asfixiere. S-a găsit lângă trupul ei o pernă cu urme de salivă și secreții nazale care-i aparțineau.

Helen s-a străduit să rămână impasibilă. Așadar, Marie își ucisese fiica *totuși* – chiar dacă o făcuse cu delicatețe. Acest lucru înrăutățea situația cumva. Charlie a continuat:

— Marie Storey a murit din cauza unui stop cardiac în urma inaniției și a efectelor deshidratării.

Mark a văzut cum o afectau aceste cuvinte simple pe Helen – și pe toți ceilalți din echipă – și s-a grăbit să le împărtășească bruma lui de vești bune.

— Nu mai există camere de supraveghere nicăieri prin cartier – au fost vandalizate demult. Laboratorul a puricat apartamentul de-a fir a păr fără vreun rezultat, dar s-a găsit o urmă parțială de picior pe marginea unui strat de flori de la intrarea în bloc. Pantof cu toc probabil de mărimea 39. Agenții în uniformă umblă pe teren cu fotografia femeii în fâș verde-lămâie și șapcă, doar-doar cineva și-o aduce aminte ceva.

— Bun. Cu pistolul cum stăm? a întrebat Helen.

— Era încărcat când l-am găsit. Niciun indiciu că ar fi fost folosit, a zis sergentul McAndrew, preluând ștafeta. Este un Smith and Wesson, probabil de pe la începutul anilor ’90. În cazul lui Ben Holland era un Glock, iar pistolul care l-a ucis pe Sam Taylor a fost un Taurus modificat.

— De unde face rost de ele? a replicat Helen. O fi fost cadru militar? Sau polițistă? Să verificăm dacă lipsește vreuna dintre armele adunate la amnistia de anul trecut.

McAndrew a dat fuga să îndeplinească ordinul lui Helen. Fără vreo probă materială propriu-zisă – sedativele folosite se eliberau fără rețetă, telefoanele proveneau din pachete preplătite – și mai nimic în materie de martori care s-o descrie pe această ucigașă cameleonică, nu le rămânea decât să urmărească modul și motivul. *De ce* făcea „ea” așa ceva? Își obliga victimele să joace un *Ala-bala portocala* diabolic, convinsă fiind că acela care ucide va suferi în ultimă instanță mai mult decât victima. Trauma provocată supraviețuitorului să constituie oare motivația și plăcerea ei? Helen le-a cerut și celorlalți părerea. Și dacă așa stăteau lucrurile, criminala revenea să dea târcoale victimelor acestei traume, ca să-și savureze victoria? Poate că nu strica să sporească efectivele și să-ntețească supravegherea lui Amy, Peter etc. Costurile ar exploda, dar era posibil să merite.

— Cum poate ști care dintre ei va muri? a întrebat Charlie.

— Bună întrebare. Oare chiar cunoaște așa de bine aceste perechi încât să poată prezice care va fi victima? a răspuns Helen.

— Categoric, n-are cum, a intervenit sergentul Sanderson, iar Helen a fost de aceeași părere:

— Pare greu de crezut. Nu poate să prevadă cum reacționează oamenii aflați sub asemenea presiune. Ceea ce ridică și următoarea chestiune: își alege victimele absolut la întâmplare?

Asta era mai probabil. Unii criminali în serie planifică și urmăresc, dar cei mai mulți își aleg victimele mai degrabă în funcție de momentul favorabil decât pe baza identității lor. Fred West lua autostopiști, Ian Brady răpea copii fugiți de-acasă, Spintecătorul din Yorkshire lovea la întâmplare…

Și totuși. Helen cunoștea personal două dintre victime. Le-a spus-o și celorlalți, dar s-a ales doar cu tăcere. La ce se putea aștepta? Vreo teorie orbitoare care să arunce asupra ei toată vina, sau o dezmințire categorică și fermă că legătura ei cu victimele ar fi contat? N-a primit niciuna, nici alta, pentru că, așa cum a subliniat Mark, Helen n-o cunoscuse pe Amy. El avea dreptate, bineînțeles – era o teorie interesantă, dar nu stătea în picioare. Amy rămânea pe dinafară – nu exista un tipar.

— Dar dacă i-a ales pentru că erau ținte ușoare? a intervenit Charlie din nou. Pentru că erau mai retrași și vulnerabili?

S-a auzit un murmur aprobator din partea echipei.

— Amy și Sam erau o pereche liniștită. Ea nu e cine știe ce persoană sociabilă și nici el nu era. Trăiau mai izolați și aveau puțini prieteni apropiați. Ben Holland își vedea de treaba lui. Devenise mai încrezător în sine cu timpul, și se și logodise, dar continua să locuiască singur, chiar dacă urma să se însoare peste doar câteva săptămâni. Anna și Marie erau singure pe lume. Dacă ucigașa îi vizează pentru că *poate*?

Helen s-a pomenit aprobând-o din cap, deși nu era totuși o teorie de necontrazis. Nu se putea spune că nu le-ar fi remarcat nimeni lipsa. Amy era foarte apropiată de mama ei, iar mama lui Sam se implica activ în viața lui. Ben se căsătorea în curând – fără îndoială că i s-ar fi simțit lipsa. Anna și Marie nu se aflau în atenția nimănui, într-adevăr, dar Asistența Socială tot le-ar fi dibuit până la urmă.

Cheia era să găsească o legătură între victime. Ori să demonstreze că fuseseră răpiți pur și simplu fiindcă erau câte doi.

Helen a declarat închisă ședința. Sarcinile fuseseră împărțite – urmau să fie văzute bazele de date în căutarea tuturor persoanelor cu condamnări la activ, care i-ar putea purta pică lui Helen, și a criminalilor cu o predilecție aparte pentru acte complexe de sadism sau tot felul de scheme – deși Helen nu se aștepta, în sinea ei, la niciun rezultat.

Era o enigmă – pur și simplu.

41.

Toți au fost surprinși atunci când Peter Brightston a anunțat pe neașteptate că se întoarce la serviciu. Asociații lui îl îndemnaseră să-și ia liber trei luni – chiar șase, eventual – îngrijorați pentru el, pe de o parte, dar mai cu seamă de reacția celorlalți dacă-l primeau înapoi. Peter era cam bădăran, dar lumea îl aprecia în principiu, măcar și doar pentru că știa legislația ca pe apă.

Dar îl înjunghiase pe Ben. Omorâse un coleg. Iar manualul de Resurse Umane nu pomenea nimic despre cum trebuie procedat în astfel de cazuri. Se zvonea că nu va fi pus sub acuzare – poliția fusese rezervată în declarații, dar lăsase să se înțeleagă că a fost un fel de accident groaznic. Iar Peter s-a conformat și nu le-a oferit amănuntele pe care și le doreau și de care se temeau, totodată.

Când a reapărut, după o pauză și o convalescență de câteva săptămâni, a făcut-o în ciuda sfaturilor doctorilor și psihoterapeuților săi. Dar Peter se hotărâse – ianuarie era de fiecare dată o lună de vârf pentru firmă – și ce puteau ei să facă? Să-l dea afară, când nu fusese acuzat de nimic? Să pună capăt parteneriatului de douăzeci de ani și să-i facă vânt din pricina unui accident? Adevărul era că nimeni nu știa ce-i de făcut și, prin urmare, după cum era de așteptat, nu s-a făcut nimic.

El a sosit într-o zi de luni la prima oră. Punctual ca de obicei. Biroul era ciudat de liniștit în ziua aceea, în timp ce Peter a trimis câteva e-mailuri și și-a mai făcut câte o cafea. Dar nu avea nicio întâlnire programată – *ia-o încetișor, Peter* – iar colegii lui și-au găsit repede câte un pretext ca s-o taie până la filiala din Bournemouth sau să iasă cu vreun client la o masă prelungită. După toată agitația iscată de întoarcerea lui, întrebările politicoase despre sănătate și despre cum se simte n-au durat decât o jumătate de oră, după care s-a revenit la normal.

Cu excepția scaunului gol. Postul lui Ben rămăsese liber – abia ce trecuse înmormântarea, la urma urmei – iar biroul și scaunul lui stăteau neocupate. Obiectele personale fuseseră adunate și returnate logodnicei sale, astfel că întreg spațiul de lucru arăta despuiat. O gaură pustie acolo unde pulsa odată o viață.

Se afla în raza vizuală a lui Peter. Era în raza vizuală a tuturor. Un stăruitor memento al celor întâmplate. Cu toții – de la conducere și până la cei care lucrau la bufet – anticipaseră că-i va fi greu lui Peter. Ceea ce nu anticipase nimeni a fost că, la ora 15:30, în prima lui zi de lucru, Peter avea să se suie pe acoperișul clădirii, să strige numele soției sale și să sară apoi peste balustrada de protecție, găsindu-și

moartea.

42.

Japonia? Australia? Mexic?

Aveam în copilărie un glob pământesc. Unul care se aprindea. Dumnezeu știe de ce sau de unde-l primisem. Nu eram deloc niște plozi instruiți, iar cunoștințele de geografie ale maică-mii se întindeau doar până la crâșma din colț. Dar îmi plăcea teribil globul ăla. Era sursa tuturor fanteziilor mele. Când îmi treceam mâna peste suprafața lui netedă și săream peste continente în câteva secunde, era ușor să-mi închipui că-s liberă.

Îmi imaginam cum pornesc la drum către port, cu rucsacul plin de provizii – neapărat biscuiți Jammie Dodgers – pentru o călătorie lungă. Mă cățăram pe lanțul alunecos al ancorei, cu niște ditamai zalele cât mine de mari, și odată ajunsă la bord mă strecuram în barca de salvare, sub prelată. Tot corpul mi-era cuprins de fiori simțind nava uriașă cum se desprinde de țărm, și mi-era cald și bine în micul meu ascunziș în timp ce traversam oceane și depășeam continente.

În cele din urmă acostam pe un tărâm exotic, îndepărtat. Eu lunecam pe lanț în jos și simțeam pământul cel nou sub picioare. Pământul meu nou. Începutul unei noi aventuri.

Câteodată fantezia vira periculos de tare spre realitate. Luam două pungi de plastic și îndesam în ele triunghiuri de brânză topită, biscuiți Club și un sac de dormit cam mucegăit.

Și mă furișam afară pe ușă, închizând-o ușurel după mine. Pe pasarela care duhnea a pișat, în jos către stradă. Libertate.

Însă ceva – sau cineva – mă aducea mereu înapoi până să ies din cartier.

Mă aduceai mereu înapoi.

43.

E ușor să-i acuzi pe spectatorii gură-cască, nu-i așa? Sunt niște vampiri care se hrănesc cu nenorocirile altora. Și totuși, poate afirma careva dintre noi că nu s-a holbat? Că n-a căscat ochii trecând cu viteza melcului pe lângă vreo ciocnire în lanț de pe autostradă sau că n-a încetinit pasul în preajma unui cordon al poliției? Ce sperăm să vedem? Semne de viață? Sau semne de moarte?

Peter Brightston adunase o ditamai gloata, foarte curioasă să vadă cum arată nouăzeci de kile de carne și oase după ce s-au ciocnit de caldarâm. Helen și echipa ei au sosit la doar câteva minute în urma ambulanței. Dar, spre deosebire de bieții oameni plătiți să-i culeagă de pe jos rămășițele, pe Helen, Charlie și Mark nu-i interesa Peter. Îl văzuseră colegii lui sărind – nu putea fi vorba de vreo constrângere – era un caz de sinucidere cât se poate de clar. Nu, pe Helen o interesa mulțimea de gură-cască. Cei care veniseră să savureze măcelul.

Ceva îi spunea lui Helen că ucigașa nu-și abandonează victimele odată ce le pune în mișcare. Sinuciderea lui Peter reprezenta cu siguranță împlinirea tuturor speranțelor și visurilor ei. Cartea de vizită vie, care n-a putut face față sentimentului de vinovăție insuflat de către răpitor. Criminala n-a trebuit să miște niciun deget de această dată. Doar să stea liniștită și să se bucure de rezultatul muncii ei. Cu siguranță că-și dorea să vadă cu ochii ei acest rezultat.

Din această cauză au adus camerele de filmat. Din diverse poziții discrete – unele aflate la înălțime, altele la nivelul străzii – acestea au iscodit atent mulțimea, înregistrând interesul morbid al maselor pentru nenorocirea unui om între două vârste.

A fost o sarcină deprimantă să revadă filmările mai târziu. Prinseseră în cadru momentul în care își făcuse apariția soția victimei, Sarah. Era înnebunită. Încă nu digerase răpirea lui Peter și ciudata lui reapariție. De atunci nu reușise să răzbată prin mâhnirea lui atotcuprinzătoare – încercase cu psihoterapeuți, dar platoșa lui era prea solidă. Și acum, așa ceva. Toată lumea ei – și locul pe care-l ocupa – se prăbușise în câteva săptămâni. Înainte fusese o lume tihnită, cu școli private, excursii la schi și un sentiment de seninătate și mulțumire. Acum lumea părea un loc sumbru, un teritoriu al răului, sadismului și primejdiei.

— Să derulăm înainte un pic, a propus Helen și au fost cu toții de acord.

Imaginile au prins viteză câteva clipe, după care au revenit la normal. O succesiune nesfârșită de paramedici și gură-cască.

— Căutăm o femeie de statură mijlocie, între 1,60 și 1,70, cu

conformație suplă. Nas ferm, buze pline. Cu sânii medii spre mari. Piercinguri în urechi.

Mark le-a reamintit oamenilor după ce trebuiau să se uite. Dar chiar în momentul în care rostea vorbele s-a întrebat dacă nu-și pierdeau timpul de pomană. Ar fi recunoscut-o pe criminală dacă o vedeau? Aveau pe panouri portretele-robot, întocmite pe baza discuțiilor dintre Amy și Charlie, dar acestea erau lucrate la repezeală, cu păr de diferite culori etc. Nu cumva riscau s-o privească în ochi pe ucigașă fără s-o recunoască?

Curând după aceea materialul filmat s-a terminat.

— Ce propui să facem acum, șefa? a întrebat Charlie.

Urmăriseră înregistrarea de două ori, fără ca vreunul dintre ei să observe ceva care ar fi putut prezenta interes, însă era greu să stai cu ochii pe toți – se perindau o sumedenie de persoane pe ecran – și, după ce a șovăit câteva clipe, Helen a răspuns:

— Hai să ne mai uităm încă o dată.

S-au așezat comod la o nouă vizionare. Mark i-a servit pe ceilalți cu biscuiții săi *Oreo* – aveau cu toții nevoie de ceva dulce și s-au bucurat să guste din sipetul lui secret cu bunătăți. Și-au fixat ochii din nou pe ecran și au încercat să se concentreze mai mult ca oricând.

— Acolo.

Charlie a exclamat așa de tare, încât Mark și Helen aproape c-au sărit în sus. A derulat un pic înapoi, după care a reluat. Și a oprit cadrul brusc.

— Uitați acolo.

Arăta spre o femeie amestecată în mulțime, care se uita cum urcau paramedicii sacul cu cadavrul pe o targă.

— Dacă măresc un pic, poate obținem o imagine mai bună…

— Cine este? a intervenit Helen.

— Am mai văzut-o. La înmormântarea lui Ben Holland. Era singură și și-a luat tălpășița îndată ce s-a terminat slujba. Nu mi s-a părut atunci cine știe ce, dar nu cred că am văzut-o vorbind cu nimeni de-acolo.

Chipul femeii apărea pe tot ecranul acum. Era oare prima imagine a criminalei în serie pe care o căutau? Au studiat-o în amănunt. Avea o față îngustă, cu un nas destul de proeminent, cu părul blond și o tunsoare bob, era îmbrăcată bine, cu un aer respectabil. *Putea* fi femeia din portretele-robot. Nu prea aveai cum să bagi mâna-n foc cu astfel de lucruri – așa de tare îți doreai să corespundă, încât ochii te înșelau uneori.

Pe drumul către reședința familiei Anderson, Helen a simțit o ușurare profundă. Și încă ceva – speranță, în sfârșit, avea ceva de la care să plece. Privea țintă la imaginea imprimată a suspectei, în vreme ce Mark conducea – cine era această femeie?

Au fost invitați în casa Anderson cu proasta dispoziție obișnuită. Ciudat cum ajung victimele să fie iritate de imixtiunea poliției, chiar și atunci când au nevoie de ajutor. Așezată în sufragerie, Helen n-a mai pierdut vremea și a trecut direct la subiect.

— Avem imaginea unei suspecte, Amy. Și am dori să arunci un ochi asupra ei.

Acum s-a văzut că prezența lor suscita interesul. Helen a remarcat privirile pe care le schimbau părinții lui Amy – începeau oare să spere și ei? I-a întins lui Amy poza imprimată. Ea a studiat-o atent, după care a închis ochii, evocând amintirea celei care o răpise. Tăcere. A deschis ochii din nou. S-a uitat iarăși fix la imagine.

O tăcere foarte, foarte lungă, apoi:

— Ar putea să fie ea.

Ar putea?

— Cât ești de sigură, Amy?

— Greu de spus. Ar trebui s-o văd în carne și oase ca să fiu sigură, dar poate fi ea categoric. Părul, nasul… da, ar putea să fie ea.

Nu era perfect, dar era suficient deocamdată. Amy le-a pasat poza părinților, care păreau extrem de interesați s-o vadă pe ticăloasa care le răpise fiica. Lui Helen îi venea să le smulgă fotografia – n-aveau timp de na-ți-o ție, dă-mi-o mie.

— O cunosc.

Vocea Dianei Anderson a răsunat cât se poate de clar.

O clipă nimeni n-a zis nimic. Apoi, Helen a întrebat:

— Vreți să spuneți că ați mai văzut-o?

— M-am întâlnit cu ea. Am vorbit. *Știu* cine este.

Helen s-a uitat la Mark – în sfârșit, o legătură între victime. Le luase mult timp – mult prea mult – ca să ajungă aici. Dar aveau în clipa de față un suspect principal. Helen a simțit o descărcare de adrenalină și pentru câteva clipe și-a amintit de ce se făcuse polițistă.

44.

Entuziasmul i s-a stins repede. Ieșind din casa Anderson, Helen a dat cu ochii de Fiatul roșu inconfundabil al Emiliei Garanita, parcat de-a curmezișul aleii, blocându-le calea. Iar Emilia venea către ea, cu un zâmbet larg cât o zi de post pe figură.

— Știi ce riști pentru obstrucționarea activității poliției, Emilia?

— Dar altfel nu ajungem să discutăm niciodată, nu-i așa? a răspuns ea cu un glas inocent. Nu-mi răspundeți la telefoane, iar oamenii voștri de la biroul de presă știu despre cazul ăsta încă și mai puține decât mine, așa că ce-i mai rămâne de făcut unei biete fete?

— Dă-o la o parte.

Mark era pe cale să-și piardă răbdarea, însă nu s-a ales decât cu o privire sfidătoare.

— Aș vrea să discutăm despre Peter Brightston, a continuat Emilia.

— O tragedie.

— Foarte ciudat cum s-a sinucis așa de iute după accidentul lui Ben. A fost doar un accident, nu?

— Asta este opinia noastră.

— Numai că unii colegi de-ai lui de la firmă au lansat zvonul că el l-a *ucis* pe Ben. Cum comentați asta, doamnă inspector?

— Lumea va face mereu speculații, Emilia, știi bine.

Helen refuza să joace după regulile altora.

— Dacă apare vreo schimbare, te anunț, dar nu e o pistă…

— De la ce s-au certat? Dragoste? Bani? Erau homo?

Helen a dat-o la o parte.

— Mă faci să pierd timpul, Emilia. Și ultima oară când am verificat, asta *era* contravenție.

Helen și Mark s-au urcat în mașina fără însemne. Mark a ambalat demonstrativ motorul, aruncându-i priviri tăioase Emiliei. Ea l-a măsurat cu dispreț, după care s-a îndreptat cu pași lenți spre mașina ei. Helen era ușurată și mulțumită că Anna și Marie n-au fost aduse în discuție – fuseseră prezentate ca decese din cauze naturale și nimeni nu părea să conteste acest lucru – deocamdată.

În timp ce se îndepărtau, Helen s-a uitat în oglinda retrovizoare ca să se asigure că Emilia nu-i urmărea. De această dată, Emilia considerase că discreția valorează mai mult și renunțase la urmărire. Helen a răsuflat ușurată. Pentru ceea ce se pregătea să facă nu-și putea permite să aibă spectatori.

45.

Hannah Mickery tocmai pregătea un dineu festiv atunci când s-a trezit cu Helen la ușă. Arăta absolut la fel de respectabilă și atrăgătoare precum era și pe site. Un exemplu strălucit de ce pot face banii pentru om. Sticlele de *Clos Vougeot,* decantate în așteptarea sosirii oaspeților, întregeau senzația generală de opulență.

Având atâtea, Helen își imaginase că era o partidă extrem de potrivită pentru orice bărbat. Și totuși trăia singură. Acesta a fost primul lucru neobișnuit care a frapat-o pe Helen. Mai târziu, în camera de interogatoriu, Hannah Mickery a insistat că munca ei era de vină. Că se dăruia atât de tare clienților, încât rareori îi mai rămânea timp să socializeze sau să-și dea întâlniri. Dineul festiv pe care-l stricase Helen se amânase deja de două ori din cauza slujbei sale imprevizibile. Resentimentele împotriva lui Helen erau aproape palpabile în încăpere.

Avea avocatul alături. Și el era foarte dichisit. Mickery aștepta de fiecare dată intervenția lui, și răspundea ea la întrebare doar dacă n-o făcea avocatul. Alcătuiau împreună o echipă puternică, chibzuită, credibilă. Ar fi fost greu de discreditat dacă se ajungea vreodată la proces.

Ea susținea că se aflase la locul decesului lui Peter numai datorită legăturii sale cu Ben. Era psihoterapeută și lucrase cu Ben după oribilele întâmplări din copilăria lui. Crima reprezenta cel mai groaznic gen de caz, mai rău și decât sinuciderea – care cel puțin posedă o dimensiune tragică, în zădărnicia și disperarea ei absolută. Dar ce poți să-i spui unui tânăr al cărui tată și-a distrus familia? Cum o scoți la capăt atunci când cineva la care țineai ți-a făcut viața harcea-parcea și te-a lăsat singur pe lume?

Hannah simțea că face progrese cu tânărul Ben – sau James, așa cum i se zicea pe vremea aceea. Iar atunci când el a încetat s-o mai frecventeze, trei ani mai târziu, ajunsese din nou pe picioarele lui. Funcțional.

— Ați păstrat legătura? a intervenit Helen, agasată deja de tonul duios al amintirilor lui Hannah.

— Nu, dar am fost la curent cu viața lui. Prin Facebook și altele de genul ăsta.

— De ce?

— Pentru că-l îndrăgisem. Voiam să răzbească. Am fost teribil de emoționată când am auzit că urma să se însoare.

— Și cum v-ați simțit când ați „descoperit” că a fost omorât?

— Am fost devastată. Firește.

O afirmație lipsită de sentiment, în opinia lui Helen.

— Și când am auzit de la un prieten că ucigașul lui s-a sinucis… ei bine, nu mi-a venit să cred.

— Prin urmare a trebuit să vedeți cu ochii dumneavoastră.

— Da, cred că da. Nu-i prea frumos, nici nu-i ceva cu care să mă laud, dar am vrut să văd.

— E adevărat că v-ați oferit serviciile lui Peter Brightston după ce a fost eliberat din captivitate?

S-a lăsat un scurt moment de tăcere. O privire piezișă spre avocat, urmată de un „Da".

— Cu toate că l-a ucis pe prietenul dumneavoastră Ben?

— Peter traversa o perioadă foarte proastă. Și fusese pus în libertate fără să i se aducă nicio ac…

— De unde știați că traversează o perioadă proastă? V-ați întâlnit cu el după eliberare?

Un moment mai lung de tăcere de data aceasta. Chiar foarte lung. Iar apoi:

— M-am dus odată la el acasă. Am sunat la ușă și am cerut să vorbesc cu el. Mi-am oferit serviciile, dar n-a fost interesat.

— De unde știați unde locuiește?

— N-a fost greu să aflu. Pe baza articolelor din presă.

— L-ați hârțuit acasă, așadar?

— Nu cred că agreez această formulare, doamnă inspector, a intervenit avocatul.

— Îmi cer scuze, Sandy. Habar n-aveam că ești așa de sensibil. Cât timp ați tratat-o pe Diane Anderson? a întrebat Helen, concentrându-se din nou asupra suspectei.

— Vreo două luni. Un coleg m-a pus în legătură cu ea. Îi murise pe neașteptate prietena cea mai bună și avea nevoie de sprijin. Însă nu punea suflet deloc. Am impresia că a frecventa un psihoterapeut i se părea o dovadă de slăbiciune.

— Ați cunoscut-o pe Amy în perioada aceea?

— Nu. Deși firește că știam de existența ei.

— Prin urmare, nu există niciun motiv ca Amy să vă recunoască?

— Doamnă inspector…, a intervenit avocatul. Putea să vadă unde bate Helen. Dar ea a insistat să primească un răspuns.

— Nu, nu ne-am întâlnit niciodată.

S-a trecut la alibiuri. Hannah era acasă în noaptea când Amy fusese răpită – nu existau martori, pentru că lucrase de una singură la hârțoagele ei – dar pretindea că a fost cu un client în ziua dispariției lui Ben. Nu avea secretară sau asistentă, deci rămânea ca această informație să fie confirmată sau infirmată de către client.

— Povestiți-mi despre Marie Storey.

Nu se așteptaseră la asta.

— Ați tratat-o acum câțiva ani, după sinuciderea soțului ei.

Mark făcuse această descoperire. Echipa începea să colaboreze bine în cazul acesta.

S-a sfătuit din nou cu avocatul ei, după care a zis:

— Mi-a fost repartizată de către Asistența Socială din Hampshire. Soțul ei s-a sinucis cu clor, din câte-mi amintesc. N-a reușit să se împace cu situația. Mama, Marie, a fost mai puternică însă. Trebuia să fie, pentru Anna.

— Vă amintiți bine numele lor.

— Am o memorie bună.

Helen a lăsat să treacă de la ea.

— Le-ați revăzut recent?

— Nu.

— Ați vorbit cu ele?

— Nu. Am citit despre moartea lor, bineînțeles. Am presupus că, în cele din urmă, a fost prea mult pentru Marie. Ziarele s-au arătat destul de zgârcite cu amănuntele.

— De ce ați încetat s-o mai tratați?

— Tăieri de fonduri la Ministerul Sănătății. N-a fost decizia mea.

— Cum vă vedeți clienții? Doar atât – simpli clienți? Sau ca pe niște pacienți? Prieteni?

— Îi văd ca pe niște clienți. Oameni pe care-i pot ajuta.

— Vi se întâmplă câteodată să vă inspire repulsie?

— Niciodată. Pot fi frustranți uneori, dar e ceva normal.

— Chiar niciodată nu ajung să vă scoată din sărite slăbiciunile lor, văicăreala, toată atitudinea asta gen „vai mie”?

— Niciodată.

Para foarte bine loviturile – ca o profesionistă – și nu peste multă vreme avocatul ei a declarat discuția închisă. Erau siliți s-o lase liberă. N-o puteau acuza de nimic. Însă lui Helen nu-i păsa. Cât timp o interogaseră pe Hannah, Mark solicitase și obținuse un mandat de percheziție pentru casa și biroul ei. Aveau mai multe coarde la arc.

O suspectă de sex feminin. Care avea legături cu trei victime complet diferite. Cineva care-i cunoștea – și le cunoștea punctele vulnerabile – îndeaproape. Tot ce le trebuia acum era dovada. Pentru prima oară de la începerea anchetei, Helen avea sentimentul că, în sfârșit, avansau.

46.

Ciudat fel de a sărbători. Ea cu un J_2O[9] în mână și el trăgând de un tonic care se încălzea încet. Nu tocmai rock'n'roll. Dar era totuși plăcut. Niciunul dintre ei nu se mai confruntase cu un astfel de caz până acum. Crimele multiple erau rare, iar acelea puține la număr tindeau să fie opera unor indivizi care-o luau razna din senin. Explozii de furie ce măturau totul în cale, dar se stingeau repede. Incredibila atenție la detalii și organizarea din spatele acestor crime cu care aveau ei de-a face însemnau cu totul altceva. Chiar dacă niciun polițist n-ar fi recunoscut-o, astfel de crime te dezumflau de tot. Te făceau să simți că experiența ta nu valorează două parale, că instinctele te-au înșelat, iar pregătirea ta a fost jenant de inadecvată. Astfel de crime îți năruiau întregul sistem de valori.

Dar în prezent aveau o pistă. Nimic foarte clar deocamdată, însă orice copoi se bucură atunci când a adulmecat un miros. Și are ceva – sau pe cineva – de urmărit. Mark își privea șefa vorbind cu însuflețire despre caz. Mereu fusese atrăgătoare, dar acum se mai adăuga ceva. O căldură, o încredere și o speranță care nu ieșeau de obicei la suprafață. Zâmbetul ei constituia revelația majoră. Rareori văzut, însă deloc ușor de uitat.

El se simțea tot mai atras de ea și era hotărât să se împotrivească. N-o să mai permită niciodată vreunei femei să aibă o asemenea putere asupra lui. Și totuși ar fi vrut să-i străpungă armura și să afle mai multe despre ea. La ce visa când era mică? O simpatizau colegii? Era bogată? Avea succes la băieți?

— Ai copilărit pe-aici?

O deschidere slabă, dar Mark nu fusese niciodată bun de gură. Ea a clătinat din cap.

— Sudul Londrei. Nu se vede?

Flirta oare cu el?

— N-ai nici urmă de accent.

— M-am descotorosit de el. Un bun prieten din poliție mi-a spus încă de la început că avansezi cu atât mai repede cu cât vorbești mai distins. Nu-i decât o prejudecată, desigur, dar lumea te consideră mai inteligent.

— Aici pare-se c-am greșit eu.

— Dar nu ești rău deloc.

Chiar că flirta cu el.

— Habar n-am avut că ești așa iscusită.

— Păi nici nu mă cunoști prea bine, nu?

Îl ispitea sau îi tăia macaroana? Se vede că mi-am pierdut

antrenamentul, și-a zis Mark. Ea s-a dus la bar și s-a întors cu o halbă de bere. Mark a privit-o surescitat, stârnit, cu inima îndoită – pofta pe care i-o inspira ea concura cu pofta lui pentru alcool. Helen i-a întins halba.

— Am avut o zi bună astăzi. Putem sărbători. Știi regulile – câtă vreme mă aflu aici, e OK.

El a luat halba din mâna ei. Și a băut. Numai o gură însă – a vrut să-i demonstreze că se poate controla, că nu e slab. Se detestase pe sine și-și detestase propria viață atâta amar de vreme. Acum, când se cățăra și ieșea în sfârșit din prăpastie, intenționa să se arate puternic. I-a întins halba înapoi. Ea l-a răsplătit cu un surâs – cald și încurajator.

— De ce ai intrat în poliție, Mark?

Venise rândul ei să pună întrebări.

— Pentru că nu m-ar fi primit nicăieri altundeva.

Răspunsul lui a făcut-o să râdă.

— Vorbesc serios. La școală am făcut-o de oaie complet. Era un liceu bun, dar pur și simplu n-am putut să mă obișnuiesc. Nu reușeam să fiu atent. Voiam doar să ies naibii din clasă.

— Să umbli după fete?

— Și tot restul. După doi ani de tras aurolac și incendiat cabine telefonice, ăl bătrân m-a dat pe ușă afară. Am dormit trei nopți pe podea la soră-mea, după care mi-am zis: „Îmi bag picioarele”. Și am intrat în poliție.

— Eroul meu.

— Taică-meu a fost în pragul infarctului. Era convins că-i o glumă. Dar i-am surprins pe toți. Mi-a plăcut. Mi-a plăcut că fiecare zi era altfel. Că niciodată nu știai ce te așteaptă. Și mi-a plăcut caterinca cu băieții. N-aveam șefi de sex feminin pe-atunci.

Ea a ridicat o sprânceană. Pe urmă s-a dus până la bar, să mai ia un rând. Așadar, nu era vorba doar de una mică după serviciu. Mark s-a întrebat ce carte să joace, dar era tot în ceață când s-a întors ea. Decolteul ei i-a făcut cu ochiul atunci când a pus băuturile pe masă. Imposibil să-ți dai seama dacă era cu intenție sau doar o întâmplare.

— Dar tu? De ce ai intrat în poliție?

Un scurt moment de tăcere, apoi:

— Ca să ajut oamenii.

Scurt și la obiect. Asta era tot? Pe urmă:

— Când am intrat atunci în casa lui Ben. Am văzut măcelul. Și l-am salvat pe băiatul pe care îl aștepta aceeași soartă. A fost momentul hotărâtor pentru mine. Nu m-am putut opri. N-am mai putut renunța după aceea.

— Te și pricepi. Să salvezi oamenii, vreau să zic.

Ea l-a privit cu atenție. El a șovăit puțin, după care a continuat:

— Aș fi renunțat deja, dacă nu erai tu. Nu ți-am spus, dar îmi și

scrisesem demisia. Mă pregăteam s-o înaintez. Să mă dau bătut. Însă tu m-ai salvat. M-ai salvat de mine însumi.

Mark vorbea cu patos, din inimă – și pentru o clipă s-a rușinat de francheța și goliciunea lui. Dar nu spusese decât adevărul – cine știe unde-ar fi fost acum fără ea? Helen l-a privit serios dintr-odată. Oare o dăduse-n bară? Apoi ea s-a întins peste masă și l-a sărutat.

Afară el i-a zâmbit, servindu-i cea mai penibilă replică venită în cap.

— La tine sau la mi…

— La tine.

47.

Apartamentul lui Mark era vraiște. Nu plănuise să-și seducă șefa în ziua aceea, iar rămășițele ospățului din seara precedentă se vedeau peste tot. Schimbase totuși așternuturile de dimineață și patul se simțea curat și răcoros la atingere.

Ea nu fusese niciodată predispusă la taifas. Iar acest lucru era valabil și acum. De obicei, bărbatul imprimă ritmul în astfel de situații – sau cel puțin încearcă – dar n-a fost cazul de data aceasta. Pe Mark l-a uimit și l-a excitat fermitatea cu care șefa lui a preluat frâiele.

— Ți-aș oferi ceva de băut, însă…

Ea nu s-a obosit să răspundă. Doar a venit spre el și l-a sărutat. Apoi, lăsându-și haina să cadă direct pe podea, l-a întrebat unde e dormitorul. După ce au intrat amândoi, ea l-a împins pe pat și l-a apucat de curea.

Mark făcuse dragoste de multe ori, dar și-a dat seama că acum era prima oară când se făcea dragoste cu el. Cuprins de ciudă că se lăsase supus, a încercat s-o răstoarne. Excitat cum era, a simțit brusc nevoia s-o domine – să i-o tragă, s-o agreseze – dar ea l-a pironit la loc, călărindu-l strâns.

Făcea oare amor cu el sau doar își oferea plăcere folosindu-l? Mark a înțeles dintr-odată cât era de important să știe. În chiar această clipă când ea se-nșuruba în el și un fior dulce îi străbătea pe amândoi, lui i-ar fi plăcut ca acest lucru să însemne ceva, nu să fie doar o distracție. Se spune despre bărbați că funcționează disociat când vine vorba de sex. Reușesc să-și reprime sentimentele și să gândească cu penisul. Însă Mark nu fusese niciodată așa.

Încă o dată a încercat s-o întoarcă și să treacă el deasupra, dar ea l-a împins agresivă la loc pe spate. Era limpede că nu era încă pregătită pentru asta, așa că Mark a hotărât să se supună. Odată bătălia încheiată, partida a devenit mai relaxată, mai duioasă. Helen a scăzut ritmul și în sfârșit corpurile li se mișcau în tandem. Spre surpriza lui Mark, ei părea să-i placă. Să-l placă pe *el.* Trecându-și sfârcurile peste buzele lui, Helen și-a dus mâna între picioare ca să se satisfacă în timp ce se legăna înainte și-napoi călare pe el.

Mark se chinuia acum cu disperare să-și amâne orgasmul. Una este să-ți fuți șefa și cu totul altceva s-o fuți prost. Sau insuficient. Așa că se lupta, invocând tot felul de imagini banale și insipide care să-i taie avântul, dar odată ce Helen a accelerat ritmul din nou (simțindu-l pe el în pragul orgasmului) era evident că nu se putea termina decât într-un singur fel.

Voia să-și ceară scuze. Dar nu știa dacă i se permite. L-a ajutat ea.

— Ce frumos a fost!

Mark a simțit cum îi dispar toate îndoielile. A îmbrățișat-o strâns și, spre surprinderea lui, ea nu s-a opus. S-a cuibărit la pieptul lui, savurând moleșeala plăcută de după.

Cum stăteau întinși acolo, cu cearșaful care de-abia îi acoperea, Mark i-a cercetat trupul cu privirea. În focurile pasiunii, simțise niște zgârieturi pe spatele ei, dar nu le luase în seamă. Acum, mai puțin absorbit și mai curios, s-a uitat mai îndeaproape. A fost uluit. Restul corpului ei era așa de fin, de curat, de… perfect.

Pesemne că ea i-a ghicit gândurile, pentru că și-a tras cearșaful pe spate. Discuția s-a terminat înainte de a fi început. Au stat împreună în tăcere o vreme. După care ea s-a întors către el și i-a spus:

— Asta rămâne între noi doi și nimeni altcineva. Da?

Nu era un ordin și nici n-o spusese cu teamă. Nu, avea un ton rugător, aproape șovăielnic. Mark a fost încă o dată surprins în această zi a tuturor surprizelor.

— Bineînțeles. Absolut.

Pe urmă ea s-a dus la duș, lăsându-l pe Mark pradă unui noian de întrebări.

48.

Helen a traversat strada spre motocicleta ei. Știa că Mark o privește de sus, de la fereastră, dar nu a ridicat capul. Nu era vorba de fițe – pur și simplu nu era încă pregătită să facă veselă cu mâna sau să trimită sărutări. Dar se simțea bine știindu-l cu ochii ațintiți asupra ei și a încetinit pasul dinadins, ca să mai savureze senzația câteva clipe în plus.

S-a suit pe motocicleta ei Kawasaki și a pornit motorul. Costumul de piele și casca reprezentau și ele o armură, un spațiu doar al ei, ferit de primejdii. Dar astăzi, după o veșnicie, a simțit că nu-i mai trebuie armura. Că nu mai este nevoie să se ascundă de lume. Ce se petrecuse cu Mark era spontan și neașteptat – probabil din această cauză și părea așa minunat. Atunci când Helen avea vreme să se gândească, lucrurile se complicau adesea excesiv și nu se mai întâmplau până la urmă deloc. Dar astăzi fusese perfect. S-a întrebat ce crede oare Mark. Pesemne credea că-i ciudată – și n-ar fi fost primul. Sau poate c-o găsea uimitoare. Nu putea spera mai mult deocamdată și era mulțumită cu atât.

Venise timpul s-o ia din loc. Prostănacul continua să se uite, iar draperiile îi ascundeau prea puțin goliciunea. De dragul lui și al ei, era mai bine să plece. Așa că a apăsat pedala și a demarat în goană pe stradă. În timp ce vântul îi șfichiuia trupul, și-a dat seama că astăzi se simțea cu totul special.

Era fericită.

49.

Martina și-a scos sutienul și a îmbiat-o cu sânii pe cealaltă fată. Caroline – așa o chema? – a reacționat, lingându-i sfârcurile cu o poftă febrilă și teatrală. Martina și-a lăsat gemând capul pe spate – și privirea i-a fost îndată atrasă de o crestătură în tavanul dubei. Cum o fi apărut acolo?

Jucase de atâtea ori acest rol, încât îi era peste putință să se mai concentreze. În timp ce trupul se contorsiona și se zvârcolea pentru plăcerea altcuiva, creierul se deconecta și te pomeneai întrebându-te dacă reușești să ajungi la bar înainte de ora închiderii, sau dacă merită să pleci în vacanță în Egipt, ori cât o fi plătit cealaltă tipă ca să-și mărească sânii. Era uimitor ce gânduri banale îți puteau trece prin cap, mai cu seamă atunci când gagica – poate c-o chema Carol, nu Caroline – îți dădea limbi. Martina gemea la fix. Clienții nu-și dau seama niciodată, firește. Sunt așa de fascinați de ceea ce văd – două femei cu ditamai sânii care se devorează reciproc – încât nu sesizează indiciile evidente ale plictisului. Nici dacă le-ar observa, tot nu s-ar sinchisi.

Totuși misiunea aceasta se deosebea întrucâtva de majoritatea celorlalte. De obicei, acțiunea se desfășura în fața vreunui om de afaceri singuratic care se masturba sorbindu-și din ochi fantezia lesbiană întruchipată sau, mai profitabil, în fața a doi tipi bogați care abia așteptau să se implice. Momentul lesby nu era decât un *amuse-bouche* pentru ei – abia așteptau să se-nfigă în fete și să le călărească-n tandem, felicitându-se reciproc pe tăcute pentru averea, imaginația și depravarea lor. Erau de fapt niște lăbari, dar plăteau generos, iar astfel de comenzi erau mereu bine-venite.

Mult mai rar se întâmpla ca o femeie să angajeze două fete. Mai ales una așa de bine îmbrăcată ca Cyn. Și încă și mai rar să nu se implice și ea. Majoritatea femeilor care apelau la prostituate aveau căsnicii fericite, dar nu erau satisfăcute sexual. Le conveneau statutul și prerogativele unei vieți tipice de familie, dar tânjeau după atingerea unei alte femei. Pentru ele nu conta spectacolul, ci contactul. Dar Cyn era diferită. Se vedeau pentru a patra oară acum și nici cu un deget nu le atinsese. Nu se atingea nici ea. Toate întâlnirile se desfășurau la fel – le lua în duba ei, conducea până-n Pădurea Nouă și apoi le privea cum se penetrau reciproc cu tot felul de chestii. Au fost un pic suspicioase la început – era vorba de vreo partidă de sex în public? – dar ea s-a dovedit a fi complet inofensivă. Martina se întreba adesea ce-i trece oare prin cap. Cu ce se alegea ea de pe urma acestor experiențe?

Ciudățenia care punea capac celorlalte era modalitatea de plată. Stabilise de la bun început că Martina se dă în vânt după chefuri și

frecventează cluburile. Și n-o plătise de atunci niciodată cu bani peșin. În schimb, îi oferise droguri. Pesemne că avea niște relații de soi, pentru că ceea ce oferea ea depășea lejer ca valoare de piață tariful datorat. Cu siguranță că făcea cumva rost de ele la prețuri scăzute – sau gratis, băftoasa naibii.

Au terminat – într-un delir de orgasm reciproc mimat – și peste câteva clipe se îmbrăcau la loc. Martina avea un trup atletic și robust – era înaltă pentru o femeie – și Cyn a studiat-o din cap până-n picioare înainte să anunțe:

— Ceva special pentru voi astăzi.

Cyn i-a întins o punguță transparentă cu niște pastile. Martina a luat-o s-o cerceteze mai îndeaproape. Era plină de pastile mari și albe, cu un vultur ștanțat pe ele.

— Proaspăt sosite de la Odense. Cred c-o să vă placă. Nu-ți mai trebuie nimic altceva după minunățiile astea, credeți-mă!

Martina a vărsat jumătate din ele în palmele nerăbdătoare ale Carolinei, apoi, fără nicio ezitare, amândouă au dat câte una pe gât. Aveau un gust neobișnuit – ca de migdale, dulceag – și Caroline a întrebat unde urmau să meargă diseară.

Martina se pregătea să scape de ea – intenționa să treacă pe la sora ei mai târziu – dar nu-și găsea cuvintele. A simțit o amețeală bruscă. Martina s-a clătinat ca și când se ridicase prea iute, pierzându-și echilibrul și coerența. A izbucnit în râs și a dat să se-ndrepte. Cyn îi vorbea – se asigura că e-n regulă – dar deja vocea ei suna înfundat și părea să vină de foarte departe. O mână o ținea de brațul pe care și-l simțea dintr-odată teribil de greu, de fapt își simțea greu tot trupul. Ce naiba se întâmpla? Iar apoi a văzut-o pe Caroline prăbușită cu fața-n jos pe podeaua dubei. Cum ajunsese acolo? Ce se…

Și brusc s-a făcut întuneric.

50.

Helen a avut grijă să ajungă prima la serviciu. După ce se abandonase complet sentimentelor, alături de Mark, cu o zi înainte, o cuprinseseră ulterior îndoielile. Reticența ei uzuală – ca un cerc închis – îi dădea târcoale din nou. A încercat s-o respingă – hotărâtă să nu-i mai cedeze de data asta – dar nu era sigură ce mutră va face când îl va revedea prima oară pe Mark, drept care a venit devreme, ca să aibă răgaz să se pregătească.

Mark a sosit la timp și a trecut direct la treabă. Majoritatea echipei se afla deja pe metereze. Helen i-a aruncat pe furiș o privire lui Mark, întrebându-se dacă mai remarcase și altcineva că arăta mult mai bine în aceste ultime zile. Slăbise, îi revenise culoarea în obraji și tot acel aspect de om bântuit dispăruse cu desăvârșire. Helen se întreba dacă se vor învârti politicos tot restul zilei pe vârful picioarelor în jurul schimbării subtile intervenite în relația lor, numai că Charlie a scos-o rapid din starea asta. S-a prezentat la prima oră, s-o pună pe Helen la curent cu ultimele noutăți.

Helen apelase la vechiul ei truc – să-l ții pe suspect în custodie până faci rost de un mandat de percheziție – astfel încât Hannah Mickery să nu aibă timp să-și construiască apărarea ori să distrugă dovezi. Îi ridicaseră calculatorul – chestie care o scosese din pepeni – și mai toate agendele, jurnalele și alte hârtii. Nu se puteau atinge de dosarele ei, evident – acestea erau confidențiale – dar existau modalități de a obține informații despre pacienți, dacă-ți puneai mintea. Însă asta rămânea s-o facă mai târziu.

Un lucru apărea cât se poate de limpede de la bun început. Știa al dracului de multe despre aceste crime. Decupase toate articolele despre moartea lui Sam, Ben, Marie și Anna, însoțite de fotografii. Și nu doar acelea adunate din ziarele locale (care le preluaseră, la rândul lor, de pe Facebook, din albumele de absolvire etc.). Nu, era vorba de fotografii cu Amy și Peter pe care le făcuse ea însăși *după* crime. Helen a găsit, de asemenea, numărul de telefon al lui Amy mâzgălit în agenda ei. Cum se face că avea acest număr dacă nici n-o cunoscuse pe Amy și, potrivit mărturiei sale, nici nu avusese vreodată prilejul să discute cu ea?

Deținea detalii referitoare la slujba lui Peter, mai multe adrese de e-mail și, în mod cu totul surprinzător, programul său de lucru, deși, agasantă treabă, acesta se referea la perioada de după reîntoarcerea lui la serviciu și, prin urmare, nu putea fi pus nicicum în legătură cu răpirea lui.

Computerul a fost o nucă mai tare. O rugaseră pe Hannah să le

spună de bunăvoie parola, dar ea refuzase, și au fost astfel nevoiți să recurgă la artileria grea. Lumea își închipuie că toate chestiile astea sunt sigure, însă nu sunt, și chiar dacă ar fi trebuit teoretic să aștepte hârtiile oficiale, Helen a luat hotărârea să grăbească lucrurile, iar băieții de la IT au pătruns rapid în sistemul ei.

Charlie fusese responsabilă cu toată alergătura, iar acum s-a așezat lângă Helen, care naviga prin fișierele de pe laptopul MacBook Air al lui Hannah. Majoritatea erau chestii banale – de serviciu și de casă – dar o adevărată comoară stătea pitită în umbră. Departe de ochii iscoditori, în Finder-ul computerului se afla un fișier parolat, denumit pur și simplu „B”. Foarte ispititor – și nu le-a luat mult să-l deschidă.

Helen a rămas înlemnită în scaun când a văzut ce conținea. O transcriere cuvânt cu cuvânt a declarației pe care i-o dăduse Amy atunci când se aflase în custodie. Lui Helen nu-i venea să-și creadă ochilor. A făcut click pe icon-ul RealPlayer care se găsea în același fișier „B” și cele mai negre presimțiri i s-au adeverit. Acolo era materialul video, filmat impecabil, cu Amy care-i dădea traumatizată declarația lui Helen. Indiferent cine era – indiferent ce era – Hannah avea fără îndoială un polițist de partea ei. Un polițist care-i furnizase această filmare. Dar cu ce scop?

Charlie a pufnit zgomotos. Ancheta tocmai făcuse un important, dar posibil devastator, pas înainte. Era vorba de corupție? De o înțelegere secretă? Sau vreun ofițer de poliție era cumva implicat în aceste omoruri?

— Închide-l. Și nicio vorbă nimănui.

Charlie a dat afirmativ din cap, iar Helen s-a ridicat și s-a dus, în liniște, discret, să discute cu superiorul ei.

51.

Avea o ceață pe creier. S-a chinuit să se ridice în picioare, amețită, dârdâind. Vederea îi era tulbure în continuare, dar simțea umezeala din jur, iar frigul îi pătrunsese direct în oase. Unde se afla?

Încet-încet i-au apărut în minte imagini – dar fiecare din ele parcă o înjunghia asemenea durerilor de cap ale celei mai cumplite mahmureli și a trebuit să se așeze la loc. Podeaua era dură și nemiloasă. Își amintea duba, pe Cyn, pe Caroline… S-a uitat la ceas și nu i-a venit să creadă. Chiar dormise mai mult de douăzeci și patru de ore?

Un zgomot de vărsătură a făcut-o să ridice capul. Și *iat-o* pe Caroline. Tocmai vomitase și acum plângea în propria ei vomă.

Vino-ți în fire! Trezește-te! Dar nu era un vis. Era ceva mult prea bizar ca să nu fie real. Cyn o adusese aici? Unde *era* Cyn? Martina a strigat, dar nu i-a răspuns decât ecoul surd. Se aflau într-un fel de beci – cu bolta de cărămidă luminată slab de un felinar vechi. Mizer și dărăpănat – o pivniță uitată a vreunei case bogate pesemne. N-avea nicio noimă. Nimic din toate acestea n-avea nicio noimă.

Ușa era închisă pe dinafară. Solidă, metalică, dar a început totuși să bată în ea. A tot bătut până când a simțit că-i ard mâinile și-i crapă capul de durere – și s-a lăsat să cadă înfrântă la pământ.

— Caroline?

A strigat-o, dar n-a primit niciun răspuns. Atunci s-a ridicat de jos și s-a dus către ea. Indiferent ce se-ntâmpla, măcar erau împreună. În drum, Martina s-a împiedicat de ceva tare, care s-a dus învârtindu-se pe podea. Ea a țipat de durere, după care a sesizat că aproape călcase pe altceva – un telefon mobil.

Martina l-a ridicat de pe jos. Nu era al ei și nu părea să-i aparțină nici Carolinei. A apăsat pe un buton și o licărire verzuie lugubră a însuflețit ecranul. *Aveți un mesaj nou.*

Din obișnuință, Martina a dat OK.

Lângă acest telefon se găsește un pistol. Are un singur glonț. Pentru Martina sau pentru Caroline. Împreună trebuie să hotărâți cine trăiește și cine moare. Numai prin moarte vă veți câștiga libertatea. Nu există izbândă fără sacrificiu.

Asta era tot. Privirea Martinei s-a îndreptat spre obiectul în care dăduse cu piciorul. Un pistol. Era chiar un blestemat de pistol.

— Tu ai făcut asta? s-a răstit la Caroline. Asta consideri tu că-i o glumă bună?

Dar Caroline doar a clătinat din cap și a zis pe un ton plângăreț:

— Ce vrei să spui? Nu știu *ce*…

Moment în care Martina i-a aruncat telefonul.

— Asta.

Caroline a luat agitată telefonul. Îi tremurau mâinile citind mesajul. Apoi telefonul i-a căzut din mână, zdrăngănind pe podea, iar ea și-a lăsat capul în piept și a început să plângă cu hohote. Martina era dezgustată – nu încăpea nicio îndoială, Caroline nu știa nimic.

Martina vedea cum îi îngheață răsuflarea în fața ochilor. Se va lăsa frigul și mai tare în acest mormânt? Aveau să moară congelate înainte să le găsească cineva?

Viața ei nu trebuia să se încheie așa. Trecuse prin prea multe ca să moară în hruba asta umedă și plină de mucegai.

Încet, în lumina chioară și tremurată, ochii Martinei s-au oprit asupra pistolului.

52.

Era ținută sub observație.

O dubă Transit stătea parcată în același loc de zile-n șir. Însă nu se vedea nicio mișcare prin preajmă. Avea sigla unor instalatori pe o latură, dar nu zăreai picior de instalator pe-acolo și, de altminteri, ea căutase pe internet numele companiei, iar aceasta nu exista. Fusese nevoită să se folosească de noul telefon mobil inteligent, deoarece computerul ei se afla tot la poliție.

Hannah Mickery studia cu atenție duba printre draperii. Se uitau și ei la ea în clipa asta prin geamurile fumurii și făceau poze? Sau era ea paranoică doar?

Se perindase atâta lume prin casă în timpul percheziției, încât era aproape cu neputință să stai cu ochii pe toți. Ar fi avut vreme să instaleze microfoane? După plecarea lor, Hannah a cercetat toate ascunzătorile posibile. N-a găsit nimic. Așa ceva se practica pe vremea Războiului Rece, nu era stilul sticleților de rând.

Dar merită să fii precaut atunci când sunt atâtea-n joc.

La ora asta, vaca aia obraznică de Grace i-a devalizat deja laptopul. Probabil c-ar fi trebuit să le dea parola, dar de ce să nu-i facă să transpire un pic? Oricum, de-acum știau. Va fi greu să pretindă că-i vorba de interes profesional sau chiar să-și ceară scuze pentru curiozitatea macabră. Dar aveau ceva concret cu care s-o poată acuza? Sigur că nu.

Însă trebuia să fie atentă. Miza crescuse foarte tare și o singură greșeală putea duce totul de râpă. Atâta gândire și plan intraseră în toată povestea asta. Ar fi o crimă s-o dea în bară acum.

Se lăsa întunericul. Nu va mai dura mult. Erau oare capabili să-i intercepteze convorbirile telefonice? Dacă au putut s-o facă și cei de la *News of the World*…

Spera că ascultaseră. Abia avea să-i fie mai ușor. Mai ușor să scape. Hannah a simțit un fior de emoție – când soarta partidei atârna în balanță, toate mutările erau palpitante.

53.

Caroline și-a strâns genunchii la piept ca să se apere de frig, dar nu se putea opri din tremurat. De frig dârdâia oare? Sau de frică? Caroline nu reușea să-și mai dea seama. Toate-i scăpaseră de sub control. Habar n-avea dacă e noapte sau zi. Nicio idee de cât timp stăteau închise. Nu știa cu ce greșiseră sau din ce cauză se află aici. Știa doar că e un chin insuportabil.

O durea stomacul de foame, avea gâtlejul pârjolit și înghețase până-n măduva oaselor. Când a închis ochii, forme ciudate au prins a dănțui în beznă – desene multicolore ce se preschimbau în fluturi, păsări și chiar curcubeie, începea să aibă halucinații. Îi ceda organismul? Dacă avea noroc. Poate că i se deșira mintea, o aștepta o lentă afundare în paranoia și demență. Doamne, ai milă, nu asta!

La început, au încercat să țină foamea la distanță mâncând furnici. Caroline fusese pe stop și sângele ei menstrual se închegase pe jos într-un colț. Lipicios și dulceag, atrăsese insectele, iar ea și Martina sembulziseră să le culeagă. Cu o zi sau două înainte, înhățase un gândac, iar crănțănitul lui o înfiorase când l-a strivit în gură. Dar hrana se isprăvise acum. Nu le mai rămânea decât putoarea oribilă. Frigul îngrozitor. Și singurătatea.

Oare le căuta *într-adevăr* cineva? Cine să simtă lipsa unor escorte? Martina trăia foarte retrasă și abia dacă avea câțiva prieteni. Caroline avea o colegă de apartament – o fată pe nume Sharon, venită din Macclesfield – dar n-o putea considera prietenă. I-o fi trecut prin cap să sune la poliție sau s-o fi mulțumit să dea anunț pentru o nouă colegă? Mai degrabă a doua variantă – Sharon nu era de acord cu ce făcea Caroline pentru bani și ar fi profitat bucuroasă de ocazia de a scăpa de ea. Probabil chiar acum îi elibera camera. Târfa!

Martina avea o soră, dar or fi fost apropiate? Caroline habar n-avea. Pentru prima dată după ani de zile, îi era dor de familia ei. Fugise de-acasă din motive întemeiate – chiar dacă nimeni nu recunoscuse vreodată – dar regreta amarnic acum. Maică-sa era nepricepută, însă nu și rea, iar taică-su – ei bine, nu era el făcut să fie tată sau soț – dar nu-i voia nici el răul. De ce nu-i mai contactase? Trecuseră aniversările lor de șaizeci de ani, trecuseră Crăciunuri, Paști, o mulțime de prilejuri să le întindă o mână și să încerce o împăcare, dar ea nu mișcase nici măcar un deget. I-ar fi cerut părinții socoteală pentru fuga din miez de noapte? Ar fi fost scârbiți de stilul ei de viață actual?

Caroline a simțit o undă de furie și a înțeles exact de ce nu-i mai căutase deloc. Pentru că-i considera vinovați. Că n-au băgat de seamă.

Că n-au protejat-o. Neglijența lor continua s-o irite și de aceea era singură pe lume. De aceea n-o căuta nimeni acum. Aveau oare ea și Martina ceva – sau pe cineva – pentru care merita să trăiască? Cât de apropiată era Martina de sora ei? Îi venea s-o întrebe, dar n-avea niciun rost. Nu era un concurs.

Sau era?

54.

După cum era de așteptat, inspectorul-șef Whittaker n-a fost deloc încântat de vești.

— Ce mama dracului vrei să spui? Că un *polițai* i le-a dat?

Natura macabră a crimelor necesitase un embargou absolut în materie de informații. *Evening News* și alte două ziare naționale remarcaseră creșterea numărului deceselor din oraș și scotoceau după detalii noi, dar nimeni nu-l ghicise deocamdată pe nevăzutul păpușar care orchestra aceste crime teribile. Legiștii și restul personalului auxiliar nu știau de ultimatumul fatal care li se dădea victimelor. Accesul la acele informații – telefoanele, discuțiile filmate și transcrierile – fusese strict restricționat. Evident că Whittaker și Helen știau, la fel ca Mark, Charlie și încă vreo doi polițiști din nucleul echipei, dar cam aceștia erau toți. Prin urmare, dacă nu cumva vreun ofițer de la baza de date primise vreun pont cu privire la aceste informații, sau dăduse peste ele din întâmplare, sursa scurgerilor trebuia căutată printre cei foarte apropiați. Whittaker a fost cât se poate de clar. Trebuia ca toți membrii echipei să fie luați la bani mărunți, în căutarea unor eventuale dovezi de corupție sau complicitate. Treaba se cerea făcută la rece și cât mai repede posibil.

Helen a avansat repede. În prezent, nu se mai foloseau benzi sau minidiscuri cu interviurile – toate aceste chestii perimate dispăruseră de mult. Materialul filmat se înregistra acum direct printr-o rețea digitală securizată. Odată încheiat interviul, fișierul digital era apoi criptat și încărcat pe serverul lor securizat. Înregistrările și transcrierile stocate puteau fi accesate numai de utilizatorii care aveau permisiunea. Nu exista decât o singură sursă – serverul – și oricine o accesa lăsa urme.

Interviul filmat fusese vizionat de nenumărate ori în cadrul anchetei și Helen a derulat o lungă listă a acestor vizionări odată ce a început să sape în istoricul accesărilor. Însă doar de trei ori se descărcase sau copiase materialul pe DVD sau pe vreun stick de memorie. Iar la două dintre aceste ocazii luase parte și Helen – mai mult de-atât, încă avea în posesia ei materialele descărcate. Rămânea, așadar, o singură descărcare neautorizată. Era imposibil să-ți ștergi urmele la astfel de chestii fără să distrugi fizic serverul, iar acolo apărea negru pe alb: „Miercuri, 11 ianuarie, ora 16:15”.

Era puțin probabil să fi fost vreun ofițer de la baza de date, pentru că ei luaseră parte la o acțiune cu caracter industrial în ziua aceea, dar se prea poate ca asta să-l fi determinat pe hoț să aleagă tocmai acea zi. Whittaker se afla în concediu, iar Helen petrecuse toată după-amiaza

în laborator. Membrii mai puțin importanți ai echipei umblaseră din casă-n casă în ziua aceea (Helen trebuia să verifice temeinic), așadar, rămâneau doi polițiști care erau la curent, care se aflau în clădire și aveau acces la serverul securizat: Mark și Charlie.

•

Helen își trăgea palme. Ar fi trebuit să anuleze prânzul cu Mark, să inventeze vreo scuză, dar el o prinsese pe picior greșit. Nu putea să dea înapoi fără să-l jignească sau să-i trezească suspiciuni prin comportamentul ei, așa că acceptase. El s-a referit, în glumă, la tot efortul depus ca s-o impresioneze, și atacau acum niște *bucatini* cu creveți într-o tăcere totală. Helen sesiza perfect dezamăgirea și jena lui Mark – visul lui la o noapte de amor pasional se dusese pe apa sâmbetei – dar îi era peste puteri să se gândească la altceva. Afară de cazul în care lui Helen îi fila o lampă, era foarte probabil că ori Charlie, ori Mark își trădase colegii la modul cel mai dezgustător și dezvăluiseră informații despre anchetă cuiva din afară. Dacă un polițist corupt voia bani, oferea informații presei. Prin urmare, aici era vorba de altceva. Șantaj. Sex. Sau ceva mai sinistru.

Helen era sfâșiată în două. Ar fi vrut să-i vorbească pe șleau, dar asta ar fi însemnat să-și pună pielea-n joc. Acum era vorba de o anchetă internă și, dacă împărtășea informații unui „suspect", devenea ea însăși coruptă. Prin urmare, și-a mușcat limba și s-a rezumat la a face conversație politicoasă.

Au lăsat baltă mâncarea destul de repede și au trecut în sufragerie. Helen s-a dus lângă polița de deasupra căminului. Pozele cu familia fericită și cu fosta soție dispăruseră de mult. Mai rămăseseră doar nenumărate fotografii înfățișând o fetiță blondă cu o tunsoare bob drăgălașă și un zâmbet larg.

— Ea este Elsie.

— Câți ani are?

— Șapte. Stă la maică-sa. Nu departe de aici.

Dar evident prea departe în opinia lui Mark. Helen i-a mai pus câteva întrebări, arătându-se interesată, iar Mark a răspuns cum numai un părinte mândru o poate face. Povestea realizărilor și pasiunilor lui Elsie. Istorioare despre sensibilitățile și prostiile ei. Era greu să-l asculți – se vedea foarte limpede ce tare îl afectase despărțirea de fiica lui. În urmă cu un an era un polițist realizat, cu o soție iubitoare și un îngeraș de fetiță care-l sorbeau din ochi. Acum pierduse totul în favoarea unui alt bărbat – iubitul soției sale, Stephen. Relația lor pusese capăt căsniciei și, cu toate acestea, Mark era cel care rămăsese pe dinafară. Fusese rănit – rănit adânc de tot – de cineva care tratase cu mare ușurință jurămintele de căsătorie. Ei îi revenise totul. El se alesese cu un apartament închiriat și cu vizite o dată la două săptămâni.

Helen și-a dat toată silința să-l încurajeze, dar o voce interioară o îndemna în permanență să plece. Să fugă de acest bărbat care se vedea clar că este pe cale de a se îndrăgosti de ea. În cele din urmă, Mark s-a mai liniștit. Recunoscător că-i ascultase vorbăria, a mângâiat-o ușor pe obraz – o mulțumire mută și duioasă. A încercat apoi s-o sărute.

Helen s-a pomenit îndreptându-se către ieșire. Mark a urmat-o în fugă, cerându-și iertare. Când ea a deschis ușa, dând să iasă, el a apucat-o de braț s-o tragă înăuntru. Helen s-a smucit de parcă ar fi ars-o.

— Helen, te rog, dacă te-am jignit cumva…, s-a bâlbâit Mark.

— Nu te milogi, Mark. Nu-i demn de tine.

— Nu pricep ce se-ntâmplă.

— Nu se-ntâmplă nimic.

— Am crezut că eu și cu tine… că noi…

— Te-ai înșelat. Am făcut sex. Asta-i tot.

— Îmi dai papucii?

— Nu fi așa copilăros.

— Cum rămâne atunci? Credeam că mă placi.

Helen a ezitat, străduindu-se să-și aleagă cu grijă cuvintele.

— Mark, ți-o spun doar o dată și te rog să mă asculți. Să *nu* te-ndrăgostești de mine, da? Nu-mi doresc așa ceva și nu ți-o dorești nici tu.

— Dar de ce?

— Să n-o faci și gata.

Și cu asta, Helen a plecat. Coborând scările, îi venea să-și dea cu pumnii în cap pentru că acționase așa de prostește. Primul instinct fusese cel bun – n-ar fi trebuit să vină aici niciodată.

55.

Charlie Brooks a căscat și s-a întins. Încheieturile i-au trosnit cu putere – șezuse în aceeași poziție prea mult. Luase decizia să se miște mai des, să se întindă, să facă gimnastică… și în clipa următoare a dat cu capul de tavanul metalic scund.

Charlie ura supravegherea. Spațiu închis, mâncare pe sponci și proximitatea polițiștilor de sex masculin care ori o plăceau, ori erau certați cu igiena, ori amândouă. Câteodată dădea rezultate, dar aveai mereu senzația că adevărata și palpitanta viață de polițist se petrece în altă parte. N-ar fi putut Helen să-și găsească vreun alt papițoi pentru treaba asta? Moralul i-a scăzut și mai tare când s-a uitat la sergentul Grounds, care-și storcea cu naturalețe un coș.

Charlie avea impresia clară că e pedepsită – deși n-ar fi putut spune din ce cauză. Helen se arătase recent foarte rece cu ea. Charlie fusese tentată de mai multe ori s-o întrebe direct care era problema, însă dăduse înapoi în ultimul moment, temându-se să nu pară cumva paranoică. Dar senzația persista. Într-un fel sau altul o călcase pe bătături pe Helen și probabil că trebuia să-și ispășească greșeala supraveghind casa lui Mickery.

Hannah Mickery nu ieșise din casă aproape deloc după eliberarea din arest. Vreo două drumuri până la magazinul din colț și la chioșcul de ziare, nimic altceva. Nu vorbise niciodată la telefonul fix, iar convorbirile ei pe mobil fuseseră scurte și banale. Era evident că nu voia să lase norul suspiciunii să-i perturbe viața profesională, așa se explica vizita unei cliente. Stăteau înăuntru amândouă de vreo oră deja, iar Charlie se întreba oare despre ce încurcătură sentimentală, nesiguranță sau păcat minor discutau.

Apoi a observat dintr-odată mișcare. Charlie și-a îndreptat spatele și și-a poziționat mai bine camera foto. Dar a fost dezamăgită. Era doar clienta care ieșea de la ședință, adăpostindu-se de răpăitul ploii sub o umbrelă galbenă și „veselă”. Charlie s-a lăsat înapoi în scaun nemulțumită și a urmărit-o cu privirea.

Trebuie să fii dus rău cu pluta ca să porți așa o costumație, și-a zis Charlie tăioasă. Basc violet și manta de ploaie roșie – unde se credea, în vreun videoclip al lui Prince? Și tocurile. Alea erau tocuri de stripteuză, pur și sim…

Atunci a observat Charlie că femeia care tocmai ieșise din casă nu purta tocuri. Avea niște balerini.

Charlie a ieșit cât ai zice pește din dubă, trimițându-l în casă pe Grounds, în timp ce ea a pornit după clientă. S-a apropiat de ea cu pași rapizi, dar discreți, însă, când le mai despărțeau doar vreo 35 de

metri, femeia a întors puțin capul. A durat doar o fracțiune de secundă, dar suficient pentru ca Charlie să fie sigură că era Mickery îmbrăcată cu hainele clientei sale. Mickery a rupt-o la fugă și Charlie a pornit imediat după ea, cu gândul la Helen, care s-ar face foc și pară dacă ar pierde-o.

Charlie avea impresia că va fi o urmărire ușoară, dar Mickery se pricepea, nu glumă. A traversat ca din pușcă strada aglomerată, fără să ezite, găsindu-și cumva un culoar printre mașinile care veneau cu viteză. Charlie o urmărea, hotărâtă să nu se lase, dar automobilele care frânau în fața ei o încurcau la fiecare pas.

Au cotit pe o străduță lăturalnică. Le despărțeau cam vreo sută de metri acum și, fiindcă nu se circula pe această stradă liniștită, Charlie a început încet-încet să-și ajungă din urmă prada. Optzeci de metri, șaizeci, cincizeci. Tot mai aproape.

În față se zărea o arteră circulată. Hannah Mickery a ajuns prima și a traversat-o în viteză. Bascul îi zburase de pe cap și pletele șaten-roșcate îi fluturau în vânt. A ajuns pe celălalt trotuar și, fără să stea o clipă pe gânduri, a dispărut pe ușile primitoare ale centrului comercial Marlands. Charlie a urmat-o după câteva secunde.

O mare de elevi, plictisiți și cu chef de flirt. Un agent de pază care se scobea în dinți. Doi băieți cam nătângi în tricouri cu Saints{10}. Și nici urmă de Mickery.

Apoi o sclipire șaten-roșcată. Pe scara rulantă din celălalt capăt. Charlie s-a lansat în urmărire din nou, ocolind în viteză jardiniere și copii mici. Sus, sus, tot mai sus – simțea cum îi iau foc plămânii de efort. Împingând la o parte un mocăit cam tomnatic, Charlie a țâșnit la mezanin.

Mantaua roșie. Dispărând în Topshop. Nu mai avea pe unde să iasă de-acolo. Charlie s-a năpustit înăuntru, cu legitimația de polițist deja la vedere, iar agenții de pază începeau să se dezmeticească. În sfârșit, Charlie avea s-o poată privi pe Helen în ochi – și să-i ofere un premiu substanțial.

Numai că greșise mantaua roșie. Culoarea bună, purtătorul greșit. O femeie singură, ieșită la cumpărături, pomenindu-se înhățată fără menajamente de o polițistă lac de sudoare.

— Ce mama dracului înseamnă asta?

— Futu-i!

Charlie se îndepărta deja de victima sa uluită. L-a abordat pe agentul de pază cel mai apropiat.

— Ați văzut o femeie într-o manta roșie trecând în fugă pe-aici? A văzut CINEVA o femeie într-o manta roșie?

Charlie s-a uitat la marea de chipuri lipsite de expresie, știind deja că-i zadarnic.

Mickery scăpase.

56.

Nu se mai urniseră din loc de zile întregi. Erau frânte, zdrobite de disperare. Moartea prin inaniție urma să le fie salvarea – era evident că n-aveau cum să scape.

Caroline fusese slabă ca un țâr de la bun început. Acum arăta ca o victimă a foametei, cu niște coaste care amenințau să-i iasă prin piele dintr-un moment în altul. Martina era mai bine făcută decât Caroline și, chiar dacă nu mai pusese nimic în gură de-atâta timp, s-a chinuit să se ridice totuși în picioare.

— Hai să mai încercăm o dată.

Martina s-a străduit să-și insufle energie și speranță în glas, dar Caroline a scos doar un geamăt.

— Te rog, Caroline, trebuie să mai încercăm o dată.

Caroline a ridicat capul, să vadă dacă Martina vorbea serios. Totul era zadarnic, de ce să se mai chinuie? Ușa nu cedase niciun milimetru, cu toate loviturile lor. Aveau umerii plini de vânătăi și unghiile rupte. Nu mai rămăsese nimic de făcut.

— Ne-ar putea auzi cineva.

— Nu e nimeni acolo.

— Trebuie să-ncercăm. Te rog, Caroline, nu sunt încă pregătită să mor.

O lungă tăcere, după care, încet, fără nicio tragere de inimă, Caroline și-a ridicat corpul chinuit de pe jos. Să disperi era mai la îndemână decât să speri. Speranța era crudă – îi promitea Carolinei lucruri pe care ea se temea că nu le va mai trăi niciodată: dragoste, căldură, confort, fericire. Nimic din toate acestea nu era cu putință – doar visuri și nimic altceva – câtă vreme se afla îngropată de vie în acest mormânt. Tot ce-și dorea Caroline acum era să fie lăsată-n pace în deznădejdea ei, iar dacă putea să-i închidă gura Martinei atacând ușa preț de câteva minute lipsite de sens, cu atât mai bine.

Lăsându-se în voia sorții, s-a năpustit cu toată viteza spre ușă și s-a izbit de ea. Durerea era atroce – o senzație ca de arsură mistuitoare în umăr, care s-a transformat încet într-o durere surdă și sadică. S-a întors mânioasă.

— Păi n-ai de gând să mă aj…

Glasul i s-a frânt la vederea Martinei care ținea pistolul îndreptat spre ea. Fusese trasă pe sfoară. Cățeaua asta prefăcută o trăsese pe sfoară.

— Îmi pare sincer rău, a bâiguit Martina, după care a apăsat pe trăgaci, închizând ochii, ca să nu vadă oroarea. Zgomotul împușcăturii a răsunat cu ecou între pereții de cărămidă.

Dar nu s-a auzit niciun urlet. Niciun zgomot de carne sfârtecată. Doar bufnetul surd al glonțului care s-a-nfipt în ușă. Greșise ținta.

A apăsat pe trăgaci iar și iar, cu toate că știa bine că nu existase decât un singur glonț. O singură șansă de salvare.

Caroline a tăbărât pe ea, doborând-o la pământ. S-au luptat aprig pe jos, însă Martina fusese prinsă pe picior greșit și Caroline a trecut iute deasupra. Genunchii ei apăsau cu putere pe pieptul Martinei, după care s-au distanțat ca să-i imobilizeze brațele. Iar degetele însângerate și jupuite ale Carolinei se strângeau acum în jurul gâtului Martinei.

Apăsa cu sălbăticie, scăpată de sub control. Dar era victorioasă. Și țipa și urla de bucurie sugrumând-o pe tânăra prostituată.

Câștigase.

57.

— Unde este? a strigat Charlie.

Martha Reeves stătea calmă pe un scaun din sufragerie, îmbrăcată cu un capot de-al lui Mickery. Cu toate că risca să fie pusă sub acuzare, nu părea să regrete nimic. În opinia ei poliția greșise și hărțuia pe nedrept o femeie nevinovată, iar dacă ea fusese-n măsură s-o ajute, de ce să n-o fi făcut?

— E anchetată ca suspectă de crimă. Și isprava dumitale te face complice. Știi cât primești pentru așa ceva? Zece ani. Zece ani cu smardoaicele la Holloway{11}.

Privire rece, tăioasă, sfidătoare.

— Și aici ce cauți, de fapt?

— Ei, asta-i bună, doar nu vă aș…

— Ce ești? Vreo perversă? Vreo dependentă? Care-i păcatul ăla care se cere așa de tare corectat, încât ești dispusă să-i plătești 300 de lire pe oră acestei impostoare?

Sergentul Grounds a profitat de acest moment ca să iasă afară. Nu-i plăceau scenele și Brooks părea s-o ia razna complet. N-ar fi putut spune cui folosește. Orice-ar fi fost, n-avea să-i ducă nicăieri, așa că s-a folosit de prilej să se conecteze prin stație și să vadă dacă alți colegi avuseseră mai multă baftă.

Apelul se răspândise, toate echipajele libere dăduseră fuga în zonă, dar nici urmă de Mickery. Un voluntar cu ochi ageri găsise o manta roșie abandonată într-un tomberon chiar lângă centrul comercial Marlands, dar asta era tot. Dispăruse complet. Înjurând în barbă, Grounds s-a întors în casă.

— Are dreptul să facă asta? s-a răstit Martha la Grounds.

Charlie îi scotocea preocupată prin poșetă.

— Da, domnule. Când o apucă pandaliile, cel mai bine-i să nu te bagi.

Ambele femei l-au privit încruntate. Telefon mobil, ruj, BlackBerry, un prezervativ, șervețele, o legătură de chei cu o poză de familie surâzătoare înrămată în plastic ieftin, dulciuri, un alt prezervativ…

— Măritată?

Un prim moment de ezitare din partea Marthei. Însă Charlie îi umbla deja prin lista de contacte de pe telefon.

— Adam? Nu? Atunci Chris? Colin? David? Graham? Ia să-ncercăm la Graham…

Și a apăsat butonul de apel.

— Tom. Îl cheamă… Tom.

Charlie a anulat apelul.

— Știe că te afli aici, nu-i așa?

Martha și-a privit pantofii.

— Mda, mă gândeam eu. Bine. Hai să-l sunăm să vină să te ia și să te ducă așa…

— Destul.

— Sună.

— Am spus DESTUL!

— Hai, Tom, răspunde!

— La Valley.

— Poftim?

— A zis că se duce… la Valley.

Glasul nedumerit al lui Tom se auzea deja din difuzorul telefonului, dar Charlie a închis.

— Continuă.

— Nu știu exact unde – dar a spus că se duce la Bevois Valley și că dă o fugă doar până acolo și-napoi. Că nu lipsește mai mult de o oră.

Charlie a zbughit-o pe ușă direct la mașină. Grounds n-avea decât să nu fie de acord cu metodele ei, dar nimeni nu putea spune că nu dădeau rezultate. Urmărirea era pe cale să se reia și să se-ndrepte spre punctul culminant. Mickery plecase în Bevois Valley – acolo unde se găsea Empress Road, faimoasa zonă roșie a Southamptonului.

58.

Caroline se afunda tot mai adânc în infern. Iar trupul inert al Martinei era demonul ei personal care o călăuzea. Oricât s-ar fi străduit să închidă ochii, să-ntoarcă spatele, să țipe, să urle, să plângă și să jelească, nu reușea să acopere vuietul acuzației mute a Martinei.

Încă și mai groaznic era hohotul de râs. Râsul ticăloasei care pusese totul la cale. Le *făgăduise* ceva. Zicea că dacă una dintre ele… Caroline a continuat să plângă, dar i se uscaseră lacrimile acum. Nu mai avea nimic de oferit.

Toată treaba fusese o escrocherie. Femeia spălase puțina de mult. Și Caroline? Caroline omorâse o fată. O fată nevinovată. Și care-i era răsplata? Moartea.

Dacă s-ar sinucide? A simțit instantaneu cum o cuprinde o exaltare ciudată. A început să umble prin beci în căutare de mijloace. S-ar putea spânzura cu hainele Martinei… numai că n-avea de ce să se agațe. Tavanul era neted, iar spațiul, nemobilat. Nu existau muchii ascuțite și niciun obiect care să poată fi transformat într-o armă. S-a pomenit scormonind nebunește în gaura glonțului – ieși de-acolo, nemernicule! – dar a renunțat repede și s-a abandonat din nou deznădejdii.

Apoi, pe neașteptate, o cheie s-a răsucit în broască și ușa s-a deschis brusc.

— Bravo, Caroline!

O auzea, dar nu putea s-o și vadă. Pentru o clipă, Caroline a rămas înlemnită. Torționara ei revenise și teama a paralizat-o.

Dar nu s-a întâmplat nimic. Mai era acolo femeia? Părea că nu, iar ea n-o mai auzea. Caroline s-a ridicat brusc în picioare și a pornit spre ușă. Dacă mai era pe-acolo, o să-i rupă dracului gâtul. Păzea! Dar apoi, în plin iureș spre libertate, Caroline s-a oprit. Și a întors capul.

Martina. Zăcea acolo, neclintită și țeapănă. Veniseră două, iar acum pleca una singură. Caroline a zăbovit în prag. Câtă vreme rămânea înăuntru, era o victimă. Odată ce pășea afară, devenea o criminală.

Dar avea oare de ales? Ca să trăiască trebuia să-și asume crima. Așa că a ieșit împleticindu-se.

Se afla la baza unei scări. De sus se revărsa lumina – printr-un soi de chepeng – orbind-o temporar. A șovăit din nou. O aștepta acolo sus cea care o răpise? Încet și ferm a urcat treptele care scârțâiau și a ieșit într-o mare de lumină.

Era singură. Singură în mijlocul unei case dărăpănate. O casă mare. Neglijată și nedorită, exact așa cum fusese mereu și Caroline. Și totuși în clipa de față ea iubea nespus această casă. Pentru că era așa de

luminoasă, de goală și de liberă. Putea să se plimbe în orice direcție, fără teamă și fără constrângere. Își luase din nou soarta în propriile mâini.

A început să chicotească. Apoi imediat râdea din toată inima – un râs sălbatic, aspru, dement. Supraviețuise!

Râzând în continuare, s-a dus spre ușa principală. A tras tare de ea și a deschis-o, apoi a străbătut mica alee din grădină și a ieșit pe poartă, înapoi pe străzile agitate ale orașului.

59.

Charlie a ajuns în Bevois Valley în fix cincisprezece minute. Ar fi putut ajunge în zece cu girofarul și sirena pornite, dar așa ceva era exclus. Nu intenționau s-o sperie pe Mickery. Sergentul Grounds rămăsese să se ocupe de Martha Reeves, care era nervoasă la culme – nu-și permiteau să scoată din calcul posibilitatea ca ea s-o contacteze și s-o prevină pe Mickery.

O descriere a suspectei fusese trimisă agenților aflați în patrulare și Charlie a trecut îndată la coordonarea operațiunilor. Bevois Valley este o alăturare sărăcăcioasă de supermarketuri ieftine, parcele industriale și magazii. Nu-i prea întins și mulți dintre polițiștii locali se au bine cu târfele și narcomanii care și-au găsit adăpost acolo, profitând de numeroasele clădiri abandonate care sluțesc străzile. Veștile se răspândesc surprinzător de repede în această comunitate închisă și se dăduse deja sfară-n țară. Un pont bun putea acum să relanseze cazul. Aveau șanse s-o prindă pe Mickery în flagrant? Charlie a simțit cum îi crește pulsul – emoția urmăririi făcea mereu să-i bată inima mai tare. Însă de data asta era la mijloc și altceva. O răfuială personală – n-avea s-o lase pe Mickery să-i scape și a doua oară.

Cinci minute. Zece minute. Cincisprezece. Și tot niciun semn. Pe la garaje și ateliere mecanice. Prin supermarketuri și dispecerate de taxi. Dar pretutindeni la fel – o privire aruncată fotografiei și un clătinat politicos din cap.

Și dintr-odată gălăgie pe stradă. Strigăte de ajutor. O femeie care zăcea lată pe caldarâm. Charlie a ajuns în câteva secunde acolo și a găsit o fetișcană aflată într-o stare foarte proastă. Cu privirea pierdută, cu sângele șiroindu-i din rănile de pe față. Dar n-avea nicio legătură cu ea. O fată din cartier, băută, victima nemulțumirii iubitului său violent. În timp ce polițiștii în uniformă îl preluau pe infractorul care vocifera, Charlie și-a reluat vânătoarea.

Douăzeci de minute. Treizeci. Și stația radio rămânea mută. Charlie și-a blestemat neșansa. Cum reușea femeia asta să se facă pur și simplu nevăzută? Era convinsă că Reeves n-o mințise în privința locului – fusese silită să-i smulgă cu cleștele informația – deci unde naiba era Mickery? S-a hotărât să-și mai acorde încă treizeci de minute, poate și mai mult. *Ceva* trebuia să iasă la iveală.

S-a pornit ploaia. Ușurel la început, apoi cu stropi mari și grei, după care a început brusc să cadă grindina. În timp ce bucățile de gheață îi ricoșau din părul ud fleașcă, Charlie și-a blestemat ghinionul. Dar lucrurile aveau să ia o turnură mult mai proastă.

— Contramandează operațiunea de căutare.

Charlie s-a răsucit. Sosise Helen. Și nu părea deloc încântată.

•

Nu și-au vorbit pe drumul către secția de poliție. Niciun fel de explicație despre motivul contramandării, și nici admonestarea așteptată pentru pierderea suspectei principale (de două ori). Charlie nu știa ce se petrece și nu-i convenea deloc. Pentru prima dată în viață a înțeles cum te simți când te saltă poliția. Cum e să fii considerat suspect. Charlie își dorea din tot sufletul să vorbească, să-și alunge nervozitatea și să afle ce se întâmplă. Dar se vedea clar că nu e posibil. A continuat prin urmare să stea și să sufere în tăcere, imaginându-și sute de scenarii sumbre.

Au străbătut tăcute sediul. Helen a solicitat o cameră de interogatoriu și și-a închis mobilul. Cele două femei s-au privit ochi în ochi.

— De ce te-ai făcut polițistă, Charlie?

Futu-i, era de rău! Dacă așa suna prima întrebare, se afla în mare bucluc.

— Ca să-mi aduc contribuția. Să-i bag pe ticăloși la zdup.

— Și crezi că ești o polițistă bună?

— Bineînțeles.

O lungă tăcere, după care:

— Povestește-mi despre Hannah Mickery. Și despre cum ai lăsat-o să-ți scape.

Charlie n-avea de gând să protesteze. Trebuia să-și păstreze calmul, indiferent ce acuzații i se aduceau. Totul putea să depindă de asta. I-a povestit lui Helen cum a păcălit-o Hannah. Cum le-a scăpat. N-avea niciun rost să-nflorească povestea când deja se afla într-o încurcătură serioasă.

— De când o cunoști pe Hannah Mickery?

— Cum adică o cunosc?

— De când?

— N-o cunosc. Am ridicat-o împreună, am interogat-o, am scotocit prin calculatorul ei… și asta e tot. O cunosc la fel de bine ca și tine.

Din nou tăcere.

— Te entuziasmează crimele ei?

Situația devenea din ce în ce mai ciudată.

— Sigur că nu. Sunt niște crime abjecte. Dezgustătoare. Dacă Mickery e vinovată, sper să ajungă la răcoare pentru totdeauna.

— Va trebui mai întâi s-o găsim.

Lovitură sub centură. Dar meritată de bună seamă. Charlie o făcuse de oaie cu Mickery, nu-ncăpea îndoială. Vor mai urma și alți morți? Și îi va avea *ea* pe conștiință de data aceasta?

— Cum te-ai simțit când ai aflat că Peter Brightston s-a sinucis?

— Cum m-am „simțit”?

— L-ai considerat un om slab?

— Nu. Sigur că nu. Mi-a părut rău pentru el. Ar fi trebuit cu toții să facem mai mu…

— Dar Anna și Marie? Ți-a părut rău după ele? Sau ele o meritau? Erau categoric slabe. Cum le ziceau băieții din cartier? Mongoloidele?

— NU. ABSOLUT DELOC. Nimeni nu merită să moară așa. Și cu tot respectul…

— Ai nevoie de bani, Charlie? Ai datorii?

— Nu.

— Îți trebuie o casă mai mare? O mașină mai bună?

— Nu. N-am nevoie de bani.

— Toată lumea are nevoie de bani, Charlie. De ce ai fi tu mai altfel? Joci la pariuri? Bei? Împrumuți bani de la indivizi dubioși?

— Nu! De o sută de ori nu!

— Atunci de ce ai făcut-o?

Strivită, Charlie a ridicat ochii în cele din urmă.

— Ce am făcut?

— Dacă-mi spui în clipa asta, pot să te ajut.

— Te rog, nu știu ce vrei să-ți spun…

— N-am pretenția să mă faci să-nțeleg de ce i-ai permis să te folosească așa. În cel mai fericit caz, te avea cu ceva la mână. În cel mai rău caz, ești la fel de strâmbă ca ea. Dar ascultă-mă bine, Charlie, dacă nu-mi spui adevărul acum – până-n cele mai mici detalii – o să te duci la pușcărie pentru tot restul vieții. Știi ce pățesc gaborii mânjiți la pârnaie?

Și totul a devenit limpede dintr-odată.

— Nu eu am făcut-o.

Tăcere.

— Știu că ai impresia că o ajută cineva. Cineva din această secție. Cineva din echipă. Dar nu sunt eu.

— Dar știu deja că tu ești.

— Nu se poate. Am un alibi. *Știi* că am un alibi. Da, eram în sediu, însă discutam cu Jackie Tyler de la Persoane Dispărute în momentul acela. Am fost acolo și am stat cel puțin patruzeci de minute analizând cuplurile date dispărute…

— Ea spune că n-ai fost.

— Nu, nu, nu, se înșală. A dat și o declarație în care spunea…

— Și-a retras-o. Zice că s-a înșelat asupra intervalului de timp.

O tăcere grea, uluită. Pe Charlie au podidit-o pentru prima oară lacrimile. Helen a continuat:

— Nu i s-a părut important inițial, dar acum își amintește că ai venit la ea imediat după prânz…

— Nu, nu, minte. Am fost acolo, am stat împreună la ora aia, poți

să-ți dau numele fiecărui cuplu pe care l-am…

— M-ai dezamăgit, Charlie. Și ne-ai trădat pe toți. Dacă ți-ar mai fi rămas o urmă de decență sau de bun-simț, te-aș fi putut ajuta, dar acum au intrat pe fir cei de la Anticorupție. Vor ajunge aici în cinci minute, așa că gândește-te bine ce spui…

Mâna lui Charlie a țâșnit și a apucat-o pe a lui Helen.

— N-am fost eu.

O lungă tăcere.

— Știu că nu mă placi. Știu că nu mă apreciezi. Dar îți jur că n-am fost eu. N-aș…

Lacrimi mari îi curgeau acum una după alta.

— N-aș face niciodată… n-aș putea… cum ai putut să crezi că aș face vreodată una ca asta?

Vorbea cu patimă nestăpânită. Apoi a izbucnit în plâns – cu hohote guturale, adânci.

— N-am fost eu.

Helen a privit-o și i-a spus:

— E-n regulă, Charlie. Te cred.

Charlie a ridicat ochii, uimită.

— Dar…

— Nu vin cei de la Anticorupție. Și Jackie nu și-a retras declarația niciodată – ți-a oferit un alibi de nezdruncinat. Îmi pare rău c-a trebuit să procedez așa, dar n-aveam de ales. Trebuie să știu cine este cel care face treaba asta.

— Și-atunci?

— Ai scăpat, Charlie. Nimeni nu trebuie să afle vreodată că am purtat această discuție și n-o să-ți apară nimic la dosar. Hai, aranjează-te și întoarce-te la lucru.

Și cu asta a ieșit din încăpere. Charlie și-a lăsat capul în mâini. Ușurarea și epuizarea i se amestecau cu dezgustul – niciodată n-o urâse pe Helen Grace mai tare decât acum.

Afară, Helen și-a tras sufletul. Simțea un gol în stomac. Nu din cauză că se comportase așa cu Charlie, ci pentru ceea ce însemna nevinovăția ei. Mai rămânea un singur făptaș posibil – Mark.

60.

Caroline avea tot corpul înțepenit și ciulea urechile la orice sunet. Trecuseră patru zile de când își recăpătase libertatea și abia dacă închisese un ochi. Vedenii cu Martina îi jucau prin cap – icnind, cu ochii ieșiți din orbite – dar groaza o ținea trează de fapt. Euforia supraviețuirii făcuse încet loc unei spaime nimicitoare. De ce fusese eliberată? Ce soartă îngrozitoare o aștepta acum după ce dovedise că este o criminală?

Caroline s-a externat din spital îndată ce i s-a dat voie și s-a grăbit să ajungă înapoi acasă. Avea nevoie să stea într-un loc familiar și sigur. Însă Sharon i-a aruncat o singură privire și a și zbughit-o la părinții ei, deși Caroline a implorat-o să rămână. Privindu-se ulterior în oglindă, Caroline a înțeles de ce a dat colega ei de cameră bir cu fugiții. Avea un aer dement și inuman, ca de moartă vie. Toată viața parcă se scursese din ea – era palidă, fantomatică și absolut incoerentă. Nu fusese capabilă să găsească vorbele cu care să-și descrie chinul – șuvoiul interminabil de obscenități și inadvertențe nu părea să aibă cap și coadă.

Rămasă singură, îndoielile și temerile n-au făcut decât să-i crească. După ce și-a tot stors creierii, a izbutit în cele din urmă să-și amintească de un tip care te putea servi cu orice-ți doreai și a dat fuga spre bârlogul lui, aruncând priviri înfrigurate peste umăr la fiecare cinci secunde. Îi tremurau mâinile la bancomat, dar a făcut rost de ce-i trebuia. Cinci sute de lire ajungeau pentru un pistol și șase gloanțe. Venind către casă cu arma în poșetă, a respirat ușurată. Măcar avea să fie înarmată și pregătită dacă – sau atunci când – va urma momentul crucial.

Zilele se scurgeau lent, dar fără incidente, și în scurt timp propria sa companie a ajuns s-o scoată din minți în asemenea hal, încât a încercat să se-ntoarcă la lucru, înfățișarea ei îi tulbura vizibil pe clienți, curioși să afle pe unde fusese, de ce era așa slabă și buimacă, dar ea le îndruga tot soiul de minciuni inofensive și se străduia să se concentreze la ce avea de făcut. Și în permanență bea. Bea fără-ncetare. Votcă, whisky, bere, orice. Nu-i ușor să i-o freci cuiva atunci când îți tremură mâinile.

Nu se prea mai simțea vinovată, ci doar se temea. Cyn era pe undeva, pe-acolo, în continuare. Atotputernica Cyn, care se jucase cu viața ei și o preschimbase într-o criminală, era în continuare pe-acolo. De câte ori scârțâia parchetul sau se trântea vreo ușă, Caroline tresărea. Cu o noapte înainte o speriase așa de tare o petardă, încât se pornise pe plâns în fața clientului. Perplexitatea care se citea pe chipul

lui în timp ce se retrăgea grăbit a făcut-o pe Caroline să ia decizia de a se întoarce fuguța acasă – fusese o greșeală să revină la lucru așa de curând.

Așa se face că acum stătea din nou în locuința ei, cu pătura trasă până la bărbie, dibuind cu mâna după pistolul aflat pe noptieră alături. Cineva încerca să pătrundă în casă. Era ora 5 dimineața și încă nu se luminase de ziuă. Cyn pusese asta la cale? Să vină după ea la adăpostul întunericului? Caroline s-a dat tiptil jos din pat – o înspăimânta mult mai tare să rămână pe loc decât să facă totuși ceva. A deschis ușa dormitorului, aproape convinsă că va da acolo de Cyn, însă holul era pustiu.

S-a furișat mai departe, blestemând fiecare scârțâit de parchet. Camera de zi era în regulă, holul era în regulă… dar se auzea iarăși ceva. Un hârșâit ușor, ca și când cineva folosea un șperaclu sau se strecura înăuntru. Caroline a strâns un pic mai tare arma. Zgomotul venea din bucătărie. Luându-și inima-n dinți, a pășit într-acolo pe vârfuri și a deschis ușa încetișor cu piciorul.

Încăperea era goală, dar s-a auzit dintr-odată ceva la fereastră. BANG. Caroline a tras fără ezitare. O dată, de două, de trei ori. Pe urmă s-a năpustit spre geamul făcut țăndări. S-a uitat în jos, pe stradă, gata să-i dea lovitura de grație torționarei sale… dar n-a văzut decât pisica vecinilor care fugea ca din pușcă. Fusese o pisică. Doar o blestemată de pisică tâmpită.

Caroline s-a prăbușit pe podea, cu răsuflarea tăiată, conștientizându-și din plin situația disperată. Trăia doar cu numele, dar viața ei nu-i mai aparținea. O strângea în gheare o spaimă neîncetată, care făcea ca victoria ei asupra Martinei să fie lipsită de valoare și goală de conținut. Aruncând pistolul la gunoi, a sunat la poliție și și-a mărturisit crima.

•

Așezate față în față la masă, Helen o privea pe Caroline cum se poticnea recunoscându-și faptele oficial. Caroline se aștepta să fie pedepsită. *Își dorea* să fie pedepsită. Și aproape că s-a arătat dezamăgită când Helen a asigurat-o că e puțin probabil să fie pusă sub acuzare – *dacă* povestea ei avea să se confirme și *dacă* promitea să țină sub tăcere chinurile îndurate.

Caroline i-a condus la casa cu pricina. Cumpărată de un antreprenor care dăduse apoi faliment în timpul crizei, clădirea fusese lăsată să intre în descompunere. Ca și Martina, care atrăsese deja atenția șobolanilor și muștelor. Putoarea – un cadavru în descompunere într-o pivniță umedă – te trăsnea efectiv, dar Helen trebuia să vadă cu ochii ei.

La ce se aștepta? S-o orbească vreun fulger? Spera și, în același timp, se temea că va recunoaște victima și va putea astfel să continue

direcția de anchetă începută, dar n-o mai văzuse în viața ei pe tânăra fată. La drept vorbind, arăta aidoma altor prostituate perfecționate pe bază de silicon, care sfârșesc prin vreun șanț. De ce o alesese pe ea criminala?

Caroline le-a vorbit despre Cyn. Care acum avea părul șaten-roșcat, din câte se părea. Le-a explicat cu amănunte elocvente toate scenele pe care ea și Martina le jucaseră pentru plăcerea clientei. Nu existase niciodată vreun contact fizic și întâlnirile lor se desfășurau în duba criminalei.

— Cum v-a contactat?

— Pe internet. Martina avea un site. I-a lăsat acolo un mesaj.

Urma să verifice și să vadă dacă pe baza e-mailului puteau afla o adresă IP. Dar Helen nu-și făcea iluzii. Arsenalul acestei femei era prea complex ca să comită o astfel de greșeală. Și-a concentrat din nou atenția asupra victimelor.

Caroline nu prea ieșea cu nimic din comun. Fugise de acasă la șaisprezece ani, ca să scape de atențiile unui bunic care nu accepta să fie refuzat. Începuse prin a stoarce de bani clienții naivi fără să le livreze nimic la schimb – până când a dat peste cineva care fugea mai iute decât ea. Câteva zile după aceea nici nu s-a putut ține pe picioare, dar imediat ce a putut a și întors spatele Manchesterului și s-a îndreptat către sud. Mai întâi Birmingham, pe urmă Londra. Și, în cele din urmă, Southampton. Din nefericire era o prostituată cât se poate de banală. Dezamăgită de familie, lovită de viață, bazându-se pe propria-i istețime ca să supraviețuiască. O poveste tristă, dar cu nimic ieșită din comun.

Martina să fi fost atunci cea care contase în acest joc? Sau le alesese pur și simplu la întâmplare? Dintre ele două, Martina era mai interesantă. Sau cel puțin ar fi fost, dacă s-ar fi știut ceva despre ea. Sosise cu doar două luni în urmă în Southampton. N-avea prieteni, n-avea familie, n-avea cod numeric personal. Era o pagină albă. Ceea ce în sine reprezenta ceva interesant.

Helen a intervievat-o singură. Potrivit regulamentului, ar fi trebuit să mai asiste și altcineva, însă ea nu mai ținea seama de asta acum. Nu-și mai putea permite alte scurgeri de informații. Dar chiar atunci când era pe terminate, au sosit vești care schimbau totul. În sfârșit, aveau șansa să afle cu certitudine cine-i vânduse.

Mickery ieșise la iveală din nou.

61.

Avea mare nevoie să bea ceva. Ultimele zile fuseseră curată tortură, iar corpul, creierul și sufletul lui ardeau după relaxarea pe care ți-o dă alcoolul. Prima înghițitură e mereu cea mai bună – nu trebuie să fii alcoolic ca s-o știi – și el își încorda în clipa de față toți mușchii încercând să reziste tentației drumului scurt până la cârciumă. Rămăsese de căruță și habar n-avea din ce cauză. Poate pentru că era slab? Să se deschidă așa în fața lui Helen părea atunci ceva firesc – sincer, direct, autentic – dar pesemne că ea îl disprețuia acum fiindcă se arătase vulnerabil. Îi părea rău că s-a culcat cu el? Sau era de fapt altceva?

Nu le mai văzuse de zile-n șir pe Charlie și pe Helen. Mereu erau plecate, ori se închideau împreună prin camere de interogatoriu. Relația dintre ele părea și mai tensionată decât de obicei – Helen o cam trata oricum fără menajamente pe Charlie – se vedea clar că se petrece ceva. Însă Charlie cel puțin exista pentru Helen, ceea ce nu era valabil și în cazul lui Mark.

Se făcuse târziu, dar Mark știa că Charlie nu lipsește niciodată de la ora de box la sala de sport a poliției. Fie ploaie, fie vânt, puteai fi sigur c-o găsești acolo, de aceea el se tot învârtea acum prin parcarea sălii, atrăgând privirile iscoditoare ale trecătorilor.

Și iat-o. Mark a pornit grăbit spre ea, strigând-o pe nume. Charlie, care traversa parcarea în drum spre sală, a părut să-ncetinească pasul puțin. Intrase în panică și încerca să câștige câteva secunde, să-și facă un plan cum să se poarte cu el? Nu mai contează, și-a zis Mark, și a trecut direct la subiect.

— Nu vreau să te pun într-o situație neplăcută, dar trebuie să aflu ce se-ntâmplă, Charlie. Ce am *făcut*?

După o scurtă tăcere, ea i-a răspuns:

— Nu știu, Mark. Mai nou ne tratează ca naiba pe toți. Dacă aș ști, ți-aș spune, crede-mă.

Se bâlbâia – vorbea mult, dar fără să spună mare lucru. Mark știa că minte. Nu fusese niciodată o actriță bună. Dar de ce? Ei doi se-nțeleseseră bine mereu, fuseseră întotdeauna amici. Ce i-o fi spus Helen?

— Te rog, Charlie. Indiferent cât e de rușinos ori de nasol, trebuie să știu ce-am făcut. Slujba asta reprezintă tot ce am. Dacă o pierd, pot să-mi iau adio de la Elsie și de la toate lucrurile bune din viața mea, așa că dacă ai cât de cât o idee…

Ea l-a mințit din nou, susținând că nu știe și ferindu-și ochii de privirea lui neîncrezătoare. Mark n-a mai insistat, rațiunea triumfând

asupra furiei de data aceasta. S-a întors la sediu tulburat de-a binelea. Oriunde se ducea, parcă-i stăruia un nor negru deasupra capului, doar în secție se afla mai la adăpost. Mai puține ispite. Și cum stătea la birou, retușându-și CV-ul în minte, a sunat telefonul. Era Jim Grieves.

— Mă gândeam c-ar trebui să afli că ea era de fapt un el.

— Poftim?

— Martina, prostituata. O fi fost ea bine dotată și alea, dar nu încape nicio îndoială c-a fost un gagiu. Probabil că s-a operat acum vreo doi ani și, după cum i se prezintă anusul, sunt șanse mari să fi activat în domeniul ăsta și mai înainte, chiar dacă pentru un alt soi de clientelă. Aș începe să fac săpături dac-aș fi în locul tău.

Așadar, Martina era băiat. Mark s-a simțit dintr-odată plin de energie – o mică scânteie ce putea aprinde focul care s-o dezghețe pe Helen. Mark revenise pe neașteptate în joc.

62.

— Un pachet de Marlboro Gold, vă rog.

Helen fuma prea mult și era conștientă de asta. Dar voia să-și adune gândurile înainte de confruntarea cu Mickery și tutunul avea darul s-o liniștească. Se furișase până la tutungeria din colț. Proprietarul s-a întins și a extras reconfortantul pachet alb-auriu. L-a aruncat pe tejghea și, fără să i se clintească vreun mușchi de pe față, i-a comunicat prețul scandalos.

— Dă-mi voie să fac eu cinste.

Emilia Garanita. O altă ambuscadă. Chiar trebuie să fiu mai atentă, și-a spus Helen, altfel i se urcă la cap dacă mă prinde așa des.

— Nu-i nevoie, a zis Helen punând o bancnotă de zece lire în palma întinsă.

Proprietarul se holba ostentativ la Emilia. O fi fost din cauză c-o recunoștea din ziar, sau din cauza chipului ei distrus? Pentru o clipă, Helen a resimțit o fărâmă de compasiune pentru rivala ei.

— Ce mai faci, Emilia? Arăți bine.

— Minunat. Pentru tine-mi fac griji. Cum reușești să te descurci cu *trei* crime deodată?

— Așa cum ți-am mai spus, moartea lui Ben Holland a fost un acci…

— Sam Fisher, Ben Holland, Martina Robins. Cu toții *uciși.* Așa ceva nu s-a mai pomenit în Southampton. De fiecare dată în locuri izolate, și niște crime ieșite din comun. Cu ce avem de-a face aici?

Se vedea reportofonul în mâna Emiliei, care spera pesemne să-nregistreze jena lui Helen – sau poate că trăgea speranță s-o facă de rușine?

— Speculații, Emilia. Dar nădăjduiesc să-ți pot oferi ceva mai substanțial cât de curând. Avem chiar acum pe cineva în arest, care ne ajută să înaintăm cu investigațiile. Poți să publici asta dacă dorești. Nu e o speculație. E un fapt. Mai publicați și fapte, nu?

Și cu asta a plecat. Pe drumul de întoarcere spre sediu, Helen pășea cu însuflețire. Era minunat să deții superioritatea o dată. A tras adânc din țigară, savurând în minte ce avea să urmeze.

63.

Mickery nu zicea nimic. Ea și Helen se tot studiau pe deasupra mesei din camera de interviu de mai bine de-o oră, și tot nu spunea unde fusese.

— A fost ceva complet nevinovat, a spus Mickery, stăpânindu-și cu greu un zâmbet.

— Atunci la ce bun travestiul? Și urmărirea? Un agent de poliție v-a ordonat să vă opriți și n-ați făcut-o. Ar trebui să vă arunc în pușcărie și numai pentru asta.

— Mă întâlneam cu un client, a ripostat Mickery, și nu mi s-a părut c-ar fi drept să-i aduc poliția locală pe cap. Are și-așa destule probleme, credeți-mă.

— Păi tocmai asta-i, că nu vă cred.

Mickery s-a mulțumit să ridice din umeri – era evident că nu dă doi bani pe părerile lui Helen. O însoțea avocatul ei, cu o figură la fel de arogantă. Se auzeau bătăile ceasului. Un minut de tăcere. Două minute. Apoi:

— S-o luăm din nou de la început. Unde ați fost ieri după-amiază? Cu cine urma să vă-ntâlniți și-n ce scop? s-a răstit Helen.

— V-am spus tot ce-am avut de spus. Nu pot și nu vreau să încalc secretul profesional.

Helen era deja enervată la culme.

— Dumneavoastră vă dați seama cât de serioasă e treaba asta?

Cele două femei se măsurau din priviri.

— Sunteți suspecta principală într-un caz de crimă multiplă. Dacă vă arestez și vă pun sub acuzare, am să cer cinci condamnări pe viață. Fără eliberare condiționată și fără nicio șansă de reducere a pedepsei. Vă veți petrece tot restul zilelor în pușcărie și orice concesie mică și trecătoare de care ați putea beneficia se va decide acum. Chiar aici, în această încăpere. Dacă îmi spuneți de ce ați făcut-o – de ce i-ați ucis pe Martina și pe ceilalți – atunci voi fi în măsură să vă ajut.

— Martina? a întrebat Mickery nedumerită.

— Nu vă mai prefaceți că nu știți nimic. Vreau răspunsuri, nu întrebări. Și dacă nu începeți să-mi oferiți ceva în următoarele cinci secunde, vă arestez pentru cinci capete de acuzare de crimă.

— N-o s-o faceți.

— Poftim?

— Nu mă veți aresta. Nu mă veți pune sub acuzare. De aceea n-am să vă spun absolut nimic.

Helen s-a uitat fix la ea – femeia asta își dădea seama ce face?

— Nu mai există nimeni în cadru, Hannah. Dumneata ești suspecta

principală. Și vei fi pusă sub acuzare. Nu mai ai scăpare de data asta.

— Bănuiesc că nu jucați poker, doamnă inspector, fiindcă altfel v-ați pricepe un pic mai bine să mergeți la cacealma. Să vă ajut eu.

Lui Helen îi venea să-i tragă un pumn în față și Mickery știa bine acest lucru. A continuat:

— În clipa de față urmăriți un criminal în serie. Să nu pretindem c-ar fi vorba de altceva. Dar, mai mult decât atât, urmăriți o specie foarte rară de criminal în serie. O femeie. Câte femei criminale în serie îți vin în cap? Eileen Wournos, Rose West, Myra Hindley. Nu-i o listă lungă. De aceea au succes la public. Toată lumea *iubește* criminalele în serie. Tabloidele, regizorii, omul de pe stradă – cu toții sunt fascinați de femeile care ucid iar și iar. Însă aceasta… (și aici a făcut o pauză de efect)… aceasta e cireașa de pe tort. De ce? Pentru că este așa de șireată, așa de organizată și în același timp extrem de subtilă. Cum își alege victimele? Și de ce? Urăște ambele persoane răpite sau doar pe una singură? Cum poate să prevadă rezultatul? Îi pasă care moare și care trăiește? De ce tocmai acestea? Ce i-au făcut? Să fie oare prima criminală în serie din istorie care triumfă prin cei care supraviețuiesc crimelor sale și nu pe seama celor uciși? E unică și fără pereche. Și va fi o adevărată senzație.

Helen n-a zis nimic. Știa că Mickery încearcă s-o momească și nu intenționa să-i dea satisfacție reacționând. Mickery a zâmbit și a continuat:

— Această poveste extraordinară se poate sfârși în mai multe feluri. Dar cel mai grozav – cel pe care și-l doresc toți gazetarii de scandal și toți cititorii – este cel în care polițista înverșunată pune gheara pe tipă în cele din urmă. Și apoi suntem cu toții liberi să ne amuzăm studiindu-i atenți moaca și citind suplimentul special de douăsprezece pagini, burdușit cu detalii sângeroase, opinii ale „specialiștilor” și concupiscență abia mascată.

Pe Mickery o entuziasma tot mai tare propria sa disertație.

— Finalul pe care nu-l dorește nimeni – și mai ales dumneata – începe cu o gafă. Arestarea unui profesionist (a accentuat acest cuvânt) nevinovat și respectat, care duce la izbucnirea scandalului înainte de a fi prinsă criminala. Tabloidele tună și fulgeră, omul de pe stradă e îngrozit și te trezești dintr-odată cu milioane de ochi care scrutează milioane de chipuri și-o fac pe criminală să se dea la fund, iar centrul de comandă e asaltat de mii de apeluri false. Ucigașa s-a făcut nevăzută, dumitale ți-este pusă pielea-n băț și eu mă aleg cu o compensație babană, din care-mi cumpăr iahtul pe care mi l-am dorit mereu.

A făcut o nouă pauză de efect.

— Întrebarea pe care trebuie să ți-o pui, doamnă inspector, a continuat ea, este dacă ești absolut sigură că eu am făcut-o. Și dacă o

poți dovedi. Fiindcă, în caz contrar, dacă intuiești ce gafă uriașă ești pe cale să comiți, încă mai ai vreme să te oprești. Și să faci mutarea bună. Să-mi dai drumul și să te-ntorci la ancheta ta. Sunt nevinovată, Helen.

Niciodată nu-i mai sunase numele ca o înjurătură. Discursul era remarcabil, fără îndoială. Și ridica niște chestiuni pertinente. Putea oare Mickery să fie complet dezaxată, la modul patologic, și în același timp atât de convingătoare și de inteligentă? Era posibil ca o persoană cu o asemenea înțelegere a gândurilor și sentimentelor celorlalți să fie, totodată, un sociopat?

— Sunt liberă să plec?

Mickery nu se putea abține să învârtă cuțitul în rană.

Helen s-a uitat la ea un minut, după care i-a spus:

— N-am să te pun deocamdată sub acuzare pentru cele discutate aici – chestiuni care, presupun că nu-i cazul să-ți mai reamintesc, trebuie să rămână confidențiale câtă vreme ancheta continuă.

Mickery a zâmbit și și-a strâns lucrurile, gata de plecare.

— Însă ai refuzat să te oprești la cererea unui agent de poliție și cred că asta-ți dă dreptul la o noapte de arest cel puțin, nu?

Și Helen a părăsit încăperea, lăsând-o pe Mickery fără replică de această dată.

64.

Mii de întrebări o asaltau pe Helen. Oare Mickery spunea adevărul? Poate că nu *era* ea criminala – poate că obsesia ei față de aceste crime avea o cu totul altă motivație: banii. Mickery știa că povestea asta va face senzație la scară planetară odată ce va deveni publică și probabil că-și dorea cu disperare să se folosească de informații din interior ca să câștige un avans față de restul turmei.

Helen era tot mai convinsă că așa stăteau lucrurile, cu cât reflecta mai mult. Probabil că Mickery schițase deja un referat doct despre crime, completat cu observații de natură psihologică asupra concepțiilor criminalei și detalii autentice preluate din ancheta poliției. Legăturile ei norocoase cu două dintre victime o puseseră pe calea cea bună, dar era o femeie ambițioasă și-și dorea mai mult. Când l-o fi contactat prima oară pe Mark? Și de ce tocmai pe el? Și cum o fi avut nerușinarea să mituiască un polițist pentru a obține de la el informații amănunțite dintr-o anchetă aflată în derulare? Dacă se putea dovedi vreodată că influența ei corupătoare stânjenise eforturile poliției de a prinde criminalul, atunci era pasibilă de pușcărie. Măcar atâta consolare, și-a zis Helen îndârjită.

Cu Hannah stând la răcoare într-o celulă, Helen avea spațiu de manevră. Dar trebuia să acționeze cu grijă și conform regulamentelor. S-a dus mai întâi la Whittaker. În timp ce ea îi rezuma cazul, el o asculta cu o față posomorâtă. Era limpede că Mark trebuia înlăturat din această anchetă, dar se putea face asta fără să trezească suspiciuni din partea lui și a celorlalți? Nu, firește că nu. Prin urmare, va trebui să-l suspende din funcție și să-l pună sub acuzare. El ar putea, bineînțeles, să se ducă direct la presă, din răzbunare și dorință de câștig. Dar în opinia lui Whittaker, o compensație sănătoasă, poate chiar cu păstrarea pensiei de polițist și a plăților de serviciu, l-ar putea convinge să-și țină gura. În timp ce lui Helen i se părea inacceptabil ca trădarea lui Mark să fie astfel recompensată, Whittaker gândea mai pragmatic.

— Vrei să mă ocup eu? a întrebat el.

— Nu, am s-o fac eu.

— De obicei ofițerul cu rang mai mare preia controlul în chestiunile de ordin disciplinar…

— Da, știu și înțeleg că așa e normal, dar trebuie să aflu ce informații a dezvăluit și cui. Cred că am mai multe șanse să scot asta de la el dacă-l abordez între patru ochi.

Whittaker a privit-o întrebător.

— Ai vreo influență specială asupra lui?

— Nu, dar mă respectă, s-a grăbit să răspundă Helen. Știe că nu umblu cu prostii și că orice învoială pe care i-aș propune-o este autentică și onestă.

Whittaker a părut mulțumit, iar Helen a plecat. Nu ieșise niciodată mai bucuroasă din biroul lui. Pe de altă parte, fusese floare la ureche. Greul avea să-l constituie discuția cu Mark.

Helen s-a urcat în mașină și a închis portiera. Pentru câteva clipe, zgomotul lumii cu toate grijile ei a fost înăbușit. Un mic răgaz de pace din partea unei lumi care o bombarda fără încetare. De ce-i dăduse voie lui Mark să se apropie așa de tare de ea? De ce și-l alesese mâna ei dreaptă, când el în mod evident transmitea mai departe până-n cel mai mic detaliu toate informațiile? S-a cutremurat amintindu-și dialogurile lor de la bar și din centrul de comandă, analizând ipoteze, luând în considerare suspecți. Cine știe, poate că o caricatură grotescă a ei – polițista incompetentă și plină de ifose – prindea deja viață în cartea lui Mickery. O criminală spectrală și strălucită, cu niște tolomaci de gabori pe urme.

Helen a țipat de durere și a văzut că-și înfipsese unghiile în palmă până la sânge, de frustrare și furie. Blestemându-și prostia, s-a străduit să-și adune gândurile. Nu trebuia să-i abată nimic atenția acum. Gata cu bătăliile imaginare. Purtase destule în trecut. Acum era timpul să fie calmă, puternică și hotărâtă. Acum era timpul să acționeze.

65.

Într-o primă fază s-a simțit ușurat. Mark încercase toată ziua să dea de Helen ca să-i comunice noutățile referitoare la Martina, însă fără succes. Și iat-o acum, sprijinită de ușa locuinței lui. Satisfacția a lăsat loc pentru ceva mai mult – speranță? entuziasm? – fiindcă ea se întorsese la el *aici,* în loc să-l abordeze la serviciu. Poate că-i făcea plăcere să se arate misterioasă, fierbinte și rece în același timp, greu de manevrat. Dar ceva în expresia feței ei l-a făcut să priceapă că era vorba de altceva.

Ea n-a zis nimic când el a deschis ușa și a invitat-o înăuntru. Mark n-avea încotro. Trebuia să colaboreze. Și să vadă cât de rău stăteau de fapt lucrurile. Așa că și-a tras un scaun și s-a așezat în fața ei. Cine urma să facă prima mutare?

— S-ar putea să fie ultima dată când ne mai întâlnim așa. Am fost buni prieteni și ceva mai mult de-atât, deci hai să nu țipăm și să nu ne dăm în spectacol, să nu ne aruncăm acuzații ori minciuni și să nu facem totul și mai dureros decât este.

În timp ce vorbea, Helen îl privea îndeaproape pe Mark, pândindu-i reacția.

— Ne-ai trădat, Mark. N-am cum s-o spun altfel. M-ai trădat pe mine, echipa și instituția poliției care te-a făcut ce ești astăzi. Ba, mai rău, i-ai trădat pe nevinovații uciși de această ticăloasă…

— Nu înțeleg ce…

— Am discutat cu Whittaker, l-a întrerupt Helen, și n-are deci niciun rost să încerci să minți ca să scapi. Suntem pe cale să demarăm procedura oficială care, după toate probabilitățile, va conduce la demiterea ta din poliție. Biroul ți-a fost eliberat, nu vei avea acces în nicio zonă restrânsă, și am fost însărcinată să-ți ridic legitimația la sfârșitul acestei discuții.

Mark o privea fix.

— I-ai văzut pe alții trecând prin așa ceva și știi ce nasol poate fi. Dar îți poți ușura situația, Mark. Eu nu cred că ești un om rău, nu cred că ești putred pe dinăuntru și sunt convinsă că trebuie să fi existat motive – motive bine întemeiate – pentru care ai făcut ceva așa de îngrozitor. Dacă ești gata să-mi explici de-a fir a păr aceste motive și să cooperezi în toate privințele, putem cădea la o învoială. Nu trebuie să pleci cu mâinile goale.

O lungă tăcere, după care:

— De ce aici?

Replica lui Mark a luat-o prin surprindere pe Helen. Nicio dezmințire pătimașă, doar o simplă mutare în joc. O spusese cu reală amărăciune, dar mai era și altceva la mijloc. Care era poziția lui?

— De ce ai venit aici să-mi spui… astea?

Aproape că scuipase ultimul cuvânt. O provocare. Helen l-a cercetat cu privirea și apoi a răspuns:

— Pentru că vreau să aflu eu înaintea tuturor. Vreau să-mi spui mie de ce ai făcut-o, înainte s-o declari oficial. Vreau ca *tu* să-mi spui *mie*.

Emoția s-a simțit dintr-odată în glasul ei – se vedea clar acum că se simțise personal trădată. Mark se mulțumea s-o privească. Arăta buimac, ca și când i s-ar fi vorbit chinezește.

— Ce crezi că am făcut, Helen?

Tonul vocii lui era neutru, dar suna batjocoritor.

— Nu fi așa, Mark. Chiar și acum poți mai mult de-atât.

— Spune-mi. Spune-mi ce am făcut.

Trăsăturile lui Helen s-au înăsprit imediat ce a simțit că redevine furioasă. De ce i-o fi permis acestui nemernic arogant să se apropie de ea?

— I-ai dat lui Mickery detaliile investigației. Ne-ai vândut.

Gata – o spusese pe șleau.

— Și vreau să aflu de ce.

— Du-te-n mă-ta!

Helen a zâmbit compătimitor, chiar dacă n-avea niciun motiv. O izbucnire furioasă din partea lui Mark, care se ridicase, gata parcă să vină spre ea. Helen a tresărit, însă Mark deja schimbase direcția și acum măsura încăperea în lung și-n lat în tăcere. Helen nu luase niciun moment în calcul posibilitatea ca el să reacționeze violent și să devină periculos. Cât de dezaxat era omul ăsta? Foarte probabil că nu-l cunoștea deloc.

Atunci când a început să vorbească, era clar că Mark se luptă din greu să-și păstreze controlul.

— Ce te face să crezi că aș fi făcut una ca asta?

— Pentru că nu mai există altcineva, Mark.

— Tu aveai acces, Whittaker, Charlie, băieții de la IT…

— Doar Charlie și cu tine erați în sediu atunci când a fost descărcată filmarea. Băieții de la IT se aflau în grevă, Whittaker plecase în concediu și eu eram pe teren.

— Și asta înseamnă că am fost *eu*? Dar cum rămâne cu Charlie? Te-ai gândit vreodată că ar putea…

— Nu-i ea.

— De unde *știi*?

— Pentru că are un alibi. Și pentru că m-a privit în ochi și mi-a spus că n-a fost ea. Tu de ce n-ai făcut la fel, Mark? În loc să te tot eschivezi atâta, de ce nu mă privești în ochi să-mi spui că n-ai fost tu?

O scurtă tăcere, iar apoi:

— Fiindcă nu m-ai crede.

În glasul lui se simțea o tristețe copleșitoare. Inexplicabil, lui Helen îi venea să se ridice și să meargă la el să-l liniștească. A rezistat

tentației înfigându-și unghiile în palma rănită. Durerea a săgetat-o prin tot corpul, calmând-o.

Când a ridicat privirea, Mark își turna un pahar mare de vin.

— Păi de ce nu, ce pizda mă-sii? și a dat paharul pe gât, trântindu-l pe masă în fața ei.

Cu ochii țintă la ea, a trântit iar paharul. Și iar, și iar, până când i-a pocnit piciorul și sticla s-a spart. A măturat cioburile de pe masă cu palma, după care și-a trecut mâinile însângerate prin păr. Izbucnise ca o flacără, iar acum părea să i se stingă furia.

— De ce n-ai putut să mă *întrebi* mai întâi, până să pui tot angrenajul ăsta în mișcare?

— Știi bine de ce. Dacă exista vreun indiciu că te-am tratat preferențial din cauză că am… din cauză că ne-am…

— Îți vezi doar propriul interes, nu?

— Nu-i așa. Și tu știi asta.

— Auzi, mult timp chiar m-am gândit că am greșit cu ceva. Că te-am jignit. Că am comis cine știe ce pas teribil de greșit pe linie romantică. Pe urmă m-am întrebat dacă n-o fi vorba despre diferența de rang. Dacă nu cumva te-ai răzgândit. Însă nu mi se părea c-ar fi asta și mi-am zis că pesemne ești doar o țicnită. O țicnită frumoasă și imprevizibilă. Și știi ce? M-aș fi bucurat să fie așa. Puteam să fac față.

A izbucnit în râs, spre surprinderea lui Helen. Dar râsul lui avea un iz amar și s-a stins repede. Ea se pregătea să-i răspundă, dar el i-a luat-o înainte:

— Dar nu mi-am închipuit absolut niciodată că ar fi vorba de așa ceva. Că din cauza asta mi-ai întors spatele. De unde ți-a venit această convingere, această certitudine totală că aș da cu piciorul slujbei și viitorului meu, șanselor de a fi un tată bun și – la dracu' – de a mă-ndrăgosti din nou, pentru o șpagă?

— Cine a pomenit de vreo șpagă?

— Nu te face că nu pricepi.

— N-am spus nimic despre plată.

Mark a respirat zgomotos. Apoi și-a coborât privirea spre mâna care-i sângera.

— Te-a plătit, Mark?

A urmat o tăcere lungă. Pe urmă el a zis:

— Faci o mare greșeală.

— Te-a plătit?

— Și aș putea sta aici o zi și-o noapte să-ți explic că n-am discutat niciodată cu ea, că n-am pus nimic la cale împreună, că nu m-a mituit niciodată, că n-am greșit cu nimic, dar n-ar avea niciun rost, nu-i așa? Trenul a plecat din gară și nu mai există cale de-ntoarcere. Și probabil că n-am să știu niciodată exact de ce mi-ai făcut-o, de vreme ce n-aveai nicio dovadă concretă; dacă e o chestie de polițistă, sau de om

nebun, sau… cine mai știe ce chestie. Un singur lucru vreau să-ți spun. N-o să stau aici să mă las perpelit la foc mic acasă la *mine* în absența unui avocat. Ai procedat după regulament. Evident c-ai procedat după regulament. Te-ai dus deci la Whittaker, ai vorbit cu Charlie și le-ai trimis temutul formular galben celor de la Anticorupție. O să urmez și eu regulamentul. N-o să mă las strivit ca orice… criminal oarecare. Mă voi așeza la masă cu avocatul meu și cu reprezentantul sindical și, încetul cu încetul, vom demonta cu grijă toate aceste dovezi pe care-ți închipui că le ai împotriva mea, astfel încât până la urmă eu voi fi absolvit de orice vină și tu o să pici de fazan.

Și-a tras scaunul brusc, s-a dus la ușă și a deschis-o larg. Helen n-avea încotro. Trebuia să se supună, mai ales că riscase de la bun început venind aici.

— Să le spun că ne-am tras-o? i-a aruncat Mark. Ar da bine? Asta ar putea explica însă de ce-mi ruinezi cariera. N-oi fi fost bun la pat. Ți s-a părut că te-ai coborât prea tare pesemne. Te-ai temut că are să se afle. Ei bine, acum poți să fii sigură că așa se va-ntâmpla.

Helen ajunsese la ușă. Nu mai voia decât să plece de-acolo, dar Mark nu terminase încă.

— Știi, ar trebui să te urăsc. Dar nu-i așa. Mi-e milă de tine.

Helen și-a făcut loc aproape cu forța și a luat-o repede pe trepte-n jos. De ce o afecta mila lui? Nu-i decât un polițai corupt, un măr putred – cui îi pasă ce zice? Încerca să se convingă singură, dar nu ținea figura deloc. Chiar așa furioasă și jignită cum era, simțea că Mark îi cam clătinase certitudinile. Părea așa de indignat, de ofensat, de *sigur* pe nevinovăția lui. Toate dovezile duceau la el. Nu se putea ca ea să fi greșit atât de grav.

Sau se putea?

66.

Îmi amintesc așa de bine ziua aia. Tot ce a urmat mai apoi – nenorocirile, violența, dezolarea – își au originea în acea zi. Lucrurile nu fuseseră deloc roz nici mai înainte, dar știam mereu la ce să mă aștept. Nu m-am așteptat însă la una ca asta.

Fusese un soi de chef la noi acasă – ziua de naștere a unchiului Jimmy. O ținuseră pe băutură toată ziua – cineva câștigase la pariuri – și toată lumea se machise și mai tare ca de obicei. Vecinii deja veniseră de două ori, înjurându-ne din pricina gălăgiei, dar pe ai mei îi durea fix în cur. Au dat muzica și mai tare – „Enjoy yourself" al lui The Specials la volum maxim. Ne învârteam și noi pe acolo cerșind câte o țigară sau o cutie de bere, însă fără succes. Până la urmă nu-i nimic mai deprimant ca o șleahtă de labagii de vârstă mijlocie care dansează și se freacă unul de altul, așa că m-am cărat la culcare. Mama își pierduse cunoștința deja, iar tata și „amicii" lui profitau adesea în astfel de cazuri și-i jucau tot felul de renghiuri cretine. Odată s-au pișat pe ea când dormea – și el, și ceilalți – iar mie nu-mi plăcea să văd chestii din astea, așa că mai bine am tăiat-o.

Am crezut în primul moment că greșise camera. Că era așa de matolit de nu mai știa de el. Pe urmă mi-a sărit țandăra – abia ațipisem un pic. Ce șanse mai aveam să adorm la loc cu ăsta prăbușit lângă mine? Dar nu dormea. Și nici nu-l interesa să doarmă.

La început n-am făcut nicio mișcare. Eram prea șocată. Mâna lui dreaptă mă strângea de sânul drept. Pe urmă am încercat să i-o dau la o parte, dar n-am reușit. M-a apucat și mai strâns. Îmi amintesc că mă durea de-a binelea, iar el strângea tot mai tare. Deja mă luptam. Speram să fie doar o glumă tâmpită, dar pesemne că-nțelegeam deja că nu era. Se suise pe mine, țintuindu-mă de patul cel strâmt.

Pare-mi-se că am început să mă rog de el, implorându-l să se oprească, dar degetele lui îmi cotrobăiau pe sub cămașa de noapte, căutând o intrare. Avea niște mâini aspre și păroase și țin minte cum m-am înfiorat de durere când m-a pătruns cu pumnul. Eram încă virgină – aveam doar treisprezece ani – și nu-i puteam face față unuia ca el. Cu cealaltă mână îmi apăsa capul în pernă. Am închis ochii și-am sperat c-o să mor. Că se va opri. Dar nici vorbă – continua, era stăruitor și grohăia ca un porc.

În cele din urmă s-a plictisit ori i-a pierit suflul. Ștergându-și mâinile pe blugi, s-a dat jos din pat și s-a dus către ușă. M-am întors ca să mă asigur că pleca într-adevăr și abia atunci am remarcat că aveam spectatori. Jimmy și cu vreo doi amici se uitau, rânjeau și se hihăiau împreună. Tata a ieșit pe hol împleticindu-se printre ei. Jimmy l-a lăsat să se ducă, după care a început să-și descheie cureaua.

Și mi-am dat seama că acum venise rândul lui și că era abia începutul.

67.

Îmi cer iertare. Nu trebuia să-ți vorbesc așa. N-am vrut să zic tot ce-am zis atunci, n-am vrut să te jignesc și îmi pare rău c-am făcut-o.

Cuvintele se revărsau ca un șuvoi și Jake i-a acceptat scuzele, dând ușurel din cap în semn de iertare. Când apăruse la ușă, el nu s-a grăbit să-i deschidă, dar după o clipă de ezitare s-a înduplecat. E foarte simplu în principiu să zici că nu mai vrei să ai niciodată de-a face cu cineva, dar atunci când persoana se află acolo la tine în prag și-ți cere ajutorul, nu prea ai cum să-i faci vânt.

— Am putea să revenim la normal?

Se exprimase destul de neconcludent, dar cu sinceritate, iar pe Jake l-a frapat în momentul acela gândul că fiecare om avea propria lui idee de ce-nseamnă „normal”, și definiția fiecăruia era la fel de ciudată și de confuză ca toate celelalte. Greșise judecând-o atât de repede, chiar dacă furia și excesele ei verbale erau josnice și nemeritate. Ea suferise, fără-ndoială – nu se știa când și de ce – și dacă el reușea s-o ajute, cu atât mai bine. Chiar propria lui ascensiune către viața pe care o ducea în prezent fusese ceva imprevizibil și singular. Născut într-o familie care nu-și dorise niciodată copii, Jake trecuse pe la nenumărate bunicuțe și mătușici, una mai indiferentă ca alta, înainte de a intra în caruselul centrelor de plasament. Suferise pe parcurs – nu foarte tare – însă n-are cum să nu te doară atunci când îți lipsește dragostea. S-a format învățând să controleze și să se folosească de acea durere, ca o modalitate de a-și gestiona angoasele și a-și învinge demonii, în feluri care-l incitau atât pe el cât și pe alții. A încercat calea supunerii și, odată depășită teama inițială, i-a plăcut destul de mult, însă în adâncul inimii își dorea să dețină el controlul. Știa că, de fapt, lipsa lui de încredere în sine făcuse alegerea pentru el, dar putea să accepte situația. Acum comanda el și asta era tot ce conta.

Ajunsese într-o etapă a vieții în care totul era ordonat și corect. De aceea a știut că o va primi înapoi. Ea îl rănise, dar se căia pentru asta. Mai avea oare pe altcineva? Jake înclina să creadă că nu și a înțeles pentru prima oară că ea are nevoie de el. Ar fi fost crud și primejdios s-o respingă.

— Da, putem să revenim la normal. Dar peste cinci minute aștept un client, deci…

Ea a priceput aluzia și a plecat, dar nu înainte de a veni la el să-l îmbrățișeze. O altă încălcare a protocolului, însă Jake a lăsat să treacă de la el, fiindcă se simțea bine. A privit-o cum se îndepărtează, surprins cât de ușurat se simțea. Fără îndoială că ea avea nevoie de el,

dar părea că începe să conștientizeze că avea la rândul lui nevoie de ea.

68.

Hannah Mickery n-avusese o noapte bună deloc. Vizitase în repetate rânduri diverse închisori, în interes de serviciu, iar aceste experiențe o indignaseră de fiecare dată. Așa se face că perspectiva unei nopți într-o celulă o umpluse de groază. Până la urmă nu i se întâmplase nimic rău. Dar fusese o noapte lungă, rece și deprimantă, cu o narcomană de șaptesprezece ani ca singură companie – o narcomană care se pișase pe ea de frică în toiul nopții. Urina s-a prelins într-un colț al celulei și a rămas acolo, împuțind încăperea pentru tot restul nopții.

Nu voia decât să meargă acasă, să facă un duș și *să doarmă.* Își păstrase permanent calmul, dar acum se simțea sleită și umilită. La sosirea lui Sandy, avocatul său, venit s-o preia, a răsuflat ușurată. L-a sărutat – ceea ce nu mai făcuse niciodată – și l-a rugat s-o ducă acasă. Sandy însă avea altceva în minte.

— Trebuie să te întâlnești cu cineva.

— Ei bine, indiferent cine-ar fi, va trebui să aștepte. Mă duc direct acasă și mă bag în pat.

— E o ofertă singulară, Hannah. Aș zice că trebuie să-mi urmezi sfatul de data asta.

Hannah a încetinit pasul și s-a întors către Sandy.

— O oră din timpul tău este tot ce-ți cer. Ți-am adus niște haine de casă. Poți face un duș la mine dacă te grăbești. Întrevederea începe în mai puțin de-un ceas. Crede-mă, Hannah, este exact ceea ce ți-ai dorit de mult.

Apa șiroia pe trupul lui Hannah, acasă la Sandy, înviorând-o mai repede decât se aștepta. Senzația ar fi trebuit s-o liniștească, dar Hannah era prea surescitată. O mulțime de întrebări îi treceau prin minte, dar dincolo de orice altceva era entuziasmată ca un copil. Trăsese lozul cel mare. Ea și Sandy dăduseră lovitura.

Pe drum el îi rezumase propunerea. Era mai generoasă decât ar fi putut spera vreodată. Cereau mult în schimb, dar ea se pregătise minuțios și avea la dispoziție tot materialul necesar. După înțelegerea cu ziarul, urmau să-ncheie târgul cu o editură, ceea ce avea să ducă la apariții televizate și la cine mai știe ce altceva. Ea avea să-și facă un nume, să se-mbogățească, iar apoi, de ce nu, să plece în America. Acolo existau suficiente crime dubioase cât să-i dea de lucru pentru tot restul vieții.

Nu se așteptase să fie o femeie. Și mai ales nu una așa de atrăgătoare. Prejudecățile astea – ai senzația că toți reporterii de tabloide sunt niște tipi. Însă părea incredibil de bine pusă la punct, impresionând-o pe Hannah cu munca ei de detectiv și cu modul în

care obținuse aceste rezultate. Totul era să le-o iei înainte celorlalți. Înțelegerea s-a parafat rapid și cu generozitate, iar cei trei au bătut palma acolo pe loc. Iar femeia a scos o sticlă de șampanie pe care o luase cu ea pentru orice eventualitate. Pe Hannah a uimit-o încă o dată îndrăzneala ei.

Dar era marfă de calitate. Și-și făcea efectul pe loc. Hannah rezista de obicei la băutură, prin urmare succesul și adrenalina i se urcaseră probabil la cap și-i dădeau amețeli. Din câte putea constata, aceleași senzații le trăia și Sandy.

69.

Helen stătea în fața lui Whittaker ca o elevă prinsă chiulind. Știa de ce fusese chemată. Iar el știa că ea știe. Dar nu s-a grăbit deloc, răsfoind *Evening News* pagină cu pagină, înainte să-l împăturească la loc și să-l pună tacticos pe masă, cu articolul de fond deasupra.

„ÎN CEAȚĂ TOTALĂ!”

Titlul țipa în gura mare la ea. Citise articolul Emiliei Garanita la prima oră a dimineții și și-a dat seama imediat că are să provoace valuri. Conținea câteva amănunte picante despre Amy și Sam, despre Ben și Peter, plus niște detalii vagi referitoare la Martina. Dar se încheia cu eliberarea lui Mickery și suspendarea unui „ofițer superior implicat în anchetă”. Așa ceva nu dădea bine deloc. Helen a priceput că superiorii îi trăseseră deja un perdaf zdravăn lui Whittaker, după privirea cruntă cu care o întâmpinase la intrarea în birou.

— O sun, s-a trezit Helen spunând. Să văd dac-o pot convinge s-o lase mai moale.

— Cam târziu pentru asta, nu? Și de altfel nu e nevoie. Am sunat-o chiar eu. Va fi aici în cinci minute.

Emilia a intrat în încăpere cu o mutră de pisic care dăduse de oala cu smântână. Nu s-a grăbit să aleagă între ceai și cafea, avea chef de stat la taifas, se răsfăța în fel și chip. Era aleasă, invitată și hotărâtă să se distreze de minune.

— Doriți să mai adăugați ceva, domnule inspector-șef? Continuați să-i acordați credit doamnei inspector Grace în conducerea anchetei? S-au mai făcut progrese?

— Eu nu mă aflu aici ca să discut despre caz. Mă aflu aici ca să discut despre dumneata, a ripostat Whittaker pe neașteptate.

— Nu cred că înțeleg…

— E timpul să te retragi din povestea asta. Intervențiile dumitale induc în eroare opinia publică și nu servesc la nimic, iar eu vreau să se termine. Gata cu articolele până când va fi ceva adevărat de relatat. M-ai înțeles?

Pe Helen a amuzat-o modul lui îndrăzneț de abordare – nimeni nu se putea pune între Whittaker și promovare.

— Trag speranță că nu încercați să impuneți presei…

— Ba exact asta fac, pe toți dracii! Și dac-aș fi în locul dumitale aș ține seama de spusele mele.

Emilia a rămas năucită, dar s-a repliat repede.

— Cu tot respectul…

— Ce știi dumneata despre respect? a întrerupt-o răstit Whittaker. Ce respect ai arătat familiei Anderson când suferea? Zbierete prin

fanta cutiei de scrisori, telefoane la orice oră din zi și din noapte, patrulat prin fața casei ceas de ceas, cotrobăit prin tomberoanele de gunoi.

— Exagerați. Am datoria să…

— Zău? Am aici un raport detaliat în care se vede de câte ori a stat parcat Fiatul dumitale roșu, cu numărul BD 50 JKR, în fața casei lor. Raportul a fost întocmit de tatăl lui Amy și se întinde pe două pagini. Apari acolo la miezul nopții, la două și la trei dimineața. Rând după rând, nu se mai termină. Asta e hărțuire. E urmărire. Trebuie să-ți reamintesc oare de cazul Leveson? Și de codul deontologic pe care toți jurnaliștii, fie ei de la vreun ziar național sau local – a pronunțat ultimul cuvânt cu un profund dispreț – au căzut de acord să-l respecte?

Emilia n-a mai avut replică. Iar Whittaker a continuat:

— Aș putea cere să publicați scuze familiei pe prima pagină. Aș putea să te amendez. Ce mama dracului, probabil că aș putea chiar să trag niște sfori și să zbori de-acolo dacă-mi pun mintea. Dar fiindcă sunt un om bun, mă voi arăta îngăduitor. Păstrează-ți însă opiniile greșite pentru dumneata, sau ai terminat-o cu presa locală. Iar ăla-i un drum fără întoarcere, nu?

Emilia n-a mai stat mult și a ieșit, clocotind de furie neputincioasă. Helen era impresionată și mută de uimire.

— Chiar aveți un desfășurător cu vizitele ei? l-a întrebat.

— Evident că nu, a venit răspunsul. Întoarce-te la lucru acum și, te rog, Helen, fă naibii ceva progrese. Tocmai ți-am cumpărat niște timp. Folosește-l cum se cuvine.

Și cu asta a fost liberă să plece. Helen se minuna de îndrăzneala lui și o impresiona loialitatea lui față de echipă – și față de ea. Dar în timp ce mergea pe coridor nu-și putea stăpâni presimțirea că acest atac fățiș contra ziaristei îndârjite avea să se întoarcă împotriva lor. Emilia trecuse prin situații mult mai nefavorabile și reluase de fiecare dată lupta.

70.

Imediat ce a intrat în centrul de comandă, pe Charlie a frapat-o atmosfera care domnea acolo. La investigațiile aflate în plină desfășurare, centrele de comandă sunt niște locuri zgomotoase, agresive, aglomerate. Dar astăzi domnea o liniște mohorâtă și motivul era lesne de observat. Biroul lui Mark era pustiu, iar dulăpiorul lui fusese golit de fotografiile și obiectele personale. Parcă n-ar fi existat niciodată.

Însă Mark fusese un coechipier foarte simpatizat și toți îi simțeau lipsa. Poate că era vulnerabil și distrat, dar asta contribuia la farmecul lui, mai cu seamă pentru fete. Băiețelul pierdut. Putea fi, totodată, sclipitor și amuzant, iar atunci când își dădea silința era un bun polițist. În clipa de față fiecare își punea în sinea lui întrebarea dacă Mark acela pe care-l știau era cel adevărat. Chiar fusese-n stare să-i vândă? Și toată munca lor se irosise, oferită altcuiva pe tavă? Să fi fost chiar așa de strâmtorat financiar încât să-i trădeze într-un asemenea hal? Charlie era tulburată – dintotdeauna îl plăcuse pe Mark – și și-a notat în minte să se intereseze ce s-a întâmplat cu obiectele lui personale. Continua să lucreze, dar vedea permanent cu coada ochiului scaunul gol.

Helen a intrat puțin după ora 9 și toți au făcut eforturi supraomenești să pară bine dispuși și să se poarte ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic ieșit din comun. După cum îi era obiceiul, Helen n-a pierdut vremea și a chemat-o pe Charlie ca să-i dea raportul. Părea iritată și nerăbdătoare să afle vești.

— Spune-mi despre Martina.

— Ei bine, s-a născut bărbat și și-a făcut operația la un moment dat în ultimii trei-cinci ani. Cicatricele arată că acest lucru nu s-a întâmplat mai devreme.

— Și-și făcea reclamă ca transsexual operat?

— Nu. Deviza ei era că-i place să se distreze și se pricepe să ofere plăcere. O târfă nostimă, ceva de genul ăsta.

— De ce? Ca transsexuală poți face rost de mai mulți clienți. E mai exotic, mai special. De ce să nu-ți faci reclamă cu asta?

— Poate că nu-i convenea publicul pe care l-ar fi atras?

— Sau poate că avea ceva de ascuns?

Întrebarea a rămas plutind în aer. Pe urmă Helen a continuat:

— Era de prin partea locului?

— Se pare că nu. Celelalte fete spun că a început să lucreze aici acum vreo două luni. Site-ul ei confirmă informația – are o adresă IP locală creată acum opt săptămâni.

— Dar vreo adresă reală?

Charlie a clătinat din cap.

— Nimic deocamdată. Era un fel de enigmă pentru fetele celelalte, trăia foarte retrasă.

— Și pista banilor?

— Discutăm cu băncile locale, dar deocamdată n-am găsit niciun cont pe numele ei.

Helen a pufnit. Nimic din cazul acesta nu era ușor.

— Bun, păi clinicile rămân atunci cea mai bună variantă. Câte clinici locale fac genul ăsta de operații?

— Cincisprezece. Le-am contactat pe toate, chiar dacă majoritatea sunt cam circumspecte atunci când vine vorba să dea informații despre clienții lor.

— Păi fă-le să nu mai fie circumspecte. Spune-le ce s-a întâmplat cu Martina, arată-le fotografiile. Trebuie să aflăm cine era de fapt. El adică.

Charlie nu și-a putut stăpâni un zâmbet strâmb și a imitat-o de data asta și Helen. Oare se amăgea Charlie singură sau relația lor se ameliorase după ce o trecuse Helen prin ciur și prin dârmon? Charlie fusese turbată de furie după confruntare – să-ți pună cineva la îndoială integritatea în felul acesta – și chiar se gândise să-și ceară transferul. Cu toate acestea, încă-și dorea s-o placă Helen, încă-și dorea să-i câștige respectul. La drept vorbind, majoritatea femeilor din poliție voiau să fie ca Helen. Era cea mai tânără femeie detectiv-inspector din poliția din Hampshire și avansase fabulos în ierarhie. N-avea nici soț, nici familie, ceea ce în ochii multor femei îi conferea un avantaj nedrept, dar se descurcase oricum uluitor de bine. Era un model pentru toate.

Helen s-a întors cu fața spre membrii echipei.

— Sergentul Brooks va conduce operațiunile astăzi. Prioritatea numărul unu sunt clinicile. Știu că numărăm cu un om mai puțin și că aveți cu toții întrebări despre asta. La momentul potrivit am să vă spun mai multe. Însă deocamdată trebuie să vă concentrați. Avem o criminală de prins.

După ce a spus ce avea de spus, a plecat. Charlie a început îndată să le delege sarcini lui Sanderson, McAndrew și celorlalți, care le-au primit fără să crâcnească, deși mulți aveau același grad ca și Charlie. Hotărâtă să se remarce prin seriozitate și profesionalism, Charlie se comporta energic și eficient, dar zâmbea în sinea ei strengărește. Era pentru prima dată când Helen Grace lăsa cârma corăbiei pe mâna altcuiva.

71.

A trebuit să cheme poliția în cele din urmă – nu voia s-o facă, dar n-a mai avut de ales. Se speriase la început – Stephen lipsea de acasă în noaptea aceasta și derbedeii beți care bubuiau în ușă o băgaseră efectiv în sperieți – dar atunci când a descoperit ce se petrecea de fapt, dezgustul a luat locul spaimei.

Nu-l mai văzuse beat pe Mark de luni de zile. Și-a închipuit că se lăsase, că-și venise în fire. Dar acum arăta jalnic. Avea hainele pătate, părul vâlvoi și i se-mpleticea limba-n gură. Împroșca cu sudalme patetice și își blestema soarta potrivnică, făcând cunoscut străzii întregi cum nu fusese-n stare Christina să-și țină picioarele strânse, și că Stephen nu era decât un penis ambulant și fără creier. Bătea din ce în ce mai tare în ușă – avea s-o trezească pe Elsie cât de curând – și Christina trebuia să facă ceva.

A crăpat ușa puțin, cu lanțul pus, încercând să-l potolească. Voia să stea de vorbă cu el, dar asta n-a făcut decât să-l întărâte și mai mult. Urla la ea. Cu ce drept îl împiedica să intre? Când nu voia decât să-și vadă fiica. Fiica pe care i-o furase ea. Christina a încercat să împingă ușa la loc, dar el a reușit să-și strecoare brațul înăuntru, dând-o la o parte, și a smuls lanțul din montura lui.

A intrat cu forța și a urcat scările spre camera lui Elsie. Christina a pus mâna pe telefon și a sunat la 999. Mai citise despre indivizi care se țăcăniseră și-și omorâseră copiii după divorț. Era și Mark în stare de așa ceva? Ea nu credea, însă nici nu voia să riște. I-a prezentat operatorului situația, și-a dat adresa și s-a năpustit pe scări în sus.

Nu știa peste ce va da la intrarea în cameră și din multe puncte de vedere era mai rău decât și-ar fi imaginat. Elsie stătea în picioare pe pat. Dârdâia de frică și plângea fără zgomot, pradă șocului și groazei. Iar Mark zăcea prăbușit pe podea, zguduit de hohote de plâns. Ce începuse Christina terminase Elsie. Chipul ei transfigurat de groază fusese suficient ca să-l trezească. Băutura îl învinsese în cele din urmă și-i luase tot ce avea mai bun.

Era întruchiparea omului distrus – pe care nu-l mai aștepta decât o viață întreagă de autoacuzații și plâns de milă. Și pentru prima oară după foarte multă vreme, Christina s-a simțit așa cum își interzisese mereu să se simtă.

Vinovată.

72.

Trebuia să fie sigură. Deja îi distrusese cariera lui Mark și probabil nu doar atât, iar dovezile împotriva lui *erau* indubitabil solide, însă… pe Helen o cam chinuiau îndoielile. Păruse așa de rănit și de indignat, așa de sfidător – doar nu putea să joace teatru, nu? Uluită într-o primă fază de existența unei cârtițe în interiorul echipei, Helen începuse mai apoi să spere că turnătorul îi va conduce direct la criminal. Când colo, îi abătuse pe o altă linie, distrăgându-le atenția de la țintă. Helen era tentată s-o lase baltă. Să facă stânga-mprejur și să se-ntoarcă în camera de interogatoriu, numai că acum era prea târziu pentru asta. Îi prezentase osânditului sentința și se declanșase o procedură. Dar cu securea suspendată în aer, Helen trebuia să fie sigură.

Pe când studia încă o dată dosarele personalului, a dat peste ceva ciudat. Helen se afla la laborator în ziua în care depoziția lui Amy fusese descărcată ilegal, Whittaker se plimba cu iahtul la Poole, iar Charlie avea o justificare – cel puțin în mintea lui Helen. Rămâneau deci Mark și băieții de la tehnic: Peter Johnson, Simon Ashworth și Jeremy Laing. Erau cu toții în grevă în ziua aceea, deci nu putea fi unul dintre ei… numai că se-ntâmpla ceva curios cu Simon Ashworth. Ceva ce Helen trecuse cu vederea mai înainte. Venise în poliția din Hampshire de la National Crime Unit din Londra, unde contribuise la crearea noii baze de date și astfel obținuse o promovare. Se integrase bine, își făcea treaba, însă acum intenționa să se transfere înapoi la Londra. După numai patru luni petrecute aici. Era o mutare aiurea și bizară, mai ales că închiriase un apartament la Portsmouth pe un an întreg. Se-ntâmplase ceva. Dar nu la modul oficial. Ceva neștiut și tulburător îl determina să se-ntoarcă pe nepusă masă la Londra.

Odată ce adulmecase urma, bănuielile au continuat să-i crească, pentru că Ashworth nu era de găsit nicăieri. Concediu medical – deși nimeni nu părea să aibă idee ce problemă avea. Nu, asta nu prea era adevărat. Se știa care-i problema lui, nu se știa doar dacă este bolnav sau nu. Îi luase ceva timp lui Helen să-l facă pe Peter Johnson să vorbească deschis despre colegii lui, dar odată ce reușise a aflat repede că Simon Ashworth nu se bucura de simpatia celorlalți.

Spărsese greva. Helen a simțit că i se zbârlește părul pe spinare la auzul acestei vești. Ashworth nu era membru de sindicat, dar se așteptaseră de la el să urmeze exemplul șefului și colegilor săi și să respecte greva de o zi. Numai că el n-o făcuse. Era singuratic din fire, neadaptat social și călca adesea oamenii pe bătături. Asta-l făcea să nu funcționeze bine în echipă și eventual să fie o pradă ușoară pentru cineva ca Mickery. Peter Johnson nu și-a ascuns deloc antipatia față

de Ashworth, dar a negat că l-ar fi împins să se transfere. Era foarte posibil ca el și colegii lui să-l fi făcut să se simtă nedorit – așa te porți în mod normal cu un spărgător de grevă – însă nu dorea să spună mai multe, de teamă să nu fie acuzat de hărțuire sau intimidare. Transferul trebuie să fi fost ideea lui Ashworth.

— Sau ar trebui să-l întrebați chiar dumneavoastră, a conchis Johnson.

Chiar asta intenționa Helen să și facă. Dar trebuia mai întâi să-l găsească. Nimeni nu mai știa unde era de săptămâni întregi.

73.

Simțea doar gust de vomă. Vomă și sânge închegat. Avea gura uscată, gâtul crăpat, iar în cap îi pulsa o durere surdă și sâcâitoare. Nu mai mâncase de zile-n șir și simțea ulcerații în stomac. Dar nu asta o preocupa – ceea ce-i lipsea și *îi trebuia* cu adevărat era apa. Obișnuia să bea mai mulți litri pe zi și devenea cam agitată când se trezea departe de rezerva necesară. Ce glume păreau acele mici privațiuni acum când murea de sete cu adevărat! Nu reflectase niciodată până atunci la aceste cuvinte, dar în prezent știa ce va să zică și cum te simți. Disperarea îi dădea târcoale – înțelegea instinctiv că nu există nicio scăpare.

Sandy zăcea inert vizavi, sperând probabil să piară în somn. O moarte liniștită care să pună capăt coșmarului. Halal speranță. Erau prinși în capcană. Și cu asta basta. Lui Mickery i-a fugit privirea spre stânga, înregistrând mușteleле care dădeau în zbor târcoale reziduurilor adunate în colț. Mușteleле nu fuseseră acolo la început. Cum reușiseră să pătrundă? Prin ce crăpătură minusculă a acestei cutii de tablă și-au făcut loc? Micile ticăloase puteau probabil să vină și să plece după cum aveau chef.

Când își revenise prima oară din amorțeală, Mickery fusese năucită și confuză. Era întuneric beznă și ea habar n-avea ce oră este, unde se află și ce s-a-ntâmplat cu ea. A tras cea mai mare spaimă a vieții când l-a auzit pe Sandy mișcându-se. Până atunci crezuse că visează, dar vaietele animalice ale lui Sandy au trezit-o la realitatea cea cruntă.

Au început numaidecât să-și exploreze granițele, ciocănind în pereți, urmărind îmbinările plăcilor de metal, ajungând încet la concluzia copleșitoare că se aflau într-un soi de cutie metalică uriașă. Să fi fost vreun container de mărfuri? Posibil, dar mai conta? Era solid, trainic și fără nicio ieșire. Nici nu mai trebuiau să știe altceva. Puțin mai târziu au dat de pistol și de telefon. Iar atunci s-au prăbușit în cele din urmă și curajoasele tentative de negare ale lui Mickery.

— Ne-a tras-o, Sandy!

— Nu. Nu, nu, nu, nu. Trebuie să existe o altă explicație. Trebuie să existe.

— Citește mesajul de pe telefon, în pizda mă-sii. *Ne-a tras-o*!

Sandy nu voia să se uite la telefon. Nu voia să se implice deloc. Dar mai rămânea ceva de zis? Era limpede că nu exista nicio scăpare ușoară – aveau de ales între inaniție și crimă. Mickery a fost cea care a pus pe masă aceste două opțiuni îngrozitoare. Sandy se dovedea a fi un laș, un om slab, incapabil să facă față situației. Dar Mickery l-a obligat.

Au ales să acționeze. Așteptarea era insuportabilă. Deznădejdea mult prea copleșitoare. Viața lor actuală era o lentă tortură și venise vremea să facă ceva. Au decis astfel să tragă la sorți – sau mai degrabă la muște, căci asta a fost tot ce au putut găsi. Iar Mickery ținea acum brațele întinse în fața lui Sandy. Într-o mână avea o muscă moartă. Cealaltă mână era goală. Dacă Sandy alegea musca, rămânea în viață. Dacă nu, avea să fie ucis.

Sandy șovăia, dorindu-și ca privirea lui să pătrundă prin piele și să dea la iveală comoara din palmele lui Mickery. Stânga sau dreapta? Moartea sau viața?

— Haide, Sandy! Să terminăm odată, în pizda mă-sii!

Vocea lui Mickery era disperată, rugătoare. Dar Sandy nu simțea nicio milă, nu putea simți nicio milă. Era încremenit în prezent și incapabil să-și miște vreun mușchi.

— Nu pot s-o fac.

— Fă-o odată, Sandy. Sau jur pe ce-am mai sfânt că iau eu decizia pentru tine.

Din tonul vocii se vedea că Mickery își ieșise din pepeni, iar asta l-a smuls pe Sandy din paralizie. Bolborosind Tatăl Nostru, a întins încet brațul și i-a atins hotărât mâna stângă lui Mickery.

O clipă lungă și groaznică. După care Mickery și-a răsucit mâna lent și a deschis-o, ca să poată vedea amândoi.

74.

Se încheia o zi extrem de ciudată. Cea mai bună și cea mai rea dintre zile. Charlie stătea întinsă în pat și încerca să pună cap la cap cele întâmplate.

După plecarea lui Helen, echipa trecuse imediat la treabă, impulsionată de energia și de zelul lui Charlie. Încurajați să-i trateze fără menajamente pe directorii de clinici care se arătau evazivi, ascunzându-se în spatele confidențialității clienților, membrii echipei înregistraseră progrese remarcabile, parcurgând întreaga listă punct cu punct, pe urmele chirurgilor din zona Hampshire calificați să facă operații de schimbare de sex. La final nu se aleseseră însă cu nimic. Îi chestionaseră pe toți, dar nimeni n-a recunoscut-o pe Martina și n-a putut arunca vreo lumină asupra posibilei sale identități de pe vremea când fusese bărbat.

Era deci timpul să lărgească aria cercetărilor. Existau câteva zeci de astfel de clinici în toată țara și trebuia să le contacteze pe toate. Dă, Doamne, să nu se fi operat în străinătate – așa ceva ar fi depășit resursele lor limitate și aveau o nevoie disperată de orice indiciu, de ceva care să-i readucă pe pista cea bună. Charlie i-a lăsat pe băieți să se ocupe. Era ruptă de oboseală și îi trebuia un moment de răgaz. În mașină, pe drumul spre casă, i-a crescut moralul la gândul că va putea petrece câteva clipe prețioase alături de iubitul și de motanul ei, că o aștepta o mâncare bună și mai ales un pui de somn.

Stradă în lucru. Cu ocolire. Neplăcut, dar nu cine știe ce. Însemna însă că Charlie trebuia s-o ia pe un alt traseu spre casă. Un traseu care o purta fix prin fața locuinței lui Mark. Săgetată brusc de un sentiment de vinovăție, și-a dat seama că uitase de el în vâltoarea evenimentelor. O absorbise complet ambiția să-și dovedească ei însăși (și, evident, lui Helen) că e capabilă să coordoneze echipa. Și prin urmare se dovedise a fi un prost conducător și un prieten nevrednic – n-ai dreptul să uiți de răniți în disperarea de a câștiga bătălia.

Dându-și cu pumnii în cap pentru lipsa ei de omenie, a parcat mașina și s-a dat jos. Era o idee bună? Probabil că nu, dar voia să poată dormi la noapte și nu putea avea conștiința împăcată decât dacă trecea să vadă ce-i cu Mark. Nimeni altcineva din poliție n-avea s-o facă, asta era clar.

La ce se așteptase? Că el va face față surprinzător de bine situației? Era în ultimul hal – duhnea a transpirație și a băutură.

— Tu o crezi?

Întrebarea directă a luat-o prin surprindere pe Charlie.

— Pe cine să cred?

— Pe ea. Crezi că eu v-am vândut?

S-a lăsat o lungă tăcere. Exista răspunsul oficial și răspunsul onest. În cele din urmă, a învins cel de-al doilea.

— Nu.

Mark a expirat aerul cu putere, ca și când își ținuse respirația. Stătea cu ochii în pământ ca să-și ascundă emoția.

— Mulțumesc, a bâiguit el fără să ridice capul, însă vocea îi trăda intensitatea sentimentelor.

Charlie s-a dus spre el cu naturalețe. Așezându-se alături, l-a cuprins cu brațul. El s-a rezemat de ea, bucuros de susținere.

— Mai trist este că am avut impresia că-s pe cale să mă-ndrăgostesc de ea.

Uau! Charlie nu se așteptase la una ca asta.

— Și ați…?

Mark a dat afirmativ din cap.

— Și ca un prostănac ce sunt, mi s-a părut că poate fi ceva minunat. Și acum, uite…

— Poate că n-a avut de ales. Poate chiar a crezut că…

Charlie a ezitat. Nu se putea încheia frumos o asemenea propoziție. E cel mai grav lucru să-l acuzi pe un polițist de corupție.

— Îmi dau seama cam ce se vorbește prin secție. Dar sunt nevinovat, Charlie. N-am făcut nimic rău. Și vreau să mă-ntorc. Îmi doresc foarte tare să mă-ntorc… Așa că… dacă poți face ceva, orice… s-o influențezi și s-o determini să pună capăt…

Glasul lui Mark s-a stins. Charlie habar n-avea ce să spună. Știau amândoi că nu mai exista cale de întoarcere acum. Chiar dacă ar fi fost absolvit de vină, cine l-ar mai fi primit, având în vedere trecutul său plin de rateuri și de probleme? În aceste vremuri în care nimeni nu mai făcea angajări, nu mizezi pe potențial, mai ales dacă există o bănuială de neseriozitate sau necinste. Ce putea spune Charlie, ca să se arate împăciuitoare și corectă totodată?

— O s-o scoți tu la capăt, Mark. Sunt convinsă.

Dar nu era deloc sigură că și crede ce spune. Și nici că Mark crede vorbele ei.

L-a lăsat, cu promisiunea că va reveni cât de curând. Mark n-a prea sesizat plecarea ei, cufundat din nou în propriile-i gânduri.

În drum spre casă, pe Charlie au cuprins-o îndoielile. Mark nu era genul care să facă vreo prostie. Așa considera ea, dar cine poate ști sigur? Era evident foarte afectat. Fără nevastă sau copil acasă, fără serviciu, predispus la băutură… Toate aceste gânduri au năpădit-o deodată pe Charlie. O durea capul și stomacul i se revolta. A lovit-o un val de greață și a virat cu mașina pe un refugiu, deschizând portiera exact la timp ca să-și verse prânzul pe asfalt. A vomitat din greu o dată, de două ori, și s-a liniștit.

Mai târziu, acasă, cuibărită în brațele calde ale iubitului ei, Steve, au asaltat-o alt gen de suspiciuni. Desprinzându-se ușurel din îmbrățișarea somnoroasă, s-a furișat pe vârfuri la baie și a deschis dulăpiorul. Speranța se împletea cu agitația în timp ce desfăcea micul tub de carton.

Cinci minute mai târziu, avea răspunsul. Era însărcinată. Încercau fără cine știe ce tragere de inimă de o veșnicie parcă, și iat-o acum. O cruciuliță albastră. Un al doilea test a dat același răspuns. Mici detalii care-ți schimbă radical viața. Cufundat în somn, Steve n-avea idee ce se-ntâmplă, în timp ce Charlie rămăsese cocoțată pe vasul de toaletă, șocată încă. Nu era prima oară pe ziua de azi când ochii i se umpleau de lacrimi. Dar acestea nu erau lacrimi triste, ci lacrimi de bucurie.

75.

Pentru o clipă ea i-a privit pupila. Care apoi s-a făcut nevăzută. Helen depistase apartamentul lui Simon Ashworth, aflat în centrul orașului, și a sunat cuviincios – o dovadă de cumpătare, având în vedere că-i venea de fapt să răpăie cu pumnii în ușă. O lungă tăcere și nicio mișcare. A sunat atunci din nou. Și încă o dată. S-a oprit, ascultând. Să fie oare parchetul care scârțâia sub pași? Și după aceea pupila s-a ivit în vizor. Helen se așteptase – și sperase – să apară, prin urmare pândea și ea cu ochiul lipit de ușă. Pupila s-a speriat și s-a făcut pe loc nevăzută. Zgomotul pașilor care se îndepărtau l-a dat de gol și a făcut-o pe Helen să zâmbească – la ce bun să mai calci pe vârfuri, odată prins?

Ca polițist, ai mai multe variante la dispoziție într-o astfel de situație. Poți merge pe calea oficială, să ceri un mandat etc., dar dacă lucrezi de unul singur asta înseamnă aproape sigur că-ți va scăpa prada în timp ce tu completezi formulare prin alte părți. Poți alege calea răbdării și simula plecarea, doar ca să te instalezi într-un post de observație pe stradă. Varianta aceasta de obicei dă rezultate, căci fugarul e disperat să-și părăsească vizuina odată ce-a fost dibuit, și iese adesea în mai puțin de-un ceas. Însă Helen nu stătuse niciodată bine cu răbdarea. De aceea s-a dus direct în biroul administratorului clădirii – deranjându-l în timp ce-și lua gustarea de la ora 11 – și i-a cerut să deschidă ușa apartamentului de la numărul 21.

Acesta ar fi fost pe deplin îndreptățit să-i solicite oficial un mandat de percheziție, dar multora parcă încetează să le mai funcționeze creierul atunci când văd o legitimație. Temându-se de admonestări sau captivați de dramatismul momentului, se supun aproape de fiecare dată. La fel s-a întâmplat și acum: administratorul nedumerit a deschis ușa de la apartamentul 21 fără nicio ezitare. A părut întrucâtva surprins și dezamăgit când Helen i-a trântit apoi ușa-n nas – nu s-a ales decât cu un zâmbet scurt de mulțumire pentru toată osteneala depusă.

Ashworth se pregătea să-și ia tălpășița. O dovedeau valizele făcute și cheile de la mașină – era pe picior de plecare. Dar rămăsese țintuit locului acum când Helen venea spre el. I se citea frica pe chip și vocifera despre ilegalitatea comisă de Helen – dar nu prea convingător și amenințător. Punându-și legitimația deoparte, Helen i-a făcut semn să se așeze pe un scaun gol de metal. După un scurt moment în care a părut s-o evalueze atât pe Helen cât și situația, Ashworth s-a supus.

— De ce ai făcut-o, Simon?

Cum nu se pricepuse niciodată la eschivări, Helen a optat pentru un

atac frontal. A pus pe masă acuzațiile – descărcarea ilegală a unor materiale confidențiale, compromiterea unei anchete în curs pentru obținerea de foloase materiale – iute și precis, ca să nu-i dea timp lui Ashworth să vină cu scuze sau ocolișuri. Spre surprinderea ei, el s-a apărat curajos.

— Nu puteam să fiu eu.

— De ce nu?

— Pentru că toți consultanții tehnici implicați în treburi din astea au propriul cod unic de acces. Doar așa putem intra sau ieși, și se poate vedea la orice oră când am accesat serverul și ce operațiuni am făcut.

— Trebuie să existe și modalități de a fenta sistemul.

— Pentru noi nu. Cei de la asistența tehnică se află mereu în alertă, uneori în cadrul poliției, alteori, în afară. Sistemul de acces a fost creat tocmai pentru a nu fi periclitate anchetele și pentru a face față fluctuației personalului tehnic. Dacă vă uitați…

— Și-atunci de ce-ai mințit? l-a întrerupt Helen.

Nu era pregătită să asculte prelegeri.

— Cum adică am mințit?

— Le-am cerut tuturor celor care aveau acces la materialele anchetei să prezinte un raport despre ce au făcut în ziua aceea, iar tu, împreună cu ceilalți din stafful tehnic, ai pretins c-ai fost în grevă. Însă n-ai fost. Ai spart greva.

— Și ce-i cu asta? Nu eram de acord cu greva și am dat o fugă la lucru. N-am stat mult acolo, iar când am fost întrebat, m-am gândit că e mai bine să îndrug o minciună și să nu afle ceilalți.

— N-a prea funcționat, nu-i așa? Cine le-a spus?

Pentru prima oară, Ashworth a părut buimăcit. Până la urmă facem progrese, și-a zis Helen.

— Nu știu cum au aflat, a bâiguit el, privindu-și pantofii.

— Ești ambițios, Simon?

— Cred că da.

— Crezi? Ești foarte tânăr pentru această treaptă din grila de salarizare și foarte apreciat. Chiar ai putea ajunge departe. De fapt, transferul tău la poliția din Hampshire a fost o promovare serioasă, nu?

Ashworth a încuviințat din cap.

— Și totuși, după numai patru luni în postul cel nou și elegant, te întorci la vechiul tău loc de muncă. Loc de muncă pe care, dacă este să dăm crezare cererii depuse pentru poziția din Hampshire, simțeai că îl cunoști ca pe propriul tău buzunar și că nu-ți mai oferea nicio provocare.

— Toată lumea spune astfel de lucruri la interviurile de angajare.

Continua să-și țină ochii în pământ.

— Ce s-a întâmplat?

O lungă tăcere. Pe urmă:

— M-am răzgândit. N-am reușit să mă adaptez cu adevărat în Southampton, nu mi-am făcut niciun prieten, iar mai apoi… când băieții au început să mă excludă din cercul lor fiindcă n-am acționat ca o marionetă de sindicat, m-am gândit că mi-ar fi mai bine în altă parte.

— Numai că ți-ai depus cererea de transfer înainte ca băieții să prindă de veste că le-ai trădat cauza. Ceilalți au spus-o cât se poate de clar. La o băută cu toată secția, la *Mielul și drapelul,* în data de optsprezece, ai fost silit să recunoști că ai spart greva. Iar cererea să te-ntorci la vechiul loc de muncă ai făcut-o pe șaisprezece.

— Probabil că s-au înșelat…

— Au fost de față mai mulți martori la conversația din cârciumă. Nu-i posibil să mintă toți.

O tăcere și mai lungă.

— Adevărul este… Adevărul este că pur și simplu nu-mi place aici. Nu-mi plac oamenii și nu-mi place serviciul. Vreau să plec.

— Curioasă treabă, Simon. Fiindcă la evaluarea ta după trei luni ai afirmat că ești pe deplin mulțumit. Și că te încântă răspunderea mai mare. Și ai primit calificative maxime, ba chiar ți s-a sugerat că poate urma o avansare dacă o ții tot așa timp de un an sau mai mult. Am aici o copie a raportului tău de evaluare, dacă vrei să arunci un ochi.

Helen i l-a întins, dar Ashworth n-a zis nimic. Arăta teribil de nefericit. Ceea ce o încânta pe Helen. Începeau să se vadă fisurile. Ea a decis să pună piciorul în prag.

— Ți s-a făcut instructajul, Simon, așa că n-o să mă apuc să-ți înșir cum ți-ar putea fi afectată cariera dacă ai fi silit să recunoști că ai mințit cu bună știință un ofițer de poliție care anchetează o crimă. Dacă ar trebui să recunoști c-ai fost plătit pentru a lăsa să transpire informații secrete ale poliției…

Ashworth stătea neclintit, dar îi tremurau mâinile.

— Cariera ta ar lua sfârșit. Definitiv. Și știu cât de mult contează pentru tine.

Helen și-a îndulcit tonul.

— Știu că ești un tip capabil, Simon. Și știu că ai putea ajunge departe. Dar dacă mă minți acum, am să te distrug. Și nu mai există cale de-ntors.

Ashworth și-a băgat capul între umeri și a început să tremure. Oare plângea?

— De ce faceți asta?

— Pentru că trebuie să știu adevărul. Tu i-ai pasat interviul lui Mickery? Și dacă da, din ce motiv? Te pot ajuta doar dacă mă ajuți și tu.

O lungă tăcere, după care:

— Credeam că știți.

Vocea îi era sugrumată, dogită.

— Mie mi-a spus că știți.

— Cine ți-a spus?

— Whittaker.

Whittaker. Numele a rămas plutind în aer, dar lui Helen încă nu-i venea să creadă.

— Ce ți-a spus? Și ce-ar fi trebuit să știu eu?

Ashworth a clătinat din cap, însă Helen n-avea de gând să lase lucrurile așa.

— Spune-mi! Spune-mi acum sau te arestez pentru tentativă de obstrucționare…

— Whittaker a descărcat interviul.

— Dar se afla în concediu în ziua aceea.

— L-am văzut eu. Am intrat în birou. Din cauza grevei nu era nimeni pe-acolo. Doar Whittaker. Singur. Spunea că mai studiase o dată tot materialul legat de caz, iar atunci când m-am uitat, mai târziu, am văzut că a descărcat interviul. Nu mi s-a părut nimic ciudat. Doar el e șeful, nu? Dar când am aflat ulterior că vă interesați de mișcările oamenilor, mi-am dat seama că Whittaker făcuse o greșeală. Confundase zilele. M-am dus să vorbesc cu el. Era păcat să fie tras la răspundere pentru o greșeală minoră.

— Voiai să te dai bine pe lângă el.

— Cam așa ceva. Whittaker mă plăcea și-mi prevedea un viitor strălucit. Așa că am pomenit în treacăt și de chestia asta – știți cum e, mai bine să previi decât să vindeci. Și ce să vezi, nu i-a picat bine. Câtuși de puțin. A zis că mă-nșel, dar eu știam că nu-i așa.

S-a oprit, temându-se să mai continue.

— Povestește mai departe. Ce s-a întâmplat după aceea?

— A zis că poate să-mi distrugă cariera cu un simplu telefon. Că nu-mi dau seama în ce mă bag. Am… adică el a hotărât acolo pe loc că mă voi transfera înapoi la Londra cât mai curând posibil. Probabil că el a dat în vileag povestea cu greva. Ca motiv al plecării mele. Mi-a spus că sunteți la curent cu toate aceste lucruri. Și că a fost ideea dumneavoastră.

Helen era gata să ia foc, dar s-a stăpânit la limită. Trebuia să rămână calmă, să-și păstreze concentrarea. Chiar erau adevărate toate aceste lucruri?

— A zis el că sunt și eu implicată?

— Da, că dumneavoastră coordonați totul și că n-are niciun sens să vă spun ceva.

— Și ce ai făcut pe urmă?

— Am încercat să-mi văd de treabă, dar nu mai puteam, mai ales cu

băieții pe capul meu. Așa că mi-am luat concediu medical. Și m-am ascuns aici de-atunci, așteptând să treacă vremea până vine momentul transferului…

Glasul i s-a stins treptat, pe măsură ce și-a conștientizat încă o dată situația. Pentru prima oară în ziua aceea, Helen s-a arătat împăciuitoare.

— Nu e nevoie ca povestea asta să se termine prost, Simon. Dacă ceea ce mi-ai povestit astăzi e adevărat, pot să-ndrept lucrurile pentru tine. Te vei putea transfera, îți vei învăța lecția și o vei lua de la capăt fără nicio pată la dosar. O să poți face tot ce ți-a fost scris să faci și să realizezi tot ce ți-ai pus în cap să realizezi.

Ashworth a ridicat capul, cu speranță și neîncredere.

— Dar trebuie să faci ceva pentru mine în schimb. Ai să vii la mine acasă acum. Și când vei ajunge acolo, o să scrii o declarație și o să treci acolo tot ce mi-ai spus adineauri. Pe urmă vei aștepta. N-o să primești și nici n-o să dai telefoane. Nu vei trimite e-mailuri, SMS-uri sau mesaje pe Twitter. O să stai calm și liniștit, iar restul lumii nu va trebui să știe că am discutat, până ce n-am să spun eu c-a venit momentul potrivit. Ne-am înțeles?

Ashworth a dat din cap afirmativ. Era gata să facă orice-i spunea ea.

— Bun. Atunci, hai să mergem!

76.

Acum nu se mai putea da înapoi. Înțelegerea fusese parafată. Trebuia s-o ducă la capăt, n-aveau încotro.

Atunci când Mickery și-a desfăcut palma stângă, știind bine că era goală, Sandy s-a prăbușit pe jos suspinând. Mickery s-a uitat, răscolită de un vârtej de emoții. Pe de o parte exaltare, pe de altă parte groază, dar în ansamblu… ușurare. Avea să trăiască.

Puțin după aceea, Sandy a început să se milogească. Zicea că nu vorbise serios, că era o nebunie, că trebuia să stea împreună și să n-o lase pe *ea* să învingă.

— Ce-ai fi făcut dac-ai fi câștigat? M-ai fi cruțat? i-a replicat Mickery.

Sandy n-a putut răspunde – iar tăcerea lui era cât se poate de elocventă. Ar fi apăsat pe trăgaci și și-ar fi salvat pielea. În esență, nu era decât un egoist prăpădit.

— Te rog, Hannah. Am o soție. Am două fiice. Le cunoști, le-ai întâlnit. Te rog, nu le face una ca asta.

— N-avem de ales, Sandy.

— Ba cum să nu. Întotdeauna avem de ales.

— Să murim de foame? Asta vrei?

— Poate că putem ieși. Să forțăm ușa…

— Pentru numele lui Dumnezeu, Sandy, nu înrăutăți și mai tare situația. Nu există ieșire. Nu există scăpare. Nu există altă soluție.

La auzul acestor cuvinte, bărbatul s-a pus pe bocit. Însă Mickery nu mai simțea nicio milă. Dacă ar fi câștigat Sandy, ea ar fi fost deja moartă acum, nu-ncăpea nicio îndoială. A cuprins-o dintr-odată ura – cum îndrăznea el să ceară îndurarea pe care n-ar fi arătat-o – se tot agăța de ea și ea l-a împins brusc. El s-a împiedicat și a căzut, aterizând greoi pe pardoseala metalică murdară.

— Te implor, Hannah, nu face asta…

Dar Mickery luase pistolul deja. Nu mai trăsese niciodată cu o armă și niciodată nu-i trecuse prin cap să rănească pe cineva, dar se pregătea acum cu calm și sânge rece să execute un om pe care-l considera odinioară prieten.

— Îmi pare nespus de rău, Sandy.

Și a apăsat pe trăgaci.

Clic!

Camera cartușului era goală. La dracu'! Sandy, care cu câteva clipe înainte își tot agita brațele prin față într-o zadarnică tentativă de a se apăra de durerea care avea să vină, a încetat să mai dea din mâini. Și s-a ridicat brusc în picioare.

Clic! Clic!

Încă două camere goale – probabil că pistolul fusese forțat la un moment dat. Acum Sandy trecuse la atac.

Clic! Clic! S-a năpustit spre ea și i-a zburat pistolul rece din mâini. Mickery a fost proiectată în spate și s-a lovit cu capul de podeaua dură. Când a ridicat privirea, pistolul era în mâna lui Sandy. Se așteptase să vadă ranchiună pe chipul lui, dar el era doar uluit.

— E gol. E gol, în pizda mă-sii!

I-a aruncat ei pistolul. Ce zicea? Creierul ei parcă nu reușea să țină pasul cu evenimentele. Dar el avea dreptate. Camerele erau goale. Nu existase niciodată vreun glonț înăuntru.

Ceva ca un țipăt în stânga ei a speriat-o pe Mickery. Dar nu era decât Sandy care se tăvălea pe jos, cu lacrimi de râs șiroindu-i pe obraz. Vocea îi suna nebunește. Nebun de fericire. Mamă, ce poantă bună!

Mickery a scos un urlet. Un urlet care parcă-i sfâșia gâtlejul și-ți îngheța sângele-n vine. Prelung, puternic și chinuitor. Totul fusese în zadar. Îi trăsese pe sfoară, îi făcuse să se comporte ca niște animale, dar apoi îi refuzase victoria lui Mickery. Nu astea erau regulile jocului. Nu așa trebuia să fie. Ea trebuia să trăiască. Își dorea să trăiască.

Mickery s-a prăbușit în genunchi și simțea cum i se scurgea toată energia din ea. Era învinsă, distrusă. Râsul batjocoritor și hidos al lui Sandy răsuna ca un clopot funebru.

77.

Helen revenise la cârmă când Charlie a intrat a doua zi dimineața în centrul de comandă. Charlie a simțit o ușoară iritare – rolul ei de conducător al echipei nu durase decât o singură zi – dar s-a molipsit îndată de emoția și entuziasmul din încăpere și i-a dispărut orice resentiment. Se întâmplase ceva.

Două lucruri, de fapt. Unul bun, celălalt rău. O găsiseră pe „Martina” – la o clinică din Essex care făcea operații de schimbare de sex. Dar o pierduseră pe Hannah Mickery. Ea și avocatul său personal, Sandy Morten, lipseau de câteva zile deja.

— De ce n-am fost anunțată? a întrebat mânioasă Helen.

— Nu s-a știut, a răspuns Charlie. Morten a fost dat dispărut acum câteva zile, dar nimeni n-a anunțat nimic despre Mickery. Doar atunci când ne-am uitat prin e-mailurile lui Morten am descoperit că aranjase o întâlnire în trei, cu el, Mickery și o femeie pe nume Katherine Constable. Aceasta pretindea că este ziaristă și lucrează pentru *Sunday Sun,* dar am verificat acolo și nu există nimeni cu acest nume printre angajații lor.

— Constable{12}? Își bate joc de noi.

Helen spumega. Îi era necaz pe ea însăși și pe întreaga situație. Fusese așa de absorbită să meargă pe urmele cârtiței și să depisteze sursa scurgerii, încât o pierduse din vedere pe Mickery. Dacă s-ar fi ținut după ea, poate că s-ar fi pomenit în sfârșit față în față cu criminala.

I-a trimis pe Charlie și restul echipei la locuința lui Morten. Probabil că exagera, însă acolo se întâlnise „Katherine” cu Mickery și cu Morten – și poate dacă se duceau toți izbuteau să dea de vreo urmă, vreun indiciu medico-legal, o declarație de-a unui martor, ceva. Între timp, Helen a pornit în grabă spre est, în Essex.

Îi făcea bine să se întoarcă la vânătoare. Și să se mai desprindă de sediul din Southampton – avea nevoie de timp ca să reflecteze. Ashworth hiberna acum în apartamentul ei, în afara oricărui pericol, iar declarația lui era scrisă și semnată. După discuția lor explozivă, ea mai făcuse niște verificări. Nu pusese nicio clipă la îndoială alibiul lui Whittaker mai înainte și regreta amarnic acum, fiindcă luat la bani mărunți, nu stătea deloc în picioare. Deși condițiile de navigare la Poole au fost favorabile în ziua aceea – era vreme frumoasă și cele mai multe ambarcațiuni ieșiseră din port – câteva rămăseseră totuși pe loc, iar printre acestea se număra și *Green Pepper,* iahtul lui Whittaker, cu care era foarte grijuliu și atent.

Așadar, Whittaker o mințise în privința locului unde se afla, și un alt

ofițer îl plasase la locul faptei. În plus, Ashworth îl acuzase mai departe pe Whittaker de intimidare, constrângere și obstrucționare a justiției. Whittaker nu făcuse decât să-și urmărească permanent propriile interese. O pusese la respect pe Garanita ca s-o împiedice să dea publicității știrea despre criminalul în serie – nu ca s-o protejeze pe Helen sau echipa.

Era o situație incendiară, pe care Helen trebuia într-adevăr s-o trateze cu mare atenție. Succesul anchetei – fără a menționa viitorul profesional al lui Helen – depindea de o mutare corectă a ei.

Clinica Porterhouse din Loughton era fastuoasă și profesionistă. Holul de la intrare arăta impecabil, personalul la fel, și pretutindeni domnea o senzație de liniște și calm. La clinică se efectuau mai multe tipuri de operații, dar specialitatea principală o constituia rezolvarea tulburărilor de identitate sexuală. Terapia reprezenta primul stadiu al unui parcurs care, în nouă cazuri din zece, se încheia prin chirurgie și schimbare totală de sex.

Echipa furnizase informații detaliate despre Martina în cadrul operațiunii de căutare. Intervalul de timp era destul de mare ca să complice lucrurile – ei se gândiseră că operația fusese făcută în urmă cu trei până la cinci ani, eliminând astfel un număr mare de candidați posibili. Și totuși, schimbările de sex nu se întâlneau chiar pe toate drumurile. Iar șansele de succes erau măricele, mai ales că puteau furniza înălțimea, grupa de sânge, culoarea ochilor și o anamneză aproximativă a „pacientei”. Cu toate acestea, Helen se simțea agitată când a fost invitată să intre la directorul clinicii. Foarte multe lucruri depindeau de ceea ce avea să se întâmple aici.

Directorul, un chirurg rafinat cu niște mâini surprinzător de păroase, dorea să primească garanții că spitalul nu se va alege cu o publicitate nedorită prin asocierea cu „uciderea acestei prostituate”, după cum s-a exprimat el, iar Helen a fost nevoită să depună mari eforturi ca să-l facă să coopereze, însă atunci când i-a reamintit politicos că într-un caz atât de serios precum acesta, el putea fi constrâns să-i ajute, atitudinea lui s-a schimbat.

— Cred că am putea să vă fim de folos, a spus el extrăgând un dosar. Un tânăr de vreo douăzeci și cinci de ani a venit la noi acum cinci ani. Se cunoștea că traversează o perioadă proastă atât fizic, cât și mental. Noi i-am recomandat niște ședințe de consiliere psihologică înainte să ia decizia schimbării de sex și i-am sugerat ca măcar să renunțe la o parte a tratamentelor auxiliare. În cele din urmă am reușit să-l convingem să abandoneze vreo două proceduri, dar asta a fost tot. Era absolut hotărât să-și facă o reconstrucție extinsă. Pe lângă schimbarea propriu-zisă de sex, a suferit o lărgire a feselor, tonifierea membrelor și o sumedenie de intervenții la față.

— Ce fel de intervenții?

— Remodelarea maxilarului și a mandibulei, îngroșarea buzelor, îndreptarea nasului, pigmentarea pielii, umpluturi…

— Cât l-a costat?

— O groază de bani.

— Aveți idee ce l-a determinat să meargă atât de departe cu schimbările?

— L-am întrebat și noi, firește. Întotdeauna discutăm fiecare etapă ca să vedem dacă este într-adevăr… necesară. Dar el nu dorea să vorbească. Și noi nu l-am putut forța.

O notă defensivă i se strecurase acum în glas, așa că Helen a hotărât să treacă direct la subiect. A făcut un semn spre dosar:

— Pot să mă uit?

El i l-a întins. Îndată ce i-a văzut numele, Helen a simțit un nod în stomac. Fotografia lui – tânăr, promițător, plin de viață – i-a adus confirmarea. Cele mai negre temeri i se adevereau.

Avea legătură cu ea. De la bun început avusese legătură cu ea.

78.

Murise. Probabil că era moartă. Aici nu exista suficient oxigen nici pentru o muscă, darămite pentru un om. Nu-i mai rămăsese nici pic de energie și de viață în corp și abia dacă mai conștientiza ce se află în jur. O înghițea întunericul. Căldura era insuportabilă. N-avea pic de aer.

Hannah încerca să se convingă singură, dar știa că n-a murit… încă. Moartea avea să fie o dulce eliberare din aceste chinuri lente. Și nu sentrevedea nicio alinare, niciun răgaz în suferința ei. Fusese redusă la stadiul de animal, cufundată în propria nefericire și în propriile murdării.

Cât timp trecuse de când îl auzise ultima dată pe Sandy? Nu-și putea aminti. Doamne Dumnezeule, ce duhoare o să fie aici după moartea lui! Excrementele în putrefacție erau o treabă, dar un cadavru în descompunere? Dacă Mickery ar mai fi avut lacrimi, le-ar fi vărsat acum. Dar se topiseră de mult. Nu mai rămăsese din ea decât învelișul. Și zăcea acolo, dorindu-și moartea.

Iar apoi, fără niciun avertisment, o lumină orbitoare i-a aprins ochii lui Mickery. A scos un urlet de durere – parcă îi străpunseseră niște lasere creierul – și și-a strâns fața în mâini. O adiere bruscă de aer rece, dar, binecuvântat, i s-a revărsat peste trup. Dar alinarea era doar temporară.

O târa cineva. I-a trebuit o vreme să priceapă ce se petrece, dar cu certitudine o târa cineva. Îi strângea brațul ca într-o menghină și o târa pe podea afară, la lumină. Venise cineva s-o elibereze? Era oare Grace?

S-a izbit de ceva metalic și a scheunat. Mâinile erau acum sub ea și o ridicau. Și-a dat instinctiv seama că nu era vorba de eliberare și că nu putea exista nicio salvare de-aici. A aterizat cu o bufnitură într-un spațiu mic și închis. Degetele ei pipăiau prin jur și, încet-încet, cu băgare de seamă, a prins a deschide ochii.

Lumina continua s-o chinuie teribil, dar o acoperea acum umbra cuiva, astfel că i se părea aproape suportabil dacă arunca doar scurte priviri. Se afla într-un portbagaj. Neajutorată și turtită într-un portbagaj.

— Bună, Hannah. Te surprinde să mă vezi?

Era vocea lui Katherine – torționara și temnicera ei.

— Nu trebuie. Nu sunt o sadică și am hotărât să te cruț.

Mickery a ridicat ochii spre ea, incapabilă să priceapă vorbele auzite.

— Însă va trebui să-mi faci un mic serviciu mai întâi.

Hannah aștepta. Chiar așa amețită cum era, a știut din primul moment că va face orice i-ar cere Katherine. Voia să trăiască mai mult decât își dorise orice altceva înainte.

Când a demarat mașina, Hannah s-a pomenit zâmbind. Ceva – nu știa ce – se-ntâmplase. Iar ea ieșise din purgatoriu. Orice preț – oricare-ar fi fost – merita plătit pentru asta.

Nici măcar nu i-a dat prin cap să-și pună problema ce se-ntâmplase cu Sandy. În ceea ce o privea, el nu mai exista.

79.

Va înceta oare vreodată să-și râdă de ei? Mickery și Morten reprezentau a cincea pereche răpită și criminala nu făcuse încă niciun pas greșit. Sanderson, Grounds și McAndrew întrebaseră cu sârguință din casă în casă, cu speranța de a găsi vreun martor al acestei ultime răpiri. Whittaker le repartizase un număr suplimentar de agenți în uniformă – dar totul fusese în zadar. Charlie și Bridges petrecuseră o zi întreagă la locuința familiei Morten, însă nu se găsise nicio urmă, cât de mică, de probă medico-legală. Era limpede că cei trei au băut șampanie – două pahare înalte cu urme de sedativ zăceau pe podea, acolo unde căzuseră, iar urma unui alt pahar a fost prelevată de pe măsuța de cafea – dar acesta din urmă și sticla dispăruseră. Pe Charlie a sunat-o arțăgos Whittaker și ea a trebuit să recunoască faptul că nu-i poate oferi niciun fel de vești bune.

Mare îndrăzneală s-o facă în locuința victimei. Soția lui Sandy fusese plecată din țară, în vizită la niște rude, dar chiar și-așa. Să fie oare criminala imposibil de atins? Așa începea să pară. Casa Morten era un loc zgomotos și stresant – venise circul medico-legal, iar în fundal era și soția, Sheila, care nu accepta să meargă să stea pe la prieteni, considerând de bună seamă că prezența ei tardivă acolo sau, cel puțin, refuzul de a părăsi domiciliul conjugal avea să garanteze cumva întoarcerea lui Sandy viu și nevătămat. Însă n-avea să fie așa, Charlie știa bine, chiar dacă nu putea, firește, să-i spună nimic soției. Sandy urma să revină într-un sac funerar ori sub formă de epavă traumatizată, care bolborosește vorbe fără șir. Atmosfera era apăsătoare și, cuprinsă de un nou val de greață, Charlie a ieșit val-vârtej pe ușă.

Abia a reușit să ajungă într-un loc mai ferit și s-a și pornit șuvoiul. Micul dejun într-o revărsare majoră și hotărâtă. Charlie se simțise rău toată ziua, din mai multe puncte de vedere. Să dai naștere unei noi vieți în această lume sinistră avea ceva foarte straniu și neliniștitor. Ea și Steve fuseseră atât de nerăbdători să-și întemeieze o familie, dar Charlie era plină de îndoieli acum. Ce drept avea ea să aducă un copil *aici*? Cu atâta violență, cruzime și răutate în jur. Era un gând deosebit de deprimant, care a făcut-o să verse din nou.

Tocmai când se ștergea, i-a sunat telefonul. Vesel și nepotrivit. S-a grăbit să răspundă.

— Charlene Brooks.

— Ajută-mă!

— Cine e?

O lungă tăcere, zgomotul unei răsuflări ca și când interlocutorul își

aduna energia ca să vorbească, după care:

— Sunt… Hannah Mickery.

Charlie s-a îndreptat dintr-odată. Aducea puțin cu vocea ei, într-adevăr. Să fie chiar ea?

— Unde ești, Hannah?

— Sunt lângă restaurantul pompierilor de pe Sutton Street. Te rog, vino imediat!

Și a închis.

Charlie a pornit în câteva minute. Bridges, Sanderson și Grounds se îndreptau și ei într-acolo, urmați îndeaproape de trupele speciale. Tuturor le era clar că putea fi o capcană. Însă gravidă sau ba, Charlie era hotărâtă să intre în joc. Când s-au apropiat de Sutton Street, sirenele și girofarurile s-au oprit, iar trupele speciale s-au strecurat prin spate să supravegheze discret, ca de obicei.

Mickery de-abia se putea ține pe picioare. Avea părul încâlcit, paltonul ei roșu contrasta țipător cu paloarea extremă a feței și părea că se sprijină de zid. Pe Charlie a șocat-o transformarea ei. S-a repezit la ea, aruncând scurte priviri în stânga și-n dreapta, în căutarea unor eventuale semne de primejdie. Curios lucru, acum, că se afla aici față-n față cu Mickery, se simțea mai vulnerabilă decât s-ar fi așteptat. Imagini ale copilașului care creștea înăuntrul ei îi tot apăreau în minte și se chinuia să le alunge. Trebuia să se concentreze.

Mickery s-a prăbușit în brațele ei. Charlie a susținut-o câteva clipe, cercetând-o din priviri. Era într-o stare jalnică. Prin ce trecuse oare de ajunsese așa?

Charlie a chemat o ambulanță și, în timp ce-o așteptau să vină, a încercat să afle tot ce se putea de la terapeuta înspăimântată. Dar Mickery nu vorbea cu ea. Părea să fi primit instrucțiuni și era hotărâtă să le respecte la liniuță. Mickery, care părea așa de obraznică odinioară, era înfricoșată acum.

— Grace.

Vocea lui Mickery era dogită și slabă.

— Poftim?

— Nu discut decât cu Helen Grace.

Și astfel a luat sfârșit conversația.

80.

Își închisese telefonul, încuiase ușa, era complet singură. Protocolul nu permitea ofițerului aflat la conducere să întrerupă orice legătură cu echipa în timpul unei investigații atât de importante, dar Helen avea nevoie să fie singură o vreme. Trebuia să se *gândească.*

Își luase propriul dosar de la Resurse Umane, frunzărea paginile care conțineau trecutul ei profesional și, în același timp, cerceta pe internet arhivele lui *Southampton Evening News* și *Frontline,* publicația lunară a poliției din Hampshire. Căuta veriga lipsă – indiciul care putea dovedi odată pentru totdeauna că pe *ea o* urmărește criminala.

Nu mai exista niciun dubiu că alegerea victimelor era determinată de vechile succese ale lui Helen ca ofițer de poliție. Îl scăpase de la moarte sigură pe James Hawker (ulterior Ben Holland) doborându-l pe dementul de taică-său. Criminala se asigurase însă că James/Ben n-avea să sfârșească bine. Helen le salvase pe Anna și Marie de adolescenții piromani, dar criminala se ocupase și de ele. Martina se născuse Matty Armstrong și se prostitua în Brighton când viața lui a luat o turnură foarte nefericită. Fusese prins, torturat și abuzat de o gașcă de tipi într-un subsol, până când Helen și un coleg al ei îi auziseră întâmplător țipetele și spărseseră ușa, punând capăt chinurilor sale. Criminala s-a asigurat că nu va supraviețui nici el. Mickery reprezenta pesemne doar un supliment, o glumiță pe socoteala lui Helen – timpul avea să clarifice lucrurile – așadar, mai rămâneau numai Amy și Sam. Ei reprezentau veriga lipsă. Ce-i lega oare de Helen? Ce făcuseră ca să atragă atenția criminalei?

Helen fusese lăudată în mod oficial pentru felul cum acționase în cazurile lui James și Martina. Exista și o fotografie cu ea în timp ce-și primea diploma, într-un număr mai vechi din *Frontline* – ușor accesibilă oricui avea calculator. Nu existaseră felicitări pentru modul în care le ajutase pe Anna și Marie, dar povestea ajunsese în ziarul *Echo,* care menționa și numele lui Helen. Din nou, ușor de găsit pe internet de către oricine. Dar unde se încadrau Amy și Sam? Helen nu reușea să-și amintească niciun eveniment major din cariera ei în care să fi fost implicați tineri de vârsta lor. N-avea niciun sens.

Helen mai primise alte două recomandări, dintre care cea mai de seamă se datora reacției sale rapide din timpul unui accident rutier grav. Dar asta se petrecuse cu mai bine de douăzeci de ani în urmă, înainte să se nască Amy și Sam. Frustrată, Helen a derulat până la numerele din acel an ale revistei *Frontline.* Avea detaliile încă proaspete în minte, dar le-a sorbit din ochi încă o dată acum. Pe drumul de întoarcere de la Thorpe Park, un șofer de autocar ațipise la

volan. Vehiculul pierduse direcția, străpunsese balustrada de protecție aflată pe mijlocul autostrăzii cu patru benzi, în apropiere de Portsmouth și intrase pe contrasens. Șoferul decedase pe loc, la fel ca mai mulți alți șoferi și pasageri aflați în alte mașini. În carambolul rezultat izbucnise un incendiu și ar fi pierit mulți alți automobiliști răniți, dacă două agente de circulație, ajunse primele la fața locului, nu s-ar fi comportat eroic. Una dintre aceste două polițiste era tânăra Helen. Făcea de trei luni această muncă atunci când s-a întâmplat accidentul. Nu-i plăcea serviciul și cerea în gura mare să fie mutată, dar regulamentul era regulament și trebuia să parcurgă și această rotație. Așa că își făcea treaba cât putea de bine, confruntându-se și cu câteva chestii oribile în toată această perioadă, și niciodată nu și-a demonstrat mai bine iscusința și vitejia decât în momentul accidentului. Alături de colega ei Louise Tanner, scosese o mulțime de oameni răniți și șocați dintre fiare, în vreme ce focul se întețea. Curând după aceea au ajuns pompierii și a fost stins incendiul. Dar era clar pentru toți cei prezenți la fața locului că viteza de reacție a lui Helen și a colegei sale Louise salvase zeci de vieți.

Helen și Louise fuseseră menționate în *Frontline,* iar lista cu numele victimelor se publicase în *Southampton Evening News* și *Portsmouth Echo,* dar nu apăreau amănunte despre supraviețuitori. Toată lumea era mai interesată de tragedia celor care pieriseră. Helen s-a lăsat să cadă înapoi în scaun. O altă fundătură. Să fi fost Amy și Sam doar niște victime aleatorii? Era posibil, însă criminala făcuse totuși atâtea eforturi să le dea de urmă celorlalți, încât trebuia să existe o legătură.

Helen s-a hotărât să caute prin arhivele ziarelor naționale, având în vedere că mulți dintre cei implicați în ciocnirea în lanț se îndreptau spre feribotul din Portsmouth ca să-și înceapă vacanța. A parcurs reportajele din *Guardian, The Times, Mail, Express, Sun, Mirror, Star*… nimic interesant.

Era gata să se dea bătută, dar s-a gândit să mai facă o ultimă încercare. Cotidianul *Today* era un fel de tabloid și se dădea în vânt după genul ăsta de știri în perioada scurtei sale apariții naționale, așa că a decis să se uite puțin și cum reflectaseră ei acea zi îngrozitoare.

Și atunci a găsit-o. Articolul care relata măcelul, desfășurat pe două pagini, era însoțit de fotografia unei tinere agente de circulație care conducea o femeie la adăpost. Poza fusese probabil făcută de vreun gură-cască nimerit pe-acolo și vândută ziarului, pentru că nu apărea dedesubtul ei niciun nume de autor. Din această cauză n-o mai preluase vreun alt ziar și nu mai dăduse Helen de ea până acum.

Era o fotografie bună și a lămurit-o întrutotul pe Helen. Chipul ei se vedea clar, la fel ca și cel al tinerei femei pe care o ajuta să iasă dintre mașinile distruse. Dintr-odată totul căpăta sens.

81.

Helen a apăsat pe buton și a sunat prelung. Era târziu și nu se putea aștepta la o primire călduroasă – dar trebuia să insiste. Diane Anderson, ostilă inițial, a invitat-o înăuntru pe Helen când a înțeles că nu renunță. Atât ea, cât și familia se săturaseră de vecinii care se tot holbau la straniul du-te-vino din fața casei lor. N-avea de gând să le mai ofere încă un motiv de distracție.

— Mă duc să-l chem pe Richard, a aruncat Diane peste umăr, pornind spre scară.

Nu se simțea capabilă să mai facă față unei noi runde de întrebări de una singură.

— Mai înainte, v-aș ruga să vă uitați puțin aici.

Helen i-a întins o copie a fotografiei din *Today* pe care o scosese la imprimantă mai devreme, la sediu. Diane s-a oprit, vizibil agasată, și s-a întors în sufragerie, smulgând hârtia din mâna lui Helen. Când s-a uitat la ea, șocul a luat locul iritării.

— Recunoaște-ți persoanele din fotografie? a întrebat Helen – nu mai era vreme de bătut câmpii acum.

Nicio reacție din partea Dianei. Șocul făcea loc neliniștii. Richard se afla la etaj și putea să coboare din clipă-n clipă.

— Ei bine?

— Eu sunt, a venit răspunsul bâiguit.

— Deci ne-am mai întâlnit totuși până acum.

Diane a dat afirmativ din cap, cu ochii-n pământ.

— Știați acest lucru? Când am discutat atunci, după ce Amy… după moartea lui Sam, știați că ne mai întâlniserăm înainte?

— La început nu. Se întâmplau prea multe deodată. Dar mai târziu… mi-am pus întrebarea… nu eram sigură.

— Și de ce mama dracului n-ați zis nimic?

Furia lui Helen răzbătea la suprafață deja.

— Ce mai contează, pentru numele lui Dumnezeu? Ce treabă are asta cu tot restul?

— Contează, deoarece stabilește o legătură a dumneavoastră cu poliția… și în special cu mine. De ce n-ați spus nimic?

Diane a clătinat din cap, deranjată de subiect.

— Trebuie să știu, Diane. Dacă mă ajuți cu asta, îți promit că o vom găsi pe ucigașa lui Sam, dar, în caz contrar…

Diane și-a stăpânit plânsul, după care a aruncat o privire spre scări. Richard nu se vedea – deocamdată.

— Nu eram cu Richard în ziua aceea. Mă întorceam cu altcineva de la Salisbury.

Helen a înțeles acum.

— Amantul tău?

Diane a dat din cap – îi curgeau lacrimi compacte și repezi.

— Am fost să mă-ntâlnesc cu el… pentru că rămăsesem gravidă. Era copilul lui. Amy era… este a lui. Mi-a cerut să-l părăsesc pe Richard și să fiu cu el… dar… am făcut accident pe drum la întoarcere. El a murit. Inițial n-am putut ieși, aveam picioarele blocate, credeam că voi arde acolo, însă…

— Te-am scos eu afară.

Helen a aruncat o privire fotografiei. Dacă te uitai cu atenție, se vedea că Diane avea abdomenul puțin umflat. Helen îi salvase viața Dianei, dar încă și mai important era faptul că salvase viața lui Amy. Gândul acesta i-a produs un gol în stomac – criminala cu care se confruntau avea o minte încă mai diabolică și mai bolnavă decât crezuse inițial.

— Ce înseamnă toate astea? De ce vă interesează ziua aceea?

Întrebare de un milion de dolari.

— Nu-ți pot spune în momentul acesta, Diane, dar ne aflăm mult mai aproape de a înțelege motivul răpirii lui Amy. Am să-ți dau mai multe informații în clipa în care la voi avea. Dar trebuie să te rog ca această conversație să rămână între noi două deocamdată.

Diane a încuviințat din cap – era întrutotul de acord.

— O vom prinde pe ucigașa lui Sam, a continuat Helen, iar lui Amy i se va face dreptate. Îți dau cuvântul meu de onoare. Cât privește restul, depinde de tine. Eu nu țin să stric căsnicia nimănui.

Diane a condus-o la ușă. Primul lucru pe care l-a făcut Helen a fost să-și verifice telefonul. Avea mai multe mesaje de la Charlie, care, atunci când a sunat-o, a pus-o rapid la curent cu situația lui Mickery. Jocul devenea cu fiecare mutare tot mai bizar, iar Helen avea senzația neplăcută că totul conducea spre un punct culminant perfect gândit. Avusese de-a face cu o mulțime de persoane dezagreabile de-a lungul carierei sale de polițistă și le trecea mental în revistă acum, căutând cu disperare vinovata.

— Ajung imediat, Charlie, dar te-aș ruga să faci ceva pentru mine mai întâi.

— Da, șefa?

— Te rog să afli tot ce poți despre Louise Tanner.

82.

Hannah Mickery nu fusese niciodată genul de om care-și roade unghiile. Dar acum avea degetele mâncate complet. Ce ironie! Mare parte din munca ei consta în a-i transforma pe cei care-și smulg părul din cap și-și rod unghiile în niște ființe raționale și echilibrate. Și acum, iat-o: o ruină care scotea sunete nearticulate, cu toată stăpânirea de sine făcută bucăți de îngrozitoarea încercare prin care trecuse.

Unde era Grace? Această așteptare era o tortură lentă. Când căzuse la învoială cu cea care o răpise, totul părea foarte simplu. Ea urma să facă ce i se cerea și pe urmă era liberă. Era amuzant că, în acele prime clipe euforice de după încheierea târgului, avusese o viziune fulger a unei vieți dincolo de teamă și disperare… O viață în care putea să folosească această încercare trăită și, mai exact, recuperarea de după, în scopuri constructive. Să-i ajute pe alții. Să se ajute pe ea însăși.

În prezent, toate acestea păreau niște absurdități fără seamăn. Produsul imaginației și al unei minți tulburate. Și dacă nici n-avea s-o vadă pe Grace? Dacă dădea greș? Tortura nu se isprăvise încă.

Pe urmă, Grace a intrat brusc în încăpere. Mickery s-a însuflețit pe loc, chiar dacă Grace se arăta vizibil surprinsă de înfățișarea ei. Polițista a încercat să-și ia o mutră compătimitoare, dar Mickery s-a simțit ca o creatură exotică și hidoasă din pavilionul reptilelor, la care se holbează vizitatorii.

Cât despre Helen, era stupefiată de ceea ce vedea. Mickery, atât de rece și de calculată la discuțiile de până acum, semăna cu nebunele pe care le vezi în fiecare zi pe la cantinele săracilor. Femei fără adăpost, pe care viața le-a lovit așa de tare, încât par scoase complet din țâțâni.

— Nu vreau ca ea să stea aici, a izbucnit Mickery, aruncându-i o privire acuzatoare lui Charlie.

— Sergentul Brooks trebuie să asiste, fiindcă așa prevede proce…

— Nu, nu se poate. Te rog.

Spusese toate astea pe un ton plângăcios, iar lacrimile îi erau amenințătoare. Părea să tremure din tot corpul. La un semn al lui Helen, Charlie a părăsit încăperea.

— Ce-ai pățit, Hannah? Poți să-mi spui?

— Știi bine ce-am pățit.

— Pot să ghicesc, dar aș vrea să aud de la tine.

Mickery a clătinat din cap și a rămas cu ochii pironiți în podea.

— Nu ești arestată și nici n-am vreo intenție să te pun sub acuzare pentru ceea ce ai fost silită să faci. Dacă l-ai omorât pe Sandy… spune-mi atunci unde…

— Sandy nu-i mort, a întrerupt-o Mickery, sau cel puțin nu cred că este. Și nu i-am făcut nimic.

— Atunci unde e? Dacă-l putem ajuta…

— Nu știu. Am stat într-un container metalic, un container de transport de prin zona docurilor, presupun. Am simțit mirosul mării când m-a târât afară.

— Cine te-a târât *afară*?

— Ea. Katherine.

— Stai puțin să văd dacă am înțeles bine. Ea te-a târât afară și ți-a dat drumul, în ciuda faptului că Sandy era viu și nevătămat?

Mickery a dat afirmativ din cap.

— Pistolul nu era încărcat. N-a avut nicio clipă intenția să murim. Totul n-a fost decât o mare farsă blestemată.

Helen s-a așezat la loc pe scaun, rumegând aceste date noi.

— De ce, Hannah? De ce te-a cruțat?

— Pentru că a vrut să-ți transmit un mesaj.

— Un mesaj?

— Trebuia să iau legătura cu Brooks, dar să vorbesc cu tine. Numai cu tine.

— Și care este mesajul?

— Te recomand.

Helen a așteptat să mai urmeze ceva, dar Mickery n-a mai zis nimic.

— Asta-i tot?

Mickery a încuviințat din cap.

— Te recomand, a repetat ea.

Era exclus să nu transmită mesajul, și-a spus Helen.

— Ce înseamnă?

Întrebarea lui Hannah Mickery era disperată. De parcă răspunsul lui Helen ar fi putut da un sens teribilelor sale experiențe.

— Înseamnă că ne apropiem de criminală.

— Cine este?

Helen a șovăit. Ce să-i spună?

— Nu sunt chiar sigură, Hannah. Nu încă.

Hannah a fornăit zgomotos – neîncrederea i se citea pe față.

— Și eu ce-ar trebui să fac până te joci tu de-a hoții și vardiștii?

— Putem să-ți oferim un domiciliu sigur și protecție personală dacă asta este ceea ce…

— Nu te obosi.

— Vorbesc serios, Hannah, te putem prote…

— Ai impresia că o poate opri ceva din tot ce faci? Nu va fi învinsă. Va câștiga. Nu-ți dai seama?

Ochii lui Mickery sticleau. Avea o figură absolut dementă.

— Dă-mi voie să-ți chem un doctor, Hannah. Chiar sunt de părere că…

— Sper să poți dormi la noapte.

Mickery a apucat-o de braț și a ciupit-o cu putere.

— Indiferent ce-ai făcut, sper să poți dormi la noapte.

•

Helen a plecat în căutarea medicului secției, cu vorbele lui Mickery răsunându-i încă în urechi. Acuzația ei era profetică și tulburătoare. Helen se cufundase așa de tare în propriile-i gânduri, încât n-a auzit că o striga cineva.

Whittaker. Ar fi trebuit să se aștepte la așa ceva. Helen a tras o înjurătură în sinea ei fiindcă nu-și pregătise un plan de bătaie pentru această situație delicată.

— Cum se simte? Ai reușit să scoți ceva de la ea?

Tonul vocii lui era neutru și profesional, dar Helen își dădea seama că stă ca pe ace. Era un bun politician și un bun actor, dar își cam pierduse capul. Habar n-avea în ce stare se găsește Mickery și ce spune. Putea să-i facă praf cariera din două fraze.

— Se simte rău, domnule. Dar face față și cooperează.

— Bun, bun.

Nu prea convingător, și-a zis Helen.

— Și avocatul? L-a…

— Nu știm exact deocamdată. Se pare că i-ar fi eliberat pe amândoi.

Această informație l-a deranjat în mod evident.

— Păi, să mă ții la curent. Nu vom putea să mai păstrăm secretul multă vreme, vezi bine…

Cu aceste vorbe a plecat. Ce era de făcut acum? Helen știa că nu prea are de ales. Era foarte greu de găsit un locșor retras în sediu, undeva unde să poți vorbi nestingherit. Dar în spatele tomberoanelor de la cantină exista un astfel de loc. S-a dus acolo și a sunat la departamentul Anticorupție.

•

— Ceea ce am să vă spun acum rămâne în această încăpere, s-a-nțeles?

Helen revenise la centrul de comandă. Charlie, Bridges, Grounds, Sanderson și McAndrew fuseseră cu toții convocați la o ședință de echipă și o ascultau tensionați, în expectativă. I-au răspuns afirmativ din cap toți în același timp lui Helen și au așteptat continuarea.

— Până în momentul de față, ucigașa a vizat cinci cupluri. Fiecare dintre ele are o legătură cu mine într-un fel sau altul.

Echipa a reacționat vizibil, dar nimeni nu era pregătit s-o întrerupă deocamdată pe Helen, care a continuat.

— Marie și Anna Storey. Le-am salvat de o gașcă de golani. Ben Holland, pe numele real James Hawker, era pe cale să fie ucis de către tatăl său care o luase razna, atunci când am intervenit eu. Martina, prostituata noastră, se numea de fapt Matty Armstrong, un băiat care-

și vindea trupul și care a fost torturat și abuzat în grup până când am intervenit eu și colegul meu.

Din nou un murmur de voci din partea echipei.

— Diane Anderson, însărcinată pe-atunci, a fost implicată într-un accident în lanț lângă Portsmouth. Eu și Louise Tanner lucram la Circulație în vremea aceea și am contribuit la salvarea ei și a copilului ei, Amy. Diane n-a menționat niciodată acest lucru, fiindcă nu călătorea cu soțul ei în ziua aceea… dar a recunoscut acum.

— Și Mickery? a îndrăznit în sfârșit cineva să pună o întrebare. McAndrew a fost de data aceasta cea curajoasă.

— Mickery și Sandy au fost un supliment. O glumă pe socoteala lor și a noastră. Criminala a avut pesemne impresia că nu ne prindem suficient de repede și s-a hotărât să ne trimită un mesaj. Mickery a fost eliberată cu condiția să mă caute și să-mi transmită următoarea propoziție: „Te recomand”.

Vorbele ei au rămas plutind grele în aer. Nimeni nu s-a aventurat să intervină.

— Am primit recomandări oficiale pentru toate aceste evenimente, cu excepția unuia singur. Criminala noastră a vizat dinadins persoane pe care eu le-am ajutat și s-a străduit să le distrugă. Pentru ea nu contează dacă sunt ucise sau dacă ucid. Oricum vor fi distruse. Ba chiar o încântă această doză de necunoscut, care conferă spectacolului un element de surpriză.

Întrebarea evidentă era „Cine este criminala?” și, prin urmare, Helen a fost plăcut impresionată de intervenția lui Charlie.

— Ai primit și alte recomandări?

Din nou un murmur din partea echipei, după care Helen a răspuns:

— Da, încă una. O tânără australiancă pe nume Stephanie Bines. Lucra ca barmaniță în Southampton. A asistat la niște împușcături din zona portului, a ales să depună mărturie și au încercat s-o mătrășească. Am protejat-o în ziua aceea, iar arestările făcute au băgat o întreagă bandă la zdup. Deja am trimis agenți în uniformă la ultima ei adresă cunoscută, dar aș vrea să meargă încă doi dintre voi. Nu tu, Charlie.

Charlie s-a așezat la loc, în timp ce Helen a numit alți doi membri ai echipei. Pe urmă Helen a tras-o deoparte.

— Aș vrea să faci altceva pentru mine și s-o faci cât se poate de discret și de atent. Ne-am înțeles?

Charlie a dat din cap.

— Louise Tanner lucra cu mine în ziua în care i-am scos pe Diane și pe ceilalți din flăcări.

Helen a șovăit o clipă – proceda oare bine? – după care a adăugat:

— Nu a… n-a prea făcut față cum trebuie după aceea. Nu s-a mai întors niciodată la muncă cu normă întreagă și s-a pierdut cu totul

puțin mai târziu. Aș vrea să afli tot ce poți despre ce-a făcut și pe unde a fost și să-mi dai raportul mie și numai mie, bine?

— Sigur că da, șefa. Acum pornesc pe urmele ei.

— Dar, înainte să pleci, trebuie să stăm un pic de vorbă despre altceva. O să ne confruntăm în curând aici cu o situație absolut imposibilă și va fi nevoie să mă ajuți s-o țin sub control.

— Ce vrei să spui?

— Mark e nevinovat. Nu el ne-a vândut.

Charlie s-a uitat la ea cu ochi mari. Îi distrusese viața și se-nșelase?

— Știu cine ne-a vândut. Iar acest loc va fi zdruncinat din temelii. O să am nevoie de tine să-mi fii alături, ca să-i păstrăm pe toți calmi și concentrați. Corupția e corupție, dar trebuie să prindem o criminală. Indiferent ce se petrece aici, vreau să continuăm până la capăt. Pot conta pe tine?

— Sută la sută.

Și Helen era încredințată că poate. Această investigație se dovedise un coșmar și ce era mai rău abia urma. Însă Charlie își dovedise calitățile de vânător, iar Helen se bucura că o s-o aibă alături sau prin preajmă și la final.

Din acest motiv se simțea așa de prost că o inducea deliberat în eroare acum.

83.

Cravașa a șfichiuit prin aer, mușcând din carnea fermă de femeie când și-a atins ținta. Ea s-a cabrat, arcuindu-se și primind durerea, lăsând-o să i se scurgă prin corp. A urmat apoi înțepătura ascuțită și inevitabilă, după care trupul ei a început să se relaxeze. Avea deja cincisprezece lovituri la activ și începea să obosească, dar tot a zis:

— Mai!

Jake i-a făcut pe plac, dar știa că ar fi cazul să declare încheiată ședința deja. Fusese o întrevedere plăcută – aproape ca pe vremuri – și, dacă erau oameni deștepți, renunțau acum cât erau încă pe val.

— Încă una.

Jake a ridicat ușurat cravașa și a lovit puțin mai iute și mai tare ca de obicei. Ea a gemut – un geamăt fericit, de saturație. Jake s-a pomenit întrebându-se dacă se petrecea vreo schimbare. Începea ea oare să resimtă plăcere sexuală de pe urma pedepsei? Multe dintre femeile pe care le bătea își dădeau drumul în fața lui fără pic de rușine, aduse pe buza orgasmului de loviturile crude, dar savuroase pe care li le administra. Oare se va lăsa și ea purtată-ntr-acolo? Putea el s-o aducă acolo?

Jake începuse să petreacă tot mai multă vreme cu gândul la ea. Mereu fusese curios, dar din momentul rupturii și împăcării lor constatase că era tot mai tentat să-ncerce să-i sondeze sufletul. De ce se detesta ea așa de tare? Repetase în minte vreo zece variante diferite de a deschide acest subiect dar, în cele din urmă, întrebarea s-a ivit pur și simplu pe neașteptate, luându-i pe amândoi prin surprindere.

— Înainte să pleci, n-ai dori să stăm puțin de vorbă?

Ea s-a oprit, privindu-l cu interes.

— Adică… știi că tot ce se petrece între noi e privat și secret, deci nu-i nevoie să-ți faci griji dacă vrei să vorbim. Ce se spune aici rămâne aici.

— Despre ce să vorbim?

Replica ei trăda curiozitate, dar era rostită pe un ton neutru.

— Păi despre tine.

— Și de ce să facem așa ceva?

— Poate pentru că asta-ți dorești. Pentru că te simți confortabil aici. Poate că acesta este pentru tine locul ideal în care să-mi spui cum te simți.

— Cum mă *simt*?

— Da. Cum te simți când vii aici? Și cum te simți la plecare?

Ea l-a privit ciudat, după care i-a spus, strângându-și lucrurile:

— Îmi pare rău, n-am timp de chestii din astea.

Și se îndrepta deja către ușă. Jake i-a luat-o înainte, blocându-i drumul cu blândețe, dar ferm.

— Te rog să nu mă-nțelegi greșit. Nu țin să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala și nici nu vreau să te jignesc. Mi-ar plăcea doar să știu cum te pot ajuta.

— Să mă ajuți?

— Da, să te ajut. Ești o femeie puternică și bună, care are atâtea de oferit, dar se urăște pe sine degeaba. Te rog, dă-mi voie să te ajut. N-ai niciun motiv să te lași terfelită așa și poate că dacă ai accepta să stăm de vorbă…

I-a pierit glasul, într-atât de feroce îl privea ea în acest moment. Era un amestec toxic de furie, fiere și dezamăgire.

— Du-te dracului, Jake!

Odată ce i-a spus-o, l-a și dat la o parte și a ieșit. Jake s-a lăsat să cadă pe scaun – își jucase cartea complet greșit și pentru asta avea să plătească. Era absolut convins că n-avea s-o mai vadă niciodată pe Helen Grace.

84.

Fiecare om are o limită. O linie peste care nu se trece. Nici eu nu eram altfel. Dacă nemernicul ordinar se comporta rezonabil, nu s-ar fi întâmplat nimic. Dar era tâmpit și hrăpăreț și de-aia m-am hotărât să-l omor.

Devenisem o epavă deja. Renunțasem la viață – știam că sunt sortită să fiu folosită și aruncată la gunoi. Mă împăcasem cu gândul ăsta – în definitiv, la fel pățeau toate fetele pe care le cunoșteam. Niciuna nu reușise să răzbată. S-o luăm de pildă pe maică-mea – o imitație jalnică a unei ființe umane. Era un preș de șters picioarele, un sac de box, dar și mai rău încă, era complice. Știa ce-mi face el. Ce-mi fac Jimmy și toți ceilalți. Dar nu mișca nimic. Închidea ochii și își vedea de treabă. Dacă el ar fi dat-o afară, ar fi murit probabil pe străzi, nimeni altcineva n-ar fi vrut-o. Așa că mergea la minima rezistență. La drept vorbind, pe ea o uram și mai tare decât pe el.

Cel puțin așa am avut impresia până-n ziua aia. Când l-am văzut că intră în camera noastră și șovăie. De obicei, dădea atacul și se servea – îi plăcea să acționeze rapid și brutal. Dar atunci s-a oprit și, pentru prima oară, i-a fugit privirea spre patul de sus.

Știam ce-nseamnă privirea aia și ce gânduri mârșave îi trec prin cap. Curios lucru, a dat înapoi, a ieșit din cameră. Poate că nu era chiar pregătit s-o facă. Însă eu știam că-i doar o chestiune de timp. Și-n clipa aia am luat decizia.

M-am hotărât acolo pe loc să-l omor pe netrebnic.

Ba, mai mult, să și savurez momentul.

85.

— Nu e greu de făcut. Vreți să vă arăt cum?

Lui Simon Ashworth îi revenise culoarea în obraji pentru prima oară după zile întregi. Ascuns în apartamentul lui Helen, se transformase într-o ființă neliniștită și agitată, care abia ciugulea câte ceva și fuma foarte mult. Însă acum, când Helen avea o misiune pentru el – și încă una de detectiv veritabil – se înviorase. Îi făcea mare plăcere să-și demonstreze abilitățile tehnice, iar Helen îi oferise prilejul pe tavă.

Fusese surprins de sosirea ei bruscă. A dat buzna și s-a pornit să-l bombardeze cu întrebări, fără să-l întrebe ce mai face sau să se obosească să-i dea ultimele vești despre Whittaker. Părea tulburată, zăpăcită și, odată ce l-a pus la curent cu detaliile investigației, el a înțeles de ce. Era o poveste șocantă. Se făcuseră însă progrese evidente. Inspectorul-detectiv Grace înțelesese care era motivul pentru care erau vizate victimele, iar acum dorea să afle cum proceda criminala. Cum de cunoștea atât de bine unde mergeau victimele, încât reușea să apară la momentul potrivit să le ia în mașină și să le răpească?

Unele dintre acestea, ca de pildă, reuniunea săptămânală a lui Ben Holland, erau lesne de dibuit pentru oricine. Iar Marie și Anna nu-și părăseau locuința niciodată. Dar cum stătuse treaba cu Amy? Sau Martina? Erau impulsive și imprevizibile, nu era ușor de știut unde mergeau. Cum puteai să afli ce le trece prin cap?

— Presupunând că nu-și anunță dinainte călătoriile pe site-urile de socializare, cea mai bună metodă ca să urmărești activitatea cuiva este să pui stăpânire pe mijloacele lui de comunicație, a început Simon.

De data aceasta Helen tăcea, iar Simon a savurat scurtul transfer de putere.

— Să-i asculți convorbirile telefonice e mai complicat, deoarece presupune să ai acces la telefonul persoanei și să înserezi un cip. Posibil, dar riscant. Mult mai ușor este să-i spargi contul de e-mail.

— Cum?

— Primul pas este să intri pe pagina sa de Facebook, sau altceva similar, care conține informații personale. În mod normal poți afla de acolo adresele de e-mail – gmail, hotmail, indiferent – plus o grămadă de informații despre familie, data nașterii, destinații de vacanță preferate și așa mai departe. Pe urmă suni furnizorul de servicii internet și spui că nu mai poți accesa căsuța de e-mail fiindcă ți-ai uitat parola. Ți se vor pune câteva întrebări de siguranță standard – numele de fată al mamei, un nume de animal, vreo dată semnificativă, un loc preferat – la care ar trebui să poți răspunde dacă ți-ai făcut

temele cum trebuie. Apoi îți vor comunica vechea parolă și vei fi întrebat dacă dorești s-o păstrezi sau s-o schimbi. Le spui s-o lase așa cum e, și astfel adevăratul deținător al contului nu va ști nimic, iar tu îi poți citi toate mesajele de e-mail de pe propriul tău calculator. Simplu ca bună ziua.

— Și am putea să vedem dacă s-a accesat contul cuiva de pe mai multe calculatoare?

— Sigur. Furnizorul de servicii internet poate da această informație dacă-l determini s-o facă. Sunt cam reticenți în această privință, dar dacă le spui că este vorba de o anchetă într-un caz de crimă, probabil că se vor conforma.

Helen i-a mulțumit lui Simon și a plecat din nou spre sediu. Rolul său se dovedise decisiv în acest caz, în privințe pe care ea nu le-ar fi putut prevedea niciodată. Amy îi trimisese mamei sale niște e-mailuri în care-i spunea, cu detalii precise, când urma să facă autostopul spre casă. Citise oare criminala aceste mesaje și stătuse la pândă? Martina, de asemenea, îi scrisese surorii sale – singura persoană din viața ei anterioară cu care încă mai păstra legătura – întrebând-o dacă i-ar putea face o vizită, cu gândul să părăsească Southamptonul. Așa îi luase criminala urma lui Matty? Și acesta să fi fost motivul pentru care „Cyn” le răpise atunci, temându-se că pierde orice șansă dacă Matty/Martina pleacă la Londra, la sora ei?

Mai multe întrebări decât răspunsuri, dar Helen avea în sfârșit senzația că se apropie de adevăr.

86.

— Nu te apropia de mine.

Mickery a șuierat cuvintele printre dinți, dar Whittaker n-a luat-o în seamă și a continuat să vină spre ea.

— Dacă mă atingi fie și cu un deget o să țip de-o să dărâm toată șandramaua asta.

Fusese internată peste noapte la infirmeria secției. Acolo se putea odihni și era protejată non-stop. Novicelui care stătea de pază în ultimul schimb nu i s-a părut nimic ciudat că șeful secției îi dăduse o pauză de țigară. Asta nu făcea decât să dovedească o dată în plus ce băiat bun era. Whittaker știa că are cel mult cinci minute la dispoziție și intenționa să profite de ele la maximum.

— Trebuie să știu ce intenții ai.

— Vorbesc serios. Nu veni mai aproape.

— Pentru Dumnezeu, Hannah, nu-ți fac niciun rău. Sunt eu, Michael.

El a încercat să-ntindă o mână, s-o mângâie, dar ea s-a tras brusc într-o parte.

— E vina ta. Totul este din vi…

— Nu fi caraghioasă. Tu ai venit la mine.

— De ce nu m-ați găsit?

Tremurul din vocea ei l-a șocat.

— Am fost în iad, Mike. De ce nu m-ați găsit?

Deodată, supărarea lui s-a risipit complet și l-a cuprins mila. I s-a pus un nod în gât, a simțit cum îl inundă tristețea. O cunoscuse pe Hannah după schimbul acela de focuri care se terminase prost și îi curmase cariera din linia întâi. Ea îl sfătuise, îl vindecase și se îndrăgostiseră unul de celălalt. El ținuse secretă existenta ei, fiindcă nu voia ca lumea să știe că merge la psihiatru, dar sentimentele lui pentru ea erau sincere.

— Am încercat, Hannah, Doamne, cât am încercat. Am pus totul la bătaie. Toți agenții în uniformă pe care i-am putut delega fără să stârnesc…

Hannah i-a aruncat o privire tăioasă.

— Fără să te dai de gol?

O spusese cu amărăciune evidentă.

— Am încercat, crede-mă. M-am străduit din răsputeri. Dar nu dădeam nicăieri de tine. Ori de Sandy. Dispăruserăți de pe fața pământului. Nu știu dacă această criminală e ființă umană… sau vreo stafie, dracului! Dar nu i-am putut da de urmă. Îmi pare foarte, foarte rău. Dacă aș fi putut face schimb de locuri cu tine, aș fi făcut-o, crede-mă…

— Nu spune asta. Să nu-*ndrăznești* să spui asta.

— Ce vrei să-ți spun?

Întrebarea a rămas în aer. Whittaker știa că mai are doar câteva clipe la dispoziție – totul îl îndemna să plece.

— Aș vrea să-mi spui că toate astea nu s-au întâmplat niciodată. Aș vrea să nu te fi cunoscut deloc. Aș vrea să nu mă fi-ndrăgostit. Aș vrea să-ți fi păstrat criminala asta doar pentru tine. Vreau să dispară totul. Să nu mai fiu aici. Aș vrea să nu mai exist.

Whittaker nu-și putea lua ochii de la ea, mut în fața disperării ei profunde.

— Dar nu-i nevoie să-ți faci griji. N-o să le spun nimic despre tine. O să-mi țin gura. O să fac ce mi se spune și poate că așa voi supraviețui.

S-a întors în patul ei și s-a întins cu fața la perete.

— Mulțumesc, Hannah.

Suna nepotrivit, ba chiar ca nuca-n perete, dar Whittaker era presat de timp și a ieșit tiptil. Peste câteva clipe, polițistul cel tânăr și-a făcut din nou apariția, duhnind a tutun ieftin, iar Whittaker l-a bătut pe umăr și a plecat. Întors în biroul său, Whittaker a răsuflat ușurat. Planul inițial prevedea să iasă împreună la pensie cu câteva milioane în conturi. Acum se dusese de râpă, dar cel puțin el se afla la adăpost. Totul ieșise îngrozitor de prost, însă el avea să fie în regulă. Stătuse treaz toată noaptea și era rupt de oboseală, dar odată cu răsăritul soarelui, Whittaker a simțit o undă de energie și optimism.

Și atunci s-a auzit un ciocănit puternic în ușă. Înainte ca el să răspundă, a intrat Helen – flancată de doi ofițeri de la Anticorupție.

87.

Stephanie Bines nu era de găsit nicăieri. Lucrătorii cu ziua sunt deosebit de greu de localizat, mai ales aceia care muncesc prin baruri. E o profesie infamă, în care oamenii sar mereu dintr-o barcă în alta, atrași de promisiunea câtorva bănuți în plus. Stephanie Bines lucrase în majoritatea barurilor din Southampton – arăta bine și era amuzantă, dar, totodată, capricioasă și temperamentală – și nimeni n-o mai văzuse în ultima vreme.

După proces se gândise să se-ntoarcă acasă, dar părăsise Australia cu un motiv întemeiat, iar ideea de a reveni acolo cu coada între picioare – tot lefteră și singură – n-o încânta deloc. S-a mutat din Southampton în Portsmouth și a continuat la fel ca înainte – muncă, băutură, sex și somn. Era ca o bucată de lemn plutitor aruncată pe Coasta de Sud.

Nu răspundea nimeni la ultima ei adresă cunoscută. Sanderson trecuse pe-acolo, dar era un loc pe unde se perinda foarte multă lume și unde se plătea pe săptămână, iar ea nu mai dăduse pe-acolo de-o veșnicie. Proprietarul, reticent cu poliția și temându-se că cine știe cine sau ce s-ar mai putea descoperi prin camerele sale ieftine, nu era dornic să coopereze și a cerut să vadă un mandat înainte să deschidă vreo ușă. Echipa a solicitat imediat unul, dar avea să dureze. Și-au reluat căutările prin cluburile și barurile din centrul orașului, pe la spitalele din zonă, la firmele de taxi și altele. Dar tot nu se întrevedea nicio urmă.

Stephanie dispăruse.

88.

Whittaker a cântărit-o din priviri pe Helen. Niciunul dintre ei nu vorbea – cei de la Anticorupție prezentau oficial acuzațiile – și, cu toate acestea, Helen se simțea ca la un interogatoriu. Căutătura cruntă a lui Whittaker îi sfredelea țeasta, ca și când el ar fi încercat să-i citească gândurile.

— Trebuie să-ți spun că m-ai surprins, Helen. Credeam că ai mai multă minte.

Sergentul Lethbridge de la Anticorupție s-a oprit brusc, nedumerit de întreruperea neașteptată.

— Credeam că am lămurit chestiunea asta, a adăugat Whittaker, și uite că mă pomenesc din nou cu ea pe cap. Nu cred că mai e nevoie să-ți reamintesc că există o investigație în plină derulare, căreia ar trebui să-i dedici *întreaga* atenție.

Helen nu și-a coborât privirea și nu s-a lăsat intimidată. Lethbridge și-a reluat discursul, dar Whittaker vorbea peste el.

— Nu pot decât să presupun că ține de ambiție. Poate ți s-a părut că nu avansezi suficient de rapid. Faptul că te-am promovat și te-am făcut cea mai tânără femeie inspector-detectiv pe care a avut-o vreodată această secție nu ți s-o fi părut o recompensă suficientă. Însă dă-mi voie să-ți spun ceva – n-o să ajungi prea departe înjunghiindu-ți superiorii pe la spate. După cum vei afla cât de curând.

Nu și-a luat nicio clipă ochii de la ea. Helen a coborât privirea prima – mustrare de conștiință, vinovăție – deși n-ar fi putut spune în ruptul capului pentru ce trebuia să se simtă ea vinovată. Tipic pentru Whittaker – îi aducea aminte ce-i datorează și, în același timp, lansa o amenințare voalată. Se pricepea de minune să nu sară peste cal și în același timp să intimideze și să neutralizeze pe oricine i-ar fi amenințat poziția. Era adevărat că Whittaker o remarcase, o alesese pe vremea când era o polițistă care promitea, la început de carieră în criminalistică, și o ajutase să urce pe scara ierarhică până la gradul de inspector. Iar acum ea se întorcea împotriva lui. Dar ceea ce făcuse el era așa de reprobabil – nu doar relația lui cu Mickery și dezvăluirea unor informații cruciale, ci și faptul că-i scosese pe Mark și pe Simon ca țapi ispășitori – încât, de fapt, ea n-ar fi trebuit să simtă decât dispreț.

Lui Helen i-a părut bine că interviul s-a încheiat după doar douăzeci de minute. Urmau să se întrunească din nou cu reprezentantul din poliție al lui Whittaker și cu avocatul său, iar Helen n-avea să mai ia parte la operațiuni de-acum încolo. Așa cum era de așteptat, Whittaker nu spusese mare lucru și negase toate acuzațiile. Oare avea să clacheze

în cele din urmă?

Se iscase pur și simplu prea mult fum ca să nu fie foc. Charlie părea nevinovată. Cu mâna pe inimă, Mark își construise și el o apărare credibilă. Iar Simon Ashworth se dovedise atât de convingător în relatarea sa. Toate îl desemnau ca vinovat pe Whittaker. Însă Helen știa bine că ofițerii superiori erau foarte rar trași la răspundere public. Iar în cazul acesta era și mai puțin probabil să se-ntâmple una ca asta, având în vedere că ancheta pe care o compromisese Whittaker era absolut senzațională. Aceste cazuri de corupție aveau tendința să treneze prin spatele ușilor bine ferecate luni de zile sau chiar ani întregi. Și aproape puteai paria că la sfârșit va fi scos la pensie fără niciun fel de sancționare sau pedeapsă reală. Helen detesta toată această *realpolitik*.

Procesul avea să dureze, dar două lucruri erau cât se poate de clare. Primul era că Helen avea să preia rolul efectiv al lui Whittaker. Și al doilea, că și-l dorea pe Mark înapoi în echipă.

•

Helen a tras adânc aer în piept și a apăsat butonul soneriei. N-avea să fie ușor, dar nu era timp pentru bâlbâieli. Charlie continua s-o caute pe Louise Tanner, nu se zărea nici urmă de Stephanie Bines și încă se aflau departe de sfârșitul acestui coșmar. Helen avea nevoie de oamenii ei cei mai buni lângă ea.

— Haide, haide, a murmurat Helen, ascultând dacă se aude ceva. S-a scurs un minut. Apoi încă unul. Se pregătea să accepte situația și să plece, când a auzit cum bâjbâia cineva la zăvor. S-a întors chiar în momentul în care ușa s-a deschis larg, dându-l la iveală pe Mark. Sau mai degrabă ce mai rămăsese din el.

Arăta jalnic. Nebărbierit, cu ochii injectați și clătinându-se pe picioare. Un bețivan care o lua pe ulei încă de dimineață și pe care nimic – sau nimeni – nu-l mai oprea. Era îmbrăcat în trening, dar sportul nu făcea parte din meniu. Mark ieșise complet din funcțiune. Helen a simțit un junghi de regret. Se oferise să-l salveze pe Mark și pe urmă îl împinsese din nou în brațele băuturii. El o privea cu un amestec de surprindere și dispreț, iar Helen l-a abordat direct:

— Mark, am trecut prin prea multe amândoi ca s-o mai scald sau să încerc să umblu cu zorzoane, așa că am s-o spun în față. Știu că nu te faci vinovat de niciuna dintre acuzațiile pe care ți le-am aruncat în față. Știu că am dat-o-n bară nasol de tot. Și aș vrea să te-ntorci chiar acum în echipă. Dacă n-ai energia sau nu suporți să stai în aceeași încăpere cu mine, te înțeleg, dar aș vrea să găsesc o cale să te aduc înapoi – ești un polițist prea talentat ca să zaci la groapa de gunoi. Am greșit. Dar acum l-am prins pe adevăratul vinovat și vreau să-mi repar greșeala.

O lungă tăcere. Mark părea stupefiat. Apoi:

— Cine?

— Whittaker.

Mark a scos un fluierat, apoi a izbucnit în râs. Nu-i venea să creadă.

— Nu știm încă dacă avea o relație financiară cu Mickery sau una romantică, dar sunt absolut convinsă că el a fost. A mințit în privința alibiului, a exercitat presiuni asupra altor ofițeri, obligându-i să mintă… e o ditamai harababura.

— Și cine va prelua conducerea?

— Eu.

— Păi, atunci, felicitările mele.

Vorbise politicos până acum, dar primele semne ale sarcasmului își făceau apariția.

— Îmi dau seama că te-am dat peste cap, Mark. Știu că am trădat… prietenia noastră. N-am vrut să te rănesc, dar tot ce-am făcut a fost cu bună intenție. Numai că am greșit. Am greșit rău, rău de tot.

A inspirat adânc, după care a continuat imediat.

— Dar am avansat cu ancheta și am nevoie de tine. Acum știu că pe criminală o motivează ura personală față de mine. Ne apropiem, Mark, însă am nevoie de ajutorul tău ca să trec linia de sosire.

I-a explicat prompt situația – victimele, recomandările. Mark a înregistrat toate aceste informații, la început pasiv, dar apoi încetul cu încetul a îndrăznit să pună întrebări, iar povestea îl prindea tot mai tare. I se trezesc vechile instincte, și-a zis Helen.

— Le-ai spus celorlalți din echipă? Că sunt nevinovat, a ripostat Mark, preluând frâiele de la Helen.

— Charlie știe și chiar azi îi voi informa și pe ceilalți.

— Acesta este *minimul* absolut care trebuie să se întâmple înainte ca măcar să mă gândesc la ce mi-ai spus azi.

— Bineînțeles.

— Și vreau să-ți ceri scuze. Știu că nu prea te pricepi la as…

— Îmi pare rău, Mark. Foarte, foarte rău. N-ar fi trebuit să mă îndoiesc de tine niciodată. Ar fi trebuit să-mi ascult instinctele. Dar n-am făcut-o.

Mark se uita fix la ea, surprins de cât de departe mersese cu scuzele.

— Știu că eu te-am împins aici, dar vreau să-mi răscumpăr greșeala. Pune-te pe picioare și ajută-ne s-o prindem. Te rog!

•

Lui nici prin cap nu-i trecea să se declare de acord în acel moment. Helen știa că n-are s-o facă, chiar dacă trăgea speranțe. Iertarea imediată e întotdeauna de dorit, deși este destul de puțin plauzibilă. Helen l-a lăsat să se gândească și s-a întors la serviciu. Amânase oare prea mult ca să mai poată repara pagubele? Timpul urma să decidă.

89.

Lui Charlie Brooks nu-i plăcea alcoolul. Niciodată nu-i plăcuse. Iar barurile care se deschideau la ora 9 dimineața nu constituiau nici pe departe mediul ei natural de viață. Dar astăzi le luase la puricat, pășind într-o lume diferită și sumbră. Există localuri unde te duci să stai bot în bot cu iubitul sau iubita. Există altele unde mergi ca să te sui pe mese și să cânți. Și sunt și unele în care vii să-ți bei mințile. Era încă dimineață devreme, dar *Ancora* deja se umpluse de pensionari, de alcoolici și de genul de oameni care preferă să se ducă oriunde, numai să nu stea singuri.

Chiar dacă fumatul era interzis, duhnea puternic a fum de țigară. Charlie s-a întrebat la ce alte infracțiuni mai închideau ochii proprietarii acestui stabiliment insalubru. De ani de zile, consiliul local făcea eforturi să închidă aceste baruri din zona portului, dar influența fabricilor de bere era foarte puternică, iar localurile care vând bere tare cu 1,99 lire halba n-au cum să ducă vreodată lipsă de clienți.

Căutările o epuizaseră deja. Era plin de crâșme de cea mai joasă speță pe lângă docurile din Southampton, iar Charlie trebuia să le viziteze pe toate. Fulgerau priviri și se ciuleau urechi la apariția ei. Chiar dacă se îmbrăcase cât mai neutru, tot era prea atrăgătoare și prea proaspătă pentru astfel de locuri, și imediat trezea suspiciuni clientelei, care uneori intra în alertă. Nicăieri nu fusese întâmpinată călduros și începea să-și cam piardă curajul când a dat, în sfârșit, de o breșă.

Louise Tanner, sau Louie, cum era cunoscută prin partea locului, era clientă veche la *Ancora.* Avea să apară negreșit. Nu trebuia decât să stai și să aștepți.

Putea fi considerat un progres? Era oricum mai bine decât nimic, iar Charlie și-a comandat ceva de băut și s-a așezat într-un colț mai în spate. De acolo avea o bună vizibilitate asupra intrării, fără să se dea de gol, un punct de observație perfect.

A încercat să-și imagineze cam cum arată Louise. Nu aveau la dispoziție decât fotografia ei oficială de la Asociația Polițiștilor, care data de acum câțiva ani. Pe atunci era o polițistă vânjoasă, cu părul blond prins într-o coadă la spate și cu o mică strungăreață. N-ar fi putut fi considerată chiar frumoasă, însă era totuși o persoană impunătoare, care producea o impresie puternică. Forța ei fizică picase la țanc atunci când ea și Helen îi salvaseră pe toți acei oameni, dar Louise dovedise ulterior o slăbiciune de caracter surprinzătoare. Niciodată nu poți să știi dinainte cum va reacționa cineva la o

experiență traumatizantă, dar în timp ce Helen Grace izbutise s-o depășească, s-o țină sub control sau să-i facă față cumva, nu același lucru se întâmplase și cu Louise Tanner. Să fi fost vorba de arsurile unora dintre victimele cu vârste mai fragede? Să fi fost șoferul strivit între stâlp și autocar? Sau fierbințeala, mirosul, teama și întunericul? Indiferent ce era, Louise s-a străduit din răsputeri să se debaraseze de efectele care persistau. A făcut terapie, și-a redus orele de muncă la jumătate și a primit tot sprijinul posibil, însă după un an și-a dat demisia.

Colegii și prietenii au încercat să păstreze legătura cu ea, dar Louise devenea tot mai agresivă și mai ursuză. Se zvonea că bea prea mult, ba chiar se făceau speculații că ar putea fi amestecată în tot soiul de găinării. Și, rând pe rând, au rupt toți relațiile cu ea, până ce la sfârșit nu mai rămăsese nimeni, nici măcar vreo rubedenie, care să se poată pune chezaș pentru ea. Viața ei contrasta în modul cel mai nefast cu putință cu cea a lui Helen, care ajunsese la apogeul carierei și se bucura în prezent de salariul și prestigiul oferite de gradul de inspector-detectiv. Tanner dădea într-un fel vina pe Helen pentru toate necazurile ei, așa se explicau scrisorile pline de ură pe care i le trimitea din când în când pe adresa sediului din Southampton. Helen lăsase să treacă de la ea, dar acum se dovediseră folositoare, ștampila poștei din oraș dezvăluind faptul că Tanner continua să locuiască prin zonă. Mai fusese văzută întâmplător uneori prin Southampton, iar instinctul îi spunea lui Helen că Louise nu s-ar îndepărta prea mult de locurile cunoscute. Acesta era motivul pentru care Charlie ținea strâns în mână acum un suc călduț de portocale, într-un colț al uneia dintre cele mai ordinare bombe în care călcase vreodată.

Timpul de-abia se târa. Charlie a început să se întrebe dacă nu cumva se confruntă cu un renghi pus la cale minuțios de cineva. O avertizase cumva proprietarul pe Louise? Te pomenești că se hlizeau amândoi în clipa asta pe socoteala tâmpitei de gaborițe care-și pierdea vremea într-o operațiune de filaj fără sens.

Dar, dintr-odată, a observat ceva agitație la intrare. O femeie într-o geacă de fâș și pantaloni de trening care intra în local cu un mers legănat, ca de proxenet. Fără îndoială o clientă fidelă. A zărit din fugă un chip și o șuviță de păr blond și neted. Putea fi Louise?

Femeia s-a îndreptat arogantă către bar și l-a salutat pe proprietar cu o glumă. El i-a răspuns în câteva cuvinte și ea a întors imediat capul spre Charlie. Era clar că proprietarul o pusese în gardă și, văzând-o cum se uita iscoditor prin lumina chioară către fundul barului, unde stătea ea, Charlie n-a mai avut nicio îndoială că era chiar Louise. Privirea ei a întâlnit-o pe a lui Charlie, estimând într-o fracțiune de secundă situația, după care Louise Tanner s-a răsucit și a șters-o.

Charlie s-a luat imediat după ea. Louise avea un avans de vreo treizeci de pași și fugea mâncând pământul. În jos, pe străduțele înguste și pietruite ce străbăteau de-a curmezișul această zonă, care odinioară aparținuse orașului medieval, pe urmă dincolo de șosea către depozitele de mărfuri de pe cheiul de vest. Charlie s-a străduit să alerge mai repede, simțind că încep să-i ardă plămânii. Era clar că Louise nu e-n formă – alerga rostogolindu-se parcă, într-un fel ciudat, ca și când o jena o rană mai veche – și totuși era foarte rapidă, mânată de disperare.

Charlie era la doar zece metri în spatele ei când Louise a cotit brusc spre dreapta, intrând în Depozitul 24, o magazie de mărfuri de import din Polonia unde containerele stăteau așezate unul peste altul până la mare înălțime. A schimbat și Charlie direcția, năpustindu-se înăuntru. Dar Louise nu se vedea nicăieri.

Charlie a tras o înjurătură. Probabil că n-o despărțeau de ea nici câțiva pași, dar cu atâtea mici coridoare înguste printre containere și atâtea cotloane în care se putea ascunde, de unde naiba să începi? S-a aruncat în stânga, apoi s-a oprit brusc. A tras cu urechea. Da, se auzea din nou. O tuse înăbușită. Louise era o fumătoare înrăită și un asemenea sprint n-avea cum să facă bine plămânilor ei tabagici. Furișându-se prin spatele containerului celui mai apropiat, Charlie călca ușor, ghidată de tusea camuflată, dar persistentă. Și iat-o, cu spatele la ea, fără ieșire, cu condiția să ajungă la ea.

Charlie se afla la zece pași distanță când Louise s-a răsucit, cu o privire rătăcită în care se citea disperarea. Și atunci a văzut Charlie cuțitul – o chestie ca un ciot, dar care părea foarte periculoasă, cu care Louise a dat s-o împungă. Charlie s-a tras instinctiv înapoi, dându-și abia acum seama de pericolul la care se expusese – pe ea și copilul ei nenăscut.

Louise înainta spre ea. Charlie s-a grăbit să se retragă, dându-se hotărât înapoi în timp ce făcea apel la calm.

— Vreau doar să vorbim, Louise.

Însă prada ei n-a scos o vorbă și și-a tras gluga pe cap, ca și când încerca să-și ascundă identitatea de urmăritoarea ei. Mai aproape, și mai aproape, ochii lui Charlie erau ațintiți asupra lamei care se apropia de ea.

Bang! Charlie s-a izbit de peretele metalic al unui container. S-a răsucit și a constatat prea târziu că intrase într-o fundătură. N-a mai avut timp decât să se întoarcă și să-și ridice brațele într-un gest de capitulare, în timp ce Louise a apucat-o de guler și a împins-o în spate. Cu cuțitul la gâtul ei, Louise a început s-o caute pe Charlie de obiecte de valoare. Agresivitatea din priviri i s-a preschimbat în dezgust când a găsit insigna de polițistă și stația de emisie-recepție. A dat cu ele de pământ și le-a scuipat.

— Cine te-a trimis? a întrebat-o Louise cu voce răstită.

— Desfășurăm o anchetă…

— CINE te-a trimis?

— Helen Grace… Inspectorul Grace.

A urmat o clipă de tăcere, după care Louise a rânjit lăsând să se vadă toată strungăreața.

— Păi, vrei să-i transmiți un mesaj din partea mea?

— Desigur.

Moment în care Louise i-a crestat pieptul lui Charlie cu cuțitul și puțin a lipsit să nu-i atingă beregata. Sângele a ieșit la suprafață prin rana prelungă aflată imediat deasupra sânilor. Charlie a rămas țintuită de șoc, înainte s-o aducă înapoi cu picioarele pe pământ chicotitul scârbos al Louisei.

— Nu-i de-ajuns?

Dintr-odată, o uriașă rafală de pârâituri a izbucnit din stația de emisie-recepție a lui Charlie, aruncată pe jos. Louise s-a uitat scurt într-o parte, temându-se de această întrerupere, iar Charlie a ridicat brusc brațul stâng și i-a zburat cuțitul din mână. Apoi s-a năpustit înainte, dar Louise a lovit-o cu pumnul în gât. Pentru o clipă, Charlie a avut senzația că i-a fost zdrobit laringele. S-a înecat, n-a mai putut respira și a trebuit să se sprijine de perete. Când a ridicat ochii, Louise deja ieșea din depozit, fugind spre libertate. Charlie a dat să pornească după ea, dar s-a oprit aproape imediat și a vomitat. Nu mai putea să facă niciun pas.

A cerut ajutor prin stație, apoi s-a îndreptat spre ieșire. Șocul își arăta efectele și ea simțea nevoia de aer curat. A inspirat adânc, umplându-și plămânii cu briza mării, și s-a simțit pentru o clipă mai bine. Pe urmă a ridicat capul și a fost surprinsă la vederea unor polițiști în uniformă care veneau deja în grabă spre ea. În spatele lor a zărit un perimetru delimitat cu cordon de poliție, în apropierea Depozitului 1. Nu mai fusese folosit de ani de zile sau, cel puțin, așa se credea. Ceva se întâmplase acolo și, în timp ce se ocupau de Charlie, agenții i-au făcut un scurt rezumat. Niște elevi care chiuleau de la ore dăduseră peste un bărbat de vârstă mijlocie în cursul dimineții – nu mort, dar aproape – care zăcea în comă într-un container de transport mânjit de ape reziduale.

Îl găsiseră pe Sandy Morten.

90.

Biroul local pentru eliberări condiționate se afla pe Southam Street într-o fostă scoală. Sarah Miles, o veche colegă de pe vremea academiei de poliție din Netley, lucra acolo, și la ea se ducea Helen acum în mare grabă. Nu-i făcea nicio plăcere să păcălească o bună prietenă, dar n-avea încotro. Nu-și putea exprima bănuielile pe față până ce nu era absolut sigură. Avea să fie destul timp pentru explicații mai târziu. Dacă va exista un mai târziu.

O rugase să-i arate ce informații aveau despre Lee Jarrot, un pungaș recidivist, despre care Helen pretindea că și-ar fi încălcat termenii eliberării condiționate. Îi făcea o măgărie lui Sarah și probabil că și lui Lee, fiindcă, după câte știa ea, acesta nu făcuse absolut nimic rău, dar asta era situația. Sarah a coborât în secția dosarelor de la subsol, iar Helen a urmat-o. Ofițerilor de la alte secții le era interzis accesul acolo, însă Helen o însoțea adesea pe Sarah ca să mai stea la taclale. Se aflau la jumătatea drumului către litera J, trecând printre șirurile nesfârșite de dosare, când Helen și-a dat seama că-și uitase telefonul în mașină.

— Le-am spus că mă pot contacta la orice oră. Ai putea, te rog, să aduci tu sus dosarul?

Sarah și-a dat ochii peste cap și și-a continuat drumul. Era o femeie energică și nu-i plăcea să piardă vremea.

Ceea ce însemna că Helen trebuia să acționeze repede. Întorcându-se spre intrare, a cotit brusc la stânga. Ochii ei cercetau febril – unde mama dracului era litera C? Se auzeau tocurile lui Sarah încetinind. Probabil că ajunsese lângă dosarul lui Jarrot.

C. Iată-le. Mai repede, mai repede, Helen răsfoia grăbită dosarele. Casper, Cottrill, Crawley… Sarah se întorcea deja. Helen mai avea doar câteva secunde la dispoziție când… uite-l. În orice alte condiții ar fi ezitat să-l atingă. Până și gândul la așa ceva i-ar fi repugnat, însă acum Helen l-a înșfăcat și l-a vârât în poșetă.

Când Sarah a ajuns înapoi la intrare, Helen o aștepta.

— L-am avut în poșetă de la bun început. Zău că mi-aș uita și capul dacă n-ar fi bine înșurubat.

Sarah Miles și-a mai dat o dată ochii peste cap și au ieșit împreună, iar Helen a scos un scurt și secret oftat de ușurare.

91.

Rana lui Charlie s-a dovedit a fi superficială, însă, deoarece aștepta un copil, medicii au reținut-o mai mult decât se obișnuia, ca s-o supravegheze îndeaproape. Drept urmare, acum știa aproape toată secția că e gravidă. Când a intrat în centrul de comandă, membrii echipei s-au adunat în jurul ei, întrebând-o cum se simte, sfătuind-o să se ducă acasă – dar Charlie era hotărâtă să rămână pe baricade și să ajute echipa.

Lumea era impresionată de rigoarea ei, dar, în realitate, o zdruncinase rău atacul lui Tanner. Se gândea numai la copilașul pe care-l pusese în primejdie cu atâta nonșalanță. Cum ar mai fi putut da ochii cu Steve dacă pierdea copilul pe care amândoi și-l doriseră cu atâta ardoare de-atâta timp? Nu voia decât să meargă acasă, să se cuibărească lângă Steve și să plângă pe săturate. Și totuși Charlie știa că poliția rămânea o instituție profund misogină și că orice semn de slăbiciune din partea unei femei – chiar dacă era justificat – ar fi fost imediat speculat de colegii ei de sex masculin. Te alegeai cu eticheta de verigă slabă și erai tratată în consecință. Și numai Dumnezeu te mai putea ajuta dacă puneai cumva copiii înaintea serviciului. Odată ce-ți câștigai reputația de cloșcă, te și șterge au de pe listă. Dacă doreai concediu de maternitate prelungit sau să lucrezi cu program redus, puteai la fel de bine să-ți ceri transferul la serviciul administrativ. Nimeni n-avea nevoie de angajați cu jumătate de normă în linia întâi.

Sentimentele nu-și aveau locul aici – ori totul, ori nimic. De aceea toți o respectau pe Helen Grace, fiindcă ea nu-și lua liber niciodată, nu lăsa vreodată viața personală să intervină, era polițista perfectă. Le făcea viața al naibii de grea celorlalte, ridicând așa de sus ștacheta, dar asta era situația. Așa că Charlie a rămas la serviciu. Deși era serios zdruncinată, n-avea să le permită altora s-o dea deoparte după ce trudise atât de mult ca să ajungă aici.

Mark a stat și a așteptat să se împrăștie ceilalți înainte să vină și s-o îmbrățișeze călduros pe Charlie. Ea înțelegea de ce se ține el mai deoparte – existau destui sceptici prin preajmă, persoane cărora avea să le ia ceva timp până să-i acorde din nou încredere lui Mark, așadar, nu se cădea ca el să se bage în față. Să-i ia dracu', și-a zis Charlie, ținându-l strâns în brațe pe Mark mai mult decât era strict necesar. Voia să-și afirme punctul de vedere în fața celorlalți din echipă. Poate că un pic din sfințenia ei avea să i se transmită și lui și să-i grăbească izbăvirea.

Curând vor fi siliți să-și înghită suspiciunile referitoare la Mark și să renunțe la aluzii – Mickery începuse să vorbească. Charlie n-ar fi

trebuit să afle, desigur, însă pereții au urechi, iar Mickery abia dacă părăsise infirmeria poliției din momentul în care o recuperaseră. Era sanctuarul ei și acolo se purtau toate discuțiile cu cei de la Anticorupție. Charlie avea destule prietene printre agentele în uniformă plictisite și cu chef de bârfă care trebuiau s-o păzească pe Mickery. Ele transmiteau mai departe ce le ajungea la urechi și umbla vorba că Mickery a avut și o relație de dragoste cu Whittaker, după ce el apelase mai întâi la serviciile ei profesionale. Mai continuaseră să facă dragoste și după ce se porniseră crimele? Și care dintre ei ticluise acest plan de îmbogățire? Nici nu conta de fapt. Mark urma să fie absolvit de orice acuzații – asta conta.

Întrebarea-cheie era cum va reacționa Mark la prezența lui Helen în aceeași încăpere. Dacă reușeau să găsească o modalitate de conviețuire, renașterea lui avea să fie asigurată. Iar dacă nu, se găsea într-un mare bucluc.

•

Tocmai atunci a intrat Helen. Nu a comentat întoarcerea lui Mark, ci i-a adunat pe toți laolaltă ca să le repartizeze diferite sarcini.

— Știm acum că Sandy Morten a suferit un atac cerebral, a început ea. Mickery nu i-a făcut niciun rău – pur și simplu, organismul lui n-a rezistat în acele condiții. Se află la terapie intensivă și se luptă din greu, dar, orice s-ar spune, a fost norocos. Dacă băieții aceia nu l-ar fi găsit atunci, am fi avut încă un cadavru. Doctorii sunt de părere că va scăpa. Ce concluzie tragem de-aici?

— Că nu făcea parte din plan, a răspuns sergentul Bridges.

— Întocmai. Pe Mickery și pe Morten i-a cruțat. N-a avut nicio clipă intenția să-i omoare. Reprezentau doar o glumă. Felul ei de a grăbi jocul.

Helen și-a privit echipa cu atenție și a fost încântată să citească pe fețele lor un amestec de furie și determinare. Polițiștilor nu le place deloc să-i întărâți.

— Deci a venit vremea să ne grăbim puțin și de această dată să i-o luăm noi cu un pas înainte. Prioritatea numărul unu este să dăm de Stephanie Bines. E clar că ea va fi următoarea victimă și n-aș vrea s-o avem pe conștiință. Charlie, ai putea să coordonezi tu această operațiune? Folosește pe oricine și orice consideri necesar – trebuie s-o găsim. Mark, pe tine te rog să te concentrezi și s-o găsești pe Louise Tanner. E deosebit de periculoasă, îmi poartă o dușmănie aparte și a încercat deja să ucidă pe unul dintre ai noștri. Alege-ți deci vreo doi băieți și ocupă-te de ea, bine?

Mark a dat afirmativ din cap, iar ochii tuturor erau ațintiți asupra lui. Se prezenta exact cum trebuie, și-a zis Helen – direct, fără să se jeneze, plin de hotărâre. Făcea eforturi supraomenești – cu colegii, cu propria înfățișare (e adevărat, încă arăta ca naiba, dar era curat și

treaz) și cu ea. Helen îi era extrem de recunoscătoare și încântată că luase decizia să aibă iarăși încredere în ea.

Echipa s-a însuflețit. Acum, că Helen acționa în calitate de comandant al unității, ofițerii din subordinea ei erau încă și mai motivați să-i intre pe sub piele, și se părea că cel sau cea care va pune mâna pe criminală se va afla în poziția cea mai favorabilă ca să-i urmeze lui Helen în funcția de inspector-detectiv. Astfel că toți își intensificau eforturile, adulmecând gloria.

Helen s-a retras în biroul lui Whittaker. Chiar dacă el fusese suspendat și la drept vorbind n-avea să se mai întoarcă niciodată în această secție de poliție, lăsa încă senzația că este biroul *lui.* Helen s-a ferit să se așeze deocamdată pe scaunul lui și s-a oprit în picioare lângă birou, răsfoind încă o dată dosarul pe care abia ce-l furase.

A ridicat receptorul, a sunat la Asistența Socială și, în scurt timp, a obținut adresa care-i trebuia.

•

Restul echipei se afla pe teren, pe urmele lui Bines și Tanner, deci Helen beneficia de câteva ore de grație. Însă tot nu-i erau de-ajuns și avea un drum lung de făcut, așa că a apăsat pe accelerație și a pornit în viteză. Pe autostrada M25 se formaseră ambuteiaje, ca de obicei, și a respirat mai ușurată odată ce a trecut pe M11. În scurt timp se afla pe A11 și se-ndrepta spre Norfolk.

Atentă la indicatoarele către Bury St. Edmunds, Helen s-a pomenit pe un teritoriu necunoscut. Apropiindu-se de ținta călătoriei, și-a dat seama că era agitată. Locul acesta îi trezea amintiri neliniștitoare și întoarcerea aici parcă deschidea o cutie a Pandorei.

Clădirea centrului era o casă încântătoare cu bovindouri la fațadă și niște grădini bine întreținute. Din punct de vedere tehnic era un hostel, dar arăta mult mai bine de-atât. Localnicii învățaseră să se ferească de ea, dar cineva aflat în trecere ar fi luat-o drept un loc drăguț și primitor.

Helen sunase dinainte, așa că a fost invitată prompt să intre la director. Și-a confirmat identitatea, a scos fotografia cea mai recentă și și-a prezentat falsa poveste cu convingere. Știa că șansele de reușită sunt mici, dar s-a cam dezumflat când directorul i-a spus că Suzanne Cooke nu mai călcase pe-acolo de mai bine de-un an. Nu se integrase niciodată cu adevărat, a mărturisit directorul, niciodată n-a părut interesată să se implice în programele centrului. Ei alertaseră, firește, serviciile de eliberări condiționate după dispariția ei, însă, din pricina reducerilor de personal și a reorganizărilor, nu stăteau niciodată de vorbă de două ori cu aceeași persoană, iar cazul ei n-ajunsese să fie urmărit până la capăt.

— Ne-am dori să avem mai multe rezultate, dar nu le poți face pe toate. Suntem deja ocupați până peste cap, a conchis directorul.

— Îmi dau seama – e greu. Mai povestiți-mi un pic despre Suzanne. Cu ce se-ndeletnicea când stătea aici? Avea vreun prieten? Pe cineva de încredere?

— Din câte știu eu, nu. Nu s-a prea integrat. Se cam ținea departe de ceilalți. Cel mai mult îi plăcea să facă sport. E foarte voinică, musculoasă, atletică. Ridica adesea greutăți, iar atunci când nu se ducea la sală dădea o mână de ajutor la sacrificări. Era mai puternică decât majoritatea tipilor, așa umbla vorba.

— Sacrificări?

— În pădurea Thetford. Nu-s decât vreo trei kilometri până acolo și în fiecare an le permitem unora dintre rezidenții noștri să dea o mână de ajutor la sacrificările de vară dacă vor. Se desfășoară sub strictă supraveghere, bineînțeles, având în vedere armele de foc, dar sunt unii cărora le face plăcere – e muncă manuală grea și ai parte de o zi întreagă la aer curat.

— Cum așa?

— Cerbii reprezintă majoritatea vânatului în Thetford. Se împușcă dimineața devreme, de obicei în zone mai retrase din pădure. Accesul vehiculelor e aproape imposibil, astfel că angajații cu ziua trebuie să-i aducă până la cea mai apropiată potecă, de unde să poată fi încărcați.

— Cum?

— Folosind un harnașament pentru cerbi. Se leagă picioarele animalului, după care se prinde o frânghie de cânepă în jurul legăturii. Frânghia se agață de un harnașament – cam ca harnașamentele alpiniștilor – pe care ți-l prinzi după umeri. Iar apoi tragi cerbul după tine. Mult mai ușor decât să-ncerci să-l cari.

Încă o enigmă își găsise răspunsul.

92.

Charlie se uita fix la ecranul calculatorului, cu stomacul strâns de emoție. Suna pe Skype, iar Charlie se ruga să răspundă cineva. Era în joc soarta lui Stephanie Bines.

Căutarea fusese epuizantă, dar Charlie nu-și pierduse nicio clipă speranța. Răscolise toate barurile ieftine, cafenelele și cluburile de noapte din Southampton și din împrejurimi, împreună cu detectivii Bridges și Grounds. Dialogul era de fiecare dată același:

— Da, o știm pe Stephanie. A lucrat aici acum câteva luni. Se bucura de mare succes, mai ales printre țipi.

— Și nu știți unde este acum?

— Habar n-am. Pur și simplu, într-o zi, nu s-a mai prezentat la serviciu.

La început toate acestea o neliniștiseră foarte tare pe Charlie. Orice referire la dispariții subite avea darul să suscite o astfel de reacție în cazul acesta, dar, treptat, în mintea lui Charlie s-a conturat tot mai tare imaginea unei tinere femei hoinare din fire, care nu se simțea bine în propria-i piele și nu se prea atașa de oameni și locuri. Era o aventurieră care aruncase ancora pe Coasta de Sud, însă ceva îi spunea lui Charlie că acostarea aceasta era doar provizorie. A încetat atunci să mai colinde străzile și s-a întors la centrul de comandă pentru a verifica rutele de călătorie internaționale. Ultima oară fusese văzută în Southampton prin septembrie, așa că a început de acolo. Cu sprijinul subalternilor a înroșit telefoanele la Qantas, British Airways și Emirates, pentru ca, în cele din urmă, să dea lovitura la Singapore Airlines. 16 octombrie, Stephanie Bines, un bilet numai dus către Melbourne. Verificările ulterioare au scos la iveală că Stephanie avea o soră care locuia într-o suburbie a orașului Melbourne și li s-a confirmat că Stephanie se afla acolo în prezent – vie și nevătămată din câte se părea.

Însă Charlie nu era dispusă să riște, de aceea o contacta acum prin Skype. Ucigașa avea o asemenea capacitate de a-i amăgi și a-i induce în eroare, încât Charlie nu voia și nu putea să se destindă până n-avea s-o vadă cu ochii ei pe Stephanie.

Și iat-o. Mai bronzată, mai blondă, dar categoric era Stephanie. O mică victorie pentru Charlie, Helen și echipă. Salvaseră măcar o persoană. Oare decizia bruscă a lui Stephanie de a se întoarce acasă încurcase planurile atât de bine urzite ale criminalei?

N-a fost nevoie de cine știe ce eforturi ca s-o convingă pe Stephanie să pornească iarăși la drum. Trecuseră doar câteva săptămâni de când venise acasă, dar simțea deja că se sufocă și că nu e apreciată la justa

valoare. Charlie a trebuit să reacționeze rapid și să inventeze un risc minor de securitate legat de acel proces la care-și dăduse Stephanie concursul, unde erau implicați membrii unor bande. Pe un ton calm și liniștitor, a sugerat că lui Stephanie și familiei sale le-ar putea fi mai bine dacă ar pleca o vreme într-o excursie – prin Queensland, prin Red Centre, oriunde – până dădeau ei de cap situației de-aici.

Charlie a încheiat convorbirea prin Skype într-o notă optimistă – poate că ucigașa nu era chiar invincibilă, de fapt.

Atenția i-a fost atrasă de Mark, care-i făcea semne din centrul de comandă. S-a dus imediat la el.

— Tocmai s-a primit un telefon. Tanner a fost văzută cerșind în apropierea vechiului spital de copii de pe Spire Street.

— Când?

— Acum cinci minute. O mamă cu cărucior a sunat. I-a dat o liră lui Tanner și era să rămână fără poșetă când făcea asta.

Au ieșit și s-au îndreptat spre centrul orașului. Tanner să fi fost criminala căutată? Aveau să afle curând. Charlie a simțit cum îi crește pulsul, în timp ce se grăbea alături de Mark să ajungă la locul acțiunii. Era minunat să fie din nou împreună, gata să dea lovitura de grație.

93.

Există o sumedenie de momente într-o viață de om când trebuie să alegi dacă te deschizi ori te ascunzi adânc. În dragoste, la serviciu, în familie, cu prietenii, sunt clipe când trebuie să decizi dacă ești pregătit să-ți arăți adevărata fire.

Helen se construise cu bună știință ca o enigmă. Avea o carapace groasă pe care o prezenta lumii și care o definea – solidă, rezistentă, incapabilă de ezitări sau regrete. Ea știa prea bine cât de departe de realitate era această imagine, dar uimitor de multă lume o lua de bună. Întotdeauna ne punem mai degrabă la îndoială pe noi înșine decât ne îndoim de ceilalți, iar majoritatea colegilor și iubiților ei de ocazie păreau să creadă în imaginea de polițistă dură și dedicată carierei, pe care n-o puteai șoca, speria sau intimida. Cu cât trecea mai multă vreme de când juca acest rol, cu atât o luau ceilalți mai tare în serios și, astfel, căpătase o aură aproape supranaturală, mai ales printre polițiștii în uniformă.

Helen știa toate acestea și s-a oprit acum să-și tragă puțin răsuflarea, aflată pe punctul de a distruge acest obiect al idolatriei pe care-l crease chiar ea. Să se deschidă față de alții în clipa aceasta era alegerea corectă, care putea salva vieți, dar reprezenta un sacrificiu pentru Helen, fiindcă scotea la iveală întâmplări și decizii adânc îngropate.

A intrat sergentul Bridges, punând capăt transei introspective a lui Helen. Aducea cu el dosarele cazului pe care i le ceruse. În timp ce se uitau amândoi peste pagini, ascunși discret în biroul ei, Helen evalua permanent orice verigă a lanțului, verificând de câte două sau trei ori fiecare ipoteză. Nu trebuia să existe nici cea mai mică îndoială.

Și, dintr-odată, i-a stat inima-n loc.

— Dă înapoi.

— La efectele personale? Sau…

— Raportul medico-legal. De la locuința lui Morten.

După dispariția lui Sandy Morten, legiștii îi cercetaseră casa. Știau că ucigașa fusese acolo și băuse șampanie cu Morten și Mickery, de aceea au căutat îndelung și din greu vreo eventuală urmă a ei.

— Nu-i nimic aici, șefa. Legiștii au găsit ADN berechet de la Mickery, Morten, soția lui, toți cei care…

— A doua pagină.

— Sunt doar mostrele incomplete, la majoritatea cărora am renunțat…

Helen a înșfăcat raportul din mâna lui și a rămas cu ochii pironiți pe pagină. Nu mai încăpea nicio îndoială acum. Știa cine era criminala și

ce o făcea să ucidă.

•

Tanner nu se zărea nicăieri. Însă o poșetă abandonată în apropierea spitalului de pediatrie dezafectat indica faptul că fusese de curând pe-acolo și umflase pesemne prada urmărită. Se pregăteau să plece, când au auzit ceva care i-a făcut să se oprească brusc. O bufnitură metalică ascuțită din interiorul clădirii părăsite, ca și când căzuse ceva pe jos.

Mark i-a făcut un semn lui Charlie. Amândoi și-au închis instinctiv stațiile și telefoanele, după care s-au furișat spre clădire. Unul dintre panourile care astupau ferestrele era desprins – putea să fie ascunzătoarea perfectă pentru cineva care intenționa să vină și să plece fără să fie văzut.

Charlie și Mark au pătruns înăuntru, pășind cât mai silențios cu putință peste pervazul putrezit. Interiorul era pustiu și descompus, o rămășiță a locului vibrant și plin de viață care fusese odată, înainte ca noul spital din centrul orașului să-i pecetluiască soarta. Charlie și-a scos bastonul de la centură și s-a pregătit de luptă. Îi tremura mâna – era pregătită pentru așa ceva? Prea târziu să-și mai pună întrebări. Au înaintat în vârful picioarelor, așteptându-se să fie atacați în orice clipă.

Ceva s-a mișcat brusc. Tanner, într-un hanorac cu glugă și pantaloni de trening, țâșnind din ascunzătoarea ei prin niște uși batante. Mark și Charlie au pornit mâncând pământul spre culoar, pe urmele trofeului. Bang! Au trecut cu zgomot prin uși, dar Tanner avea deja un avans de vreo douăzeci de metri.

Năpustindu-se pe casa scării, au ridicat privirea și au văzut-o pe Tanner cum urca treptele câte trei. Au sprintat după ea, Mark depășindu-se pe sine, hotărât s-o înhațe. Mai sus, mai sus, mai sus. Și iarăși uși care-au trosnit.

S-au regrupat la etajul patru. O luase la stânga sau la dreapta? Ușile batante din stânga se balansau ușurel. Stânga deci. Mark a împins încet ușile și s-au strecurat înăuntru.

Pustiu. Dar mai existau uși și în celălalt capăt – nu se mișca niciuna – și patru alte încăperi în jur. Putea să fie în oricare dintre ele. Dacă așa stăteau lucrurile, era a lor acum. Au încercat în prima, apoi într-a doua. Și a treia. Mai rămăsese una singură.

Bang! Totul s-a petrecut atât de rapid, încât creierul lui Charlie abia a reușit să proceseze. O țeavă metalică l-a pocnit pe Mark în moalele capului și el s-a prăbușit la pământ. Charlie s-a repezit s-o atace pe Tanner – dar bastonul ei s-a izbit cu un dangăt strident de țeava metalică. A lovit iar și iar, dar Tanner para loviturile.

Numai că nu era Tanner. Ar fi trebuit să-și dea seama după cum zbura pe trepte în timpul urmăririi. Și după iscusința de care dăduse dovadă făcându-i să aleagă coridorul greșit, ca să se strecoare prin

spatele lor. Nu era Tanner, ci criminala pe care o căutau, iar Charlie se găsea acum față în față cu ea.

•

Venise vremea să mute lupta pe teritoriul dușmanului. După ce i-a ordonat lui Bridges cel uimit să adune echipa, Helen și-a scos telefonul mobil și a format numărul lui Charlie. Mesagerie vocală. Înjurând, l-a sunat pe Mark. Mesagerie vocală și aici. Ce mama dracului făceau oamenii ăștia? Helen a lăsat un mesaj grăbit, după care s-a îndreptat spre centrul de comandă.

Nu-i convenea să pornească la drum fără doi dintre cei mai buni ofițeri ai săi, dar nu avea de ales. Chiar și în absența lor dispunea de douăzeci de inși puternici și putea conta pe McAndrew, Sanderson și Bridges să dirijeze eficient munca echipei.

Helen voia să dea cărțile pe față cât mai rapid cu putință și a trecut direct la subiect.

— Femeia pe care o căutăm se numește Suzanne Cooke.

Membrii echipei și-au trecut fotografiile cu Suzanne de la unul la altul, până ce toată lumea avea câte una.

— La spate aveți anexat cazierul ei. Este o dublă ucigașă condamnată, care a executat douăzeci și cinci de ani de temniță. A dispărut acum un an de la hostelul unde fusese trimisă după eliberarea condiționată. Era prin Norfolk, dar cred că, în prezent, se află în Hampshire și că e posibil să fie responsabilă pentru aceste crime.

Un murmur a străbătut încăperea. Helen s-a oprit câteva clipe, apoi a continuat:

— Cred că mă vizează dinadins *pe mine* prin alegerea victimelor. Stephanie Bines pare să fie în siguranță deocamdată, dar vreau să păstrăm permanent legătura cu omologii noștri australieni ca să-i putem asigura protecția. Ea este ultima persoană posibilă de pe listă, dar, așa cum ne-a demonstrat răpirea lui Mickery, Suzanne nu duce lipsă de imaginație și e posibil să se abată de la plan. Prin urmare, am nevoie de toți oamenii disponibili. O să mă ocup eu de presă – pe voi vă rog să vă concentrați eforturile și s-o găsiți. Sergent Bridges, te-aș ruga să-i informezi pe agenții în uniformă, vreau să iasă toată lumea în stradă și să pună întrebări. Suzanne Cooke este în prezent suspecta noastră principală și vreau ca toți ochii districtului să fie pe ea. S-a înțeles?

— De ce pe dumneavoastră, șefa? a replicat sergentul Grounds, formulând întrebarea care stătea pe buzele tuturor. De ce vă vizează dinadins pe dumneavoastră?

Helen a șovăit. Vremea secretelor se isprăvise, dar tot a avut nevoie să inspire adânc înainte să răspundă:

— Pentru că este sora mea.

•

Charlie s-a încordat, pregătită de luptă pe viață și pe moarte. Dar adversară ei n-a atacat-o, ci a lăsat în schimb să-i cadă țeava metalică din mână. Aceasta a zăngănit pe podea, iar ecoul a amplificat sunetul în clădirea abandonată. Charlie a încremenit, așteptându-se la vreo șmecherie. Însă ucigașa n-a făcut decât să-și scoată gluga, dând la iveală o față aspră, dar atrăgătoare. O bizară senzație că o cunoaște a străfulgerat-o pe Charlie. Dar s-a stins la fel de iute cum apăruse. Cine era această femeie? Era solidă, cu umeri proeminenți, însă avea o față îngustă și frumoasă, chiar dacă nu se fardase deloc. Pesemne încerca să semene cu Tanner cât mai mult cu putință.

— Nu știu de ce ne-ai adus aici, dar putem să încheiem pașnic această poveste. Întoarce-te cu mâinile la perete.

— N-am de gând să mă bat cu tine, Charlie. Nu acesta este motivul pentru care ne aflăm aici.

Să-și audă numele rostit de gura acestei criminale o tulbura profund. Dar ce era mai rău abia urma. Cu zâmbetul pe buze, ucigașa a scos acum nonșalant un pistol din buzunar și l-a îndreptat către Charlie.

— Știi de ce e capabil unul din ăsta, nu? Dacă îmi amintesc bine, ți-ai făcut ucenicia cu un Smith and Wesson, așa e?

Charlie a încuviințat inexplicabil din cap. Femeia aceasta avea o putere stranie – ținea oare de personalitatea ei sau pur și simplu de faptul că știa totul despre tine?

— Atunci pune bastonul jos și scoate-ți centura. Dacă o să-l tragi pe colegul tău până jos la parter, e bine să fii cât mai lejeră.

Ucigașa i-a aruncat un soi de harnașament și i-a făcut semn să și-l prindă. Charlie se holba la ea. Nu putea să se miște.

— Acum! a urlat ucigașa, trecând de la bunăvoință la mânie.

Charlie și-a aruncat bastonul pe podea. Nimeriseră într-o capcană de zile mari. Probabil că *ea* fusese cea care sunase la secție „semnalând-o" pe Tanner. Iar ei s-au lăsat duși de nas. Să aibă de-a face cu Tanner nu fusese deloc plăcut, dar se confruntau acum cu ceva infinit mai rău.

•

Echipa a asaltat-o pe Helen cu întrebări – unii erau supărați, alții doar curioși – iar Helen s-a ținut pe poziție, răspunzând cât putea de sincer și de calm.

— De când ați început să bănuiți?

— De când *știți*?

— Ce urmărește?

— Vă va viza pe dumneavoastră direct?

Dar Helen continua să aibă numeroase necunoscute, iar presupunerile nu puteau merge decât până la un anumit punct. Astfel că după o jumătate de oră tumultuoasă, ea a declarat discuția încheiată. Avea nevoie de ei pe teren, s-o caute pe Suzanne.

Păşind pe culoar spre ziariştii care o aşteptau, Helen a observat că-i tremura mâna. Îşi îngropase trecutul atâta vreme, încât să-l dezvăluie acum era ca şi când redeschidea o rană veche. O vor mai urma oamenii din subordine? Vor continua să creadă în ea? Helen s-a rugat să fie aşa – avea un sentiment neplăcut că răul abia urmează.

94.

— Oamenii sunt în primejdie, inspectore?

Emilia Garanita s-a asigurat că pune ea prima întrebare. Cu atâția jurnaliști prezenți, din toată presa națională, nu putea lăsa să-i scape ocazia de a răsuci cuțitul în rană. Încă avea foarte proaspăt în minte cum o atacase Whittaker.

— Nu credem că publicul este în pericol, dar îndemnăm lumea să nu se apropie de suspectă. Ar putea fi înarmată, iar comportamentul său este imprevizibil. Oricine o vede pe Suzanne Cooke trebuie să sune imediat la 999.

— Ce legătură are ea cu recentele decese din Southampton?

Întrebare de o sută de puncte de la *The Times*.

— Încă ne străduim să punem cap la cap toate elementele, a răspuns Helen, observând-o pe Emilia cum ridica sarcastic din sprâncene, dar credem că e posibil să fi avut o contribuție activă, incitând la uciderea lui Sam Fisher și Martina Robbins.

Helen a făcut o pauză. Îi fusese greu să decidă dacă s-o menționeze sau nu pe Martina la conferința de presă. Dacă ziarele dibuiau șmecheria și mergeau pe urmele lui Caroline, jocul lua sfârșit. Nu mai putea evita nicicum să le povestească de-a fir a păr despre rolul diabolic jucat de Suzanne în aceste crime.

— E adevărat că ați fost promovată, inspectore?

Garanita s-a băgat din nou în discuție.

— Umblă zvonul că inspectorul-șef Whittaker a fost suspendat și riscă să fie acuzat de corupție.

În acest moment s-a dezlănțuit toată sala – ploua cu întrebări peste Helen. Era un asalt concertat, însă Helen n-avea încotro și trebuia să-l înfrunte, indiferent cât de distructive sau provocatoare erau întrebările. Avea nevoie ca publicul să fie vigilent și, prin urmare, să câștige presa de partea ei. Hapul pe care trebuia să-l înghită era amar, dar, în prezent, situația devenise critică. Uneori, în viață, ești silit să muști mâna care te hrănește.

95.

Durerea l-a săgetat ca un fier roșu. Mark a închis ochii, cuprins de chinuri cumplite, și s-a prăbușit la pământ. Ce mama dracului i se întâmplase? Și-a dus instinctiv mâna la cap și s-a cutremurat când degetele au dat de rana adâncă și însângerată. Îl durea îngrozitor capul, dar același lucru era valabil și pentru restul corpului – se simțea ca și când ar fi încasat o mamă de bătaie crâncenă și prelungită.

Încetul cu încetul, și-a adus aminte ce se întâmplase. Goana după Tanner, urmărirea prin spital, iar apoi… o lacună scârboasă. Și-a adus vag aminte o nanosecundă de alarmă, senzația că ceva sau cineva se află-n spatele lui. Ce tâmpit! Pesemne că-i întorsese spatele lui Tanner și plătise greșeala.

A cercetat împrejurimile. În încăpere mirosea a dezinfectant și, în același timp, a mucegai. A încercat din nou să ridice capul, adaptându-și ochii la întuneric. Se afla într-un soi de centrală termică. O fi fost subsolul spitalului? Și, dacă așa stăteau lucrurile, cum ajunsese aici?

— Mark!

Charlie. Slavă Domnului! Mark și-a răsucit gâtul încet de tot, fără să țină seama de durerile atroce care-i însoțeau fiecare mișcare, și a zărit-o pe Charlie ghemuită în colț. Ținea în brațe o lanternă turtită care era singura lor sursă de lumină.

Pe măsură ce procesa această imagine stranie, începeau să-i sune clopote de alarmă în minte.

— A pus mâna pe noi, Mark.

— Tanner?

Dar Charlie a clătinat din cap doar, și și-a îngropat fața în mâini. În cele din urmă a murmurat:

— Era o cursă. *Ea* a pus mâna pe noi.

Mark s-a săltat brusc în picioare, studiind încăperea. Dar se ridicase prea repede, a văzut stele verzi și a simțit cum cade cu un bufnet pe podea.

Când și-a revenit în simțiri, avea capul în poala lui Charlie și ea îi sufla în obraz. Îi era cald și frig deopotrivă, îl treceau apele, iar gâtul i se inflamase teribil. S-a bucurat de alinarea pe care i-o dădea atingerea lui Charlie. A ridicat privirea spre ea, să-i mulțumească, dar a văzut-o că plânge.

— A pus mâna pe noi, Mark.

Fusese o iluzie. Nu exista nicio alinare aici.

96.

Pistolul Glock se simțea foarte plăcut în palmă. Trecuse ceva vreme de când Helen nu mai ținuse o armă, dar îi dădea un sentiment de putere și calm să o strângă în mână acum. A semnat pentru pistol și s-a dus să-și ridice muniția alocată. Motivul pe care l-a trecut pe formularul cererii era protecția personală, având în vedere probabilitatea ca viața să-i fie în primejdie. Dar așa era? Sau o nevoie mai tainică o împingea să se înarmeze acum?

Protocolul prevedea că nu trebuie să mai lucreze singură, având în vedere nivelul amenințării, dar aceasta nu era o călătorie pe care s-o poată face cu altcineva, prin urmare a mințit, pretinzând că fusese solicitată la comandamentul regional să dea raportul despre investigația aflată în derulare. Echipa a crezut-o, dar alții nu s-au lăsat așa de ușor păcăliți – gonind spre nord, Helen a observat Fiatul roșu al Emiliei Garanita cum torcea pe urmele ei. Nu foarte evident – căci nu era o amatoare – dar suficient de evident. Helen a simțit că-i sare mușchiul și a apăsat puternic pedala de accelerație. A țâșnit cu peste 100 la oră prin zona cu limită de 60, provocându-și urmăritoarea civilă să se țină după ea. Din fericire, Emilia și-a dat seama că n-avea niciun sens să încalce legea urmărind o gabori, și s-a dat bătută. Odată ce a ieșit din câmpul ei vizual, Helen a întors și s-a îndreptat spre șoseaua de centură, iar de acolo spre Londra.

Lista locurilor pe care le frecventa Helen în copilărie era scurtă și, după ce a aflat că Chatham Tower urmează să fie demolat, s-a hotărât să meargă acolo mai întâi. Având în vedere modul de operare al Suzannei, acesta reprezenta amplasamentul perfect. Trebuia să aibă o semnificație. Era ciudat cum se tot gândea la ea ca Suzanne, de parcă așa ar fi fost mai puțin dureros decât dacă-i folosea numele real. De altfel, Helen însăși sălășluia confortabil în noua sa identitate – alesese numele Grace pentru valențele sale mântuitoare și Helen în amintirea bunicii din partea mamei – și s-ar fi simțit deosebit de ciudat și de tulburată dacă în prezent ar fi strigat-o cineva pe numele adevărat.

Helen a observat că merge cu 150 pe oră și a lăsat-o mai ușor. Trebuia să încerce să rămână calmă. Nu-și putea da seama cum era menit să se încheie jocul acesta, dar trebuia să-și păstreze cumpătul, dacă ținea să-l termine în condițiile stabilite de ea.

A înțeles acum că se refugiase în negare foarte mult timp, respingând în repetate rânduri gândul că sora ei ar putea avea vreun amestec în aceste crime. Nu mai păstra legătura cu ea de peste douăzeci și cinci de ani, și se simțea foarte bine așa. Ochii care nu se văd se uită. Dar în fața raportului medico-legal întocmit la locuința lui

Morten n-a mai putut să nege. Legiștii găsiseră o mostră incompletă de ADN, o porțiune de amprentă. Reușiseră s-o preleveze parțial și, pentru că părea să corespundă secvenței ADN a lui Helen, o eliminaseră din calcul, considerând-o a ei. Mereu se procedează așa, pentru a evita goana după cai verzi pe pereți determinată de neglijența polițiștilor la locul crimei. Numai că exista o problemă. Helen nu călcase niciodată în casa lui Sandy Morten. Această anomalie fusese trecută cu vederea – dar lui Helen îi sărise în ochi, confirmându-i cele mai negre temeri.

Intra acum în cartierele mărginașe și sărăcăcioase din sudul Londrei. În scurt timp i-a apărut în fața ochilor și Chatham Tower. Fusese proiectat ca o utopie în anii șaizeci, dar în prezent era sortit demolării. Visul se dovedise a fi un coșmar. Arrow Security, care păzea șantierul, fusese contactată în prealabil, dar chiar și așa Helen a fost nevoită să aștepte să vină cineva cu cheia. Paznicul țâfnos a descuiat poarta de lemn a șantierului, în timp ce Helen îi punea întrebări despre eventuale spărturi în panourile care înconjurau clădirea părăsită. El a insistat că nu exista niciuna – puștanii erau prea ocupați să se înjunghie unii pe alții la centrul comercial din apropiere, ca să se mai obosească să vină până aici – însă Helen a dat cu toate acestea un ocol complet incintei, în căutare de găuri sau puncte slabe. În cele din urmă a recunoscut că nu prezenta riscuri și au intrat înăuntru. Putea să sară cineva peste gard cu o scară? Posibil.

Ascensorul fusese scos din funcțiune și au urcat pe scări până la etajul unsprezece, Helen în pas vioi, iar însoțitorul ei târându-se după ea. Cât ai zice pește, Helen a ajuns în fața numărului 112. S-a sprijinit cu o mână de perete, ca să-și tragă sufletul, în vreme ce paznicul încerca ușa. Aceasta nu era încuiată și s-a deschis ușurel. Se pregătea să intre, dar Helen l-a oprit.

— Așteaptă aici.

Paznicul a privit-o surprins, dar s-a conformat:

— Vă rog, simțiți-vă ca acasă.

Fără să mai spună ceva, Helen a pășit în apartament și s-a făcut nevăzută, înghițită de bezna dinăuntru.

97.

— Trebuie să ne ținem tari, Mark. Dacă ne ținem tari și dacă suntem uniți, n-are cum să câștige.

Mark a dat afirmativ din cap.

— N-o să ne-nvingă. N-o las eu, a adăugat Charlie.

Mark s-a ridicat cu greu în picioare, ajutat de Charlie, și au explorat împreună spațiul din jur. Dacă se aflau la spital, n-avea cum să-i audă cineva. Consiliul municipal încerca de ani de zile să paseze clădirea vreunui dezvoltator, fără niciun succes însă. Se înălța acolo singuratică într-o zonă decăzută și uitată a orașului.

Erau înconjurați de ziduri de beton. Nu existau ferestre, iar ușa fusese recent consolidată serios – o reparație care se potrivea ca nuca-n perete cu încăperea altfel complet dărăpănată. Au încercat să ajungă la balamale, dar fără vreo unealtă era dificil să le apuce cum trebuie. Rămânea totuși ceva de făcut. Dacă izbuteau cumva să slăbească balamalele, atunci…

Mark a încercat să facă abstracție de capul care-i vâjâia și de febra tot mai mare și a continuat să muncească la balamale, în vreme ce Charlie lovea cu pumnii în ușă. Izbea iar și iar. Tot mai puternic, strigând întruna cât o ținea gura, cerând ajutor. Făcea atâta zgomot, încât ar fi sculat și morții – dar auzea oare cineva?

Deja se ridicau vălătuci uriași de praf, învăluindu-i pe amândoi, pătrunzându-le în urechi, în ochi și-n gâtlej. Charlie răgușise, dar nu renunța. Au continuat, îndemnându-se unul pe celălalt să nu se dea bătuți, însă după mai bine de un ceas de străduințe deșarte s-au prăbușit epuizați la pământ.

Charlie refuza să plângă. Erau prinși în miezul celui mai groaznic coșmar pe care și-l puteau imagina, dar trebuiau să-și păstreze optimismul. Acest lucru era decisiv, dacă voiau să aibă vreo șansă de a rămâne în viață.

— Ți-l amintești pe Andy Founding? a întrebat Charlie pe tonul cel mai vesel din lume, glasul ei răgușit contrazicând tonul plin de vioiciune.

— Sigur că da, a răspuns Mark nedumerit.

— Umblă vorba că dă în judecată poliția din Hampshire. Pretinzând că a fost o victimă a hărțuirii sexuale din partea ofițerilor de sex feminin.

Pe Mark l-a pufnit râsul. Andy Fondling{13}, după cum i se spunea afectuos, era un sergent de birou din Portsmouth ale cărui mâini plimbărețe deveniseră legendare, mai cu seamă atunci când era vorba de polițiste tinere. Charlie și-a continuat istorisirea și, chiar dacă

tânjea după somn și puțină liniște, Mark a răspuns ofertei lui Charlie, conștient la rândul său că trebuie să țină disperarea la distanță.

În timp ce-și spuneau povești unul altuia, niciunul n-a pomenit ceva despre pistolul care zăcea pe jos între ei.

98.

Eram sigură că se vor trezi și-mi vor întrerupe distracția, dar e uimitor ce pot face șapte halbe de cidru. Tata băuse dintotdeauna la greu – bere, cidru, tot ce-i cădea în mână – iar mama îi urmase exemplul. Asta făcea bătăile mai suportabile și o împiedica să mai gândească. Dacă rămânea trează o perioadă suficient de lungă, și-ar fi dat seama ce cloacă era viața ei și și-ar fi băgat capul în cuptor. Din anumite puncte de vedere mi-aș fi dorit s-o facă.

Plănuisem clipa asta într-o mulțime de feluri diferite. În visele mele mă foloseam mereu de cuțit. Mă încântau ca idee arterele secționate, sângele împroșcat pe pereți, dar, în realitate, îmi lipsea curajul. Mă temeam că dau greș. Că n-aș lovi suficient de tare și n-aș nimeri artera. Atunci când treceam la treabă, eram silită s-o fac cum trebuie, altminteri o mierleam fără doar și poate. Nemernicul nici măcar nu s-ar fi grăbit – Dumnezeu știe ce mi-ar fi făcut – deci era cazul să-mi iasă la fix.

Am găsit niște bandă izolatoare depozitată în magazia îngrijitorului și am luat trei role. Până la urmă am folosit una singură, dar eram agitată și voiam să fiu sigură că am suficientă. Am început cu el. L-am apucat de încheietura mâinii și am înfășurat ușurel banda izolatoare împrejur. Aproape că încercam un sentiment de duioșie, de parcă aș fi bandajat o rană. Am răsucit-o bine de jur-împrejur, după care i-am ridicat brațul și l-am adus lângă tăblia de fier a patului, înfășurând de mai multe ori banda pe după pilonul metalic, până ce i-am priponit mâna bine de tot. Pe urmă am procedat la fel și cu celălalt braț.

Inima îmi bătea gata să sară din piept. Tata se cam zvârcolea deja, incomodat, așadar, trebuia să lucrez repede.

Am isprăvit iute cu brațul stâng al mamei, dar când lucram la dreptul s-a trezit. Sau cel puțin așa mi s-a părut. A deschis ochii și s-a uitat direct la mine. Îmi place să cred că a văzut ce se petrece și s-a supus. A fost de acord cu mine. Oricum, a închis repede ochii la loc și n-am mai avut nicio neplăcere cu ea.

Amândoi erau în siguranță acum, așa că am dat fuga la bucătărie. Nu mai conta dacă făceam gălăgie. Era o chestiune de viteză. Am înșfăcat folia transparentă și am alergat înapoi în camera lor. Văzusem chestia asta într-un film și mă întrebam cum ar fi în realitate. Am rupt o bucată mare, apoi am pus-o în două și-n trei ca s-o rigidizez. Pe urmă m-am suit în pat, încălecând pe pieptul lui taică-meu care dormea și i-am ridicat încetișor capul. I-am trecut folia peste față, după care am băgat-o iute pe sub cap, de mai multe ori, până ce ochii, nasul și gura au fost împachetate complet în plasticul flexibil și perfect întins.

Iar acum a început să se zbată ca dracu'. A deschis ochii și se holba la

mine de parc-aș fi înnebunit. A încercat să strige, a încercat să-și elibereze mâinile din strânsoare. Am fost nevoită să mă lupt din greu ca să-mi păstrez echilibrul în timp ce trupul lui sălta spasmodic, dar nu acceptam să mi se refuze triumful. Am apăsat mai tare. Ochii îi ieșeau acum din orbite, mutra i se făcuse stacojiu-maronie. Lângă el, mama începea să se dezmeticească, irascibilă și somnoroasă.

Acum i se scurgea vlaga din el. Am apăsat și mai tare. Trăgeam cu atâta putere de margini, încât mă dureau mâinile. Dar trebuia să mă asigur că nu era nicio păcăleală. Trebuia să închei socotelile cu bătrânul.

•

Și dintr-odată n-a mai mișcat. Mama se trezise și mă privea complet buimacă. I-am zâmbit, după care i-am apăsat folia pe față. Un singur strat de data asta. Nu mă așteptam la cine știe ce rezistență.

S-a terminat destul de repede. M-am ridicat și am constatat că sunt leoarcă de sudoare. Am început să tremur. Nu eram fericită, iar asta reprezenta o mare dezamăgire – aș fi crezut că voi fi. Dar o făcusem. Asta a fost tot.

99.

Stătea în dormitor, privind dezastrul din jur. Posterele jerpelite și mobilierul la mâna a doua care se aflau aici dispăruseră demult – în clipa de față se mai vedeau doar resturile lăsate de vagabonzii și drogații care trecuseră pe aici de când fusese condamnată clădirea.

Avea atâtea amintiri din camera asta. Bune, rele, oribile. De fiecare dată când o revedea cu ochii minții, Helen își aducea aminte frica, zăpăceala, sentimentul de neputință pe care le încerca atunci când stătea neclintită, ascultând cum era violată sora ei în patul de dedesubt. Gândurile acestea nu-i dădeau pace lui Helen. Fusese atât de slabă și de neajutorată în copilărie, încât acum se simțea deosebit de ciudat să stea aici ca femeie în toată firea – o femeie adultă cu un pistol în mână. Cum ar fi fost nevoie *atunci.* Cineva care să facă ordine, să aline suferințele și să împartă dreptatea. Poate că toate acestea ar fi putut fi evitate dacă cineva – oricine – ar fi plecat urechea la strigătele ei de ajutor.

Patul etajat fusese surghiunit în colțul cel mai depărtat de ușă. Acum nu mai exista nimic acolo, doar un poster vechi cu Britney Spears, mâzgălit de curând cu un marker. Helen a traversat încăperea și a smuls de pe perete posterul cu colțuri îndoite. Trecându-și mâna peste mortarul zgrunțuros din spatele lui, a găsit ceea ce căuta. „J.H”. Inițialele ei. Le scrijelise pe perete cu un compas școlar în anii aceia de demult. Era un gest definitoriu al copilăriei sale groaznic de disperate – o speranță că literele aveau să dăinuie acolo chiar dacă ea va dispărea.

O asaltau gândurile negre și s-a grăbit să iasă din dormitor. A trecut repede prin celălalt dormitor, prin bucătăria fetidă și salonul mucegăit. Dar era deja evident că n-avea nimic de făcut aici. Fusese atât de sigură că vizita va da rezultate și pleca acum cu mâinile goale.

Vedea acest loc pentru ultima dată. S-a oprit o clipă ca să măsoare totul cu privirea. Ciudat cum nu întâmpinaseră nicio problemă să închirieze altora apartamentul, în pofida celor întâmplate în noaptea aceea. Oamenii săraci nu-și pot permite să fie mofturoși sau superstițioși. În aceeași săptămână s-a mutat o altă familie. Și, încetul cu încetul, de-a lungul anilor, țesătura acestei locuințe s-a tocit și s-a rupt, până ce n-a mai fost potrivită decât pentru animale. Un sfârșit pe măsură probabil.

Helen a ieșit grăbită din bloc, iar paznicul s-a întors morocănos, târșindu-și picioarele, la cana lui de ceai rece. Ea a rămas câteva clipe în șaua motocicletei, chibzuind ce-i de făcut. Instinctele îi fuseseră mereu de folos, însă aici o lăsaseră baltă. Nu-i rămânea decât să

cerceteze și celelalte variante. Să urmărească fiecare pistă.

Și-a deschis telefonul și a intrat în alertă văzând numărul mare de apeluri pierdute. Neliniștea s-a preschimbat în groază când a citit primul dintre numeroasele mesaje de la sergentul Bridges.

Mark și Charlie dispăruseră.

100.

Pentru scurtă vreme a fost liberă. Se afla într-un mall și alerga spre scara rulantă. Mama ei stătea la capătul scării, de vorbă cu un agent de pază, dăscălindu-l despre responsabilitățile lui. Niciodată nu se bucurase mai tare să-și vadă mama și fugea spre ea cât o țineau picioarele. Când a ajuns lângă ei, agentul de pază s-a întors cu fața la ea, însă, curios lucru, nu putea să vorbească, doar o privea și gemea, și gemea…

Charlie s-a trezit cutremurându-se, izbită de realitatea cumplită. Mark zăcea pe jos alături și gemea, și gemea… Charlie și-a înăbușit o scânteie de furie – nu era vina lui. Avea o rană urâtă la cap și nu reușiseră s-o trateze. La început, Charlie a încercat s-o curețe cu salivă și cu o mânecă a cămășii, dar acum se temea că nu făcuse decât s-o murdărească și mai tare. Mark era într-o formă proastă încă dinainte să fie răpiți – prea multă băutură, prea multe nopți nedormite – iar pierderea de sânge îl slăbise și mai rău. Avea o rană urâtă, pe cale de a se infecta de-a binelea. Febra părea să fi pus stăpânire pe el. Ce-avea să se-ntâmple cu ea dacă el se îmbolnăvea grav?

Alungând acest gând, Charlie s-a uitat la ceas. Cât timp dormise? Nu suficient. Timpul trece foarte încet atunci când ai lăsat deoparte orice speranță. În acea primă dimineață fuseseră activi amândoi, chiar încrezători, hotărâți să-și croiască o cale de ieșire din mormântul acesta. Luaseră decizia să doarmă noaptea și să muncească ziua. În cea de-a doua dimineață s-au folosit de cataramele centurilor, încercând să miște din loc balamalele grele ale ușii. Însă e greu să continui atunci când toate eforturile îți sunt zadarnice. Până la urmă, cataramele au plesnit, iar din a doua după-amiază a captivității, apatia și deznădejdea au început să pună stăpânire pe ei.

Charlie nu se mai simțise niciodată așa murdară, respingătoare și complet neajutorată. Spațiul restrâns ale pușcăriei lor începea s-o dezguste. Făcuseră un pact să-și golească intestinele și (în ceea ce o privea) să vomite în colțul cel mai depărtat al încăperii, și Charlie l-a respectat cu sfințenie, dând fuga să-și golească mațele pe podeaua împuțită când o apuca starea de rău dimineața. Mark, din câte se părea, era deja prea slăbit sau prea neglijent ca să mai respecte înțelegerea. Tocmai se scăpase pe el și putoarea îi muta nasul lui Charlie.

Îndată a cuprins-o greața și s-a năpustit spre colțul spurcat, vărsând ditamai șuvoiul de fiere. Stomacul i s-a zguduit din nou, și din nou, până să se liniștească în cele din urmă. O ardea năprasnic în gât – o sete crâncenă, devastatoare. Charlie a început să umble de colo până colo, uitându-se după vreo sursă de umezeală și, în tot acest timp, își schimonosea ochii străduindu-se să plângă, ca să poată lipăi lacrimile

sărate. Și nimic – ochii i se uscaseră de-atâta plâns. Totul era pier…

O mișcare. Cu coada ochiului a sesizat o mișcare. Temându-se să se uite – îi era frică de ce ar putea descoperi – și-a răsucit lent gâtul, centimetru cu centimetru. Și l-a văzut. Un șobolan mare și gras.

Apăruse de nicăieri. Pentru Charlie reprezenta o imagine miraculoasă a speranței – precum o oază într-un deșert. Hrană. Își înfigea deja mental dinții în el, smulgând carnea de pe oase, potolindu-și stomacul care se zbătea și icnea. Ar putea fi destul pentru amândoi, la cât era de mare.

Cu grijă. Fără grabă. Putea să-nsemne diferența dintre viață și moarte. Charlie și-a scos încet geaca – nu era un năvod prea grozav, dar trebuia să se mulțumească cu ea.

Un pas înainte. Șobolanul a ridicat ochii deodată, privind încordat în lumina slabă. Charlie a încremenit. Apoi, după ce a adulmecat repede, șobolanul și-a reluat ronțăitul, lăcomia având câștig de cauză.

Încă un pas înainte. De această dată șobolanul n-a făcut nicio mișcare.

Încă un pas. Charlie era aproape acum.

Și-ncă unul. Acum stătea practic deasupra lui.

Charlie s-a repezit și l-a acoperit fulgerător cu haina. Animalul se zbătea furios în vreme ce ea revărsa o ploaie de lovituri asupra umflăturii care se zvârcolea. În cele din urmă n-a mai mișcat. Reușise? I-a mai tras un pumn, să fie sigură, după care a slăbit puțin strânsoarea ca să verifice. Șobolanul a țâșnit de sub haină într-o tentativă disperată de evadare. Charlie a dat să-l înhațe de coadă și aproape l-a agățat, dar animalul i-a alunecat printre degete și dus a fost. Printr-o crăpătură din zid, a ieșit la liman.

Charlie s-a ridicat cu greu în picioare. Dacă situația n-ar fi fost așa disperată, aproape c-ar fi fost amuzant. O râcâia stomacul de foame, iar gâtul parcă-i luase foc. Avea nevoie de ceva. O mângâiere. Un sprijin.

A cedat și a făcut ceea ce-și jurase că nu se va înjosi să facă. Dându-și chiloții jos, a urinat în mâna ținută căuș, după care a băut dintr-o sorbire lichidul călduț.

101.

I se părea doar sau o considerau pe ea vinovată? Charlie și Mark lipseau de peste patruzeci și opt de ore, iar neliniștea echipei se preschimba în șoc și suferință. Dirijând acum căutările colegilor dispăruți, Helen începea să observe priviri acuzatoare peste tot, de parcă ei ar fi hotărât cu toții că numai ea e de vină.

Rețeaua de triangulație localizase ultima oară telefoanele lui Mark și pe Charlie pe Spire Street. Acest detaliu corespundea cu pontul anonim despre Tanner care-i îndreptase într-acolo. Dar după aceea urma se pierdea. Își închiseseră mobilele și stațiile, iar colegii lor pierduseră contactul cu ei. Echipa sperase inițial că informația despre Tanner era adevărată și că, într-un fel sau altul – undeva –, Charlie și Mark continuau să lucreze la caz. Însă treptat le devenise clar tuturor că telefonul acela fusese un fals. Nu existase nicio tentativă de jaf – Mark și Charlie fuseseră trimiși deliberat în acea zonă. Mirosea a capcană. Toți își puneau aceeași întrebare – îi capturase *ea*?

Împrăștiindu-se în toate direcțiile pe Spire Street, au cercetat clădire cu clădire, au stat de vorbă cu toți trecătorii și proprietarii de magazine și, când au înconjurat a doua oară fostul spital de copii, un agent cu ochii ageri a reperat un panou desprins la una dintre ferestre. Pervazul era murdar de noroi proaspăt, ca și când se cățărase cineva pe-acolo de curând. Helen a vrut să trimită imediat niște polițiști înăuntru, dar superiorii nu i-au acordat permisiunea s-o facă în absența unei echipe de intervenție.

A fost nevoie să treacă frustrant de mult timp până să se mobilizeze o unitate de luptă, dar Helen a făcut pe dracu-n patru și în clipa de față gonea spre vechiul spital cu SO19{14} după ea. Era o clădire mare, cu nenumărate ieșiri, și nu intenționa s-o lase pe Suzanne să le scape printre degete. Bineînțeles, dacă era acolo.

Au pătruns fără zgomot și cu maximă precauție. Detașamentul SO19 și-a ocupat pozițiile, cu Helen, sergentul Bridges și vreo doisprezece agenți aflați imediat în spatele lor. Aveau de cercetat o suprafață foarte vastă, dar, răspândiți în evantai, puteau s-o acopere destul de repede, păstrând mereu legătura prin stație.

Toți mușchii lui Helen erau încordați. Știa că trebuie să-ncerce să-și controleze nervii – nervozitatea excesivă atrăgea după sine decizii greșite, mai ales când aveai și un pistol Glock în mână. Se apropia furtuna și vântul care șuiera prin geamurile sparte dădea clădirii un aer nefiresc, de loc bântuit. Vino-ți în fire, și-a zis – nu era cazul să vadă umbre și spectre acolo unde nu existau.

Dar cum să te destinzi cu o asemenea miză? Chiar *era* vina ei. Nu numai fiindcă inspirase crimele, ci și pentru că insistase pe lângă Mark să se-ntoarcă la slujbă. Dacă l-ar fi lăsat în pace, acum ar fi fost un

ratat jalnic, dar ferit de primejdii. El revenise la serviciu fără pic de resentiment sau supărare. Deoarece credea în munca lui și pentru că – în pofida tuturor celor întâmplate – credea în ea. Și ce răsplată crudă primise pentru abnegația lui!

Helen s-a furișat la etaj, desprinzându-se de grup și nesocotind astfel regulamentul. S-a uitat în prima încăpere. Era pustie, un loc întunecat și prăfos. A ridicat piedica armei. Instinctul îi spunea că sora ei nu putea fi atât de neglijentă încât să dea nas în nas cu un detașament SO19. Cu Helen avea ea ceva de-mpărțit. Și-a ridicat pistolul, năpustindu-se cu capul în cadrul ușii următoare – convinsă că se va afla curând față în față cu rivala ei.

Stația a cârâit pe neașteptate. Era sergentul Bridges. Părea mai degrabă surescitat decât alarmat. Auzise niște zgomote. Care veneau de la parter. Mergea într-acolo să cerceteze. Helen a făcut pe loc calentoarsă și a luat-o la fugă-n jos pe scări.

Gonind în direcția zgomotului, sergentul Bridges a fost mirat s-o vadă pe Helen depășindu-l. Se mândrise întotdeauna cu viteza lui, dar inspectoarea asta parcă era posedată. Ea încerca să-și păstreze controlul, însă Bridges putea să vadă că era ca un resort comprimat. În clipa de față, mânată de teamă, de neliniști și de furie, își însușea această poveste. Voia să pună ea personal capăt coșmarului.

Când au ajuns la baza scărilor, coridoarele se despărțeau în patru direcții. Stația a cârâit din nou, iar Bridges a închis-o, pus la respect de o privire otrăvită a lui Helen. Au ciulit urechile să audă mai bine.

Drept înainte. Zgomotul venea fără niciun dubiu de pe coridorul aflat chiar în fața lor. S-au repezit într-acolo. Prima ușă era încuiată, dar sunetul venea de mai departe. Au pornit din nou. Se auzea sunetul, repetitiv și insistent – bang, bang, bang. Din încăperea alăturată. Ușa era încuiată. Dar aveau să răzbată. Trebuiau să răzbată.

În timp ce Helen striga prin ușă, în speranța unui răspuns, un agent de poliție a dat fuga după o rangă. S-a întors în mai puțin de un minut, aducând cu el și alți polițiști. Proptit cu umărul, trudea la lacătul de pe ușa metalică solidă. Înainte și-napoi, înainte și-napoi, până când ușa a cedat în sfârșit, cu un pocnet de protest. Dându-l la o parte, Helen și Bridges au dat buzna înăuntru.

Nu era decât o cameră goală.

Un geam stricat, pe jumătate scos din țâțâni, răpăia insistent în cadrul de metal al ferestrei, zbătându-se furios în bătaia vântului.

102.

Își dorea să moară.

Moartea ar fi fost acum o binecuvântare pentru Mark, o izbăvire de durerea care-i supunea permanent trupul la cazne. Încercase să lupte cu febra, să se concentreze asupra prezentului, să caute o cale prin care el și Charlie să scape cumva, dar toate acestea îi chinuiau mintea și mai tare, așa că s-a lăsat pradă apatiei.

Cât timp durează până mori de inaniție? Prea mult. Pierduse noțiunea timpului, dar era sigur că trecuseră cel puțin trei zile de când stăteau închiși. Crampele din stomac nu încetau nicio clipă, avea gâtul uscat și umflat, de-abia mai găsea energia să se ridice. Ca să treacă vremea a încercat să se gândească la copilărie, dar scenele de la școală se transformau în tablouri din *Paradisul pierdut,* poemul pe care-l studiase (în silă) la liceu. Se simțea acum ca un personaj din acea viziune de coșmar, torturat la nesfârșit de gerul nopții și de transpirațiile îngrozitoare din timpul zilelor interminabile. Nu exista nicio alinare.

Simțea cum febra îi dădea bătaie de cap. Avea momente mai bune și momente proaste. Clipe când era lucid și putea sta de vorbă cu Charlie, și altele în care își dădea și el seama că bolborosește incoerent. Avea să i se taie filmul de tot până la urmă? A alungat acest gând din minte.

A dus mâna la ceafă să-și cerceteze rana. Degetele lui pipăiau acum despicătura adâncă și lată.

— Las-o în pace, Mark!

Vocea lui Charlie a răsunat în semiîntuneric. Chiar și după trei zile de purgatoriu, ea continua să aibă grijă de el.

— O agravezi și mai tare.

Însă Mark n-a ținut seama de vorbele ei, fiindcă i se mișca ceva pe sub degete. Rana lui se trezise la viață. Și-a retras degetele de-acolo și le-a dus la nas. Viermi. Rana i se infestase cu viermi.

Și-a ținut mâna la gură și a cules viermișorii cu limba. Era o senzație ciudată să-i simtă cum alunecă pe gât. Ciudată, dar plăcută. A mai cules câțiva din rană și i-a îndesat în gură.

Charlie venea deja către el. S-a ghemuit pe jos alături. Mark a ezitat – prietenia lor și buna cuviință erau din nou mai puternice. A făcut un efort și a întors capul, oferindu-se ei. Charlie a cules șovăielnică din rana lui două degete pline de viermi și le-a băgat în gură. I-a savurat, lăsându-i să se dizolve pe limbă, după care a mai luat un deget.

S-a terminat mult prea repede. Ospățul cu viermi se isprăvise. Iar acum stomacul le zvâcnea de foame – porțiile minuscule consumate

nu făcuseră decât să reamintească măruntaielor cât de goale erau. Mai! Mai! Mai! Stomacul mai cerea. Stomacului îi mai *trebuia*.

Însă ei nu mai aveau ce să-i ofere.

103.

Scotociseră fiecare centimetru pătrat de teren pe o rază de trei kilometri în jurul vechiului spital și, în continuare, nici urmă de Mark sau de Charlie. Găsiseră doar sânge proaspăt, pe un coridor de la etajul patru al spitalului. Testele au confirmat ulterior că era al lui Mark. Sergentul McAndrew avea ochii în lacrimi și nu era singura membră a echipei îndurerată vizibil. Helen nu-și dăduse până acum seama cât de mult îl apreciau colegii pe Mark. Nici nu era de mirare că o detestau.

Așadar, Mark și Charlie fuseseră ademeniți la spital, atacați și duși pe urmă în altă parte. Nu existau camere de supraveghere în imediata apropiere a spitalului. Camerele de pe străzile aglomerate aflate nu departe surprinseseră mai multe dube tip Tranzit în zonă în momentul respectiv, dar care dintre ele să fi fost a *lor*? Unde-i dusese? Prin zonă se aflau clădiri abandonate și depozite din belșug. Polițiștii în uniformă le parcurgeau deja, ajutați de câinii pe care-i ceruse Helen. Examinau atent fiecare martor potențial și fiecare trecător, și întrebau în amănunt din casă-n casă. Locuințele tuturor celor care scoteau în evidență un comportament suspect urmau să fie răscolite de sus până jos – și chiar demolate dacă era cazul. *Trebuia* să-i găsească.

Helen miza totul pe ipoteza că se aflau în continuare undeva prin apropiere. Suzanne i-o fi mutat în altă parte probabil, dar avea de-a face cu niște ofițeri de poliție vigilenți, o situație mai problematică decât în cazul celorlalte victime ale sale. Nu-și putea permite să lucreze de mântuială – negreșit juca mai prudent de această dată. Aveau nevoie de ochi și urechi – cât mai numeroase cu putință – care să cutreiere prin Southampton, Portsmouth și împrejurimi. Helen ceruse deja un număr suplimentar de ofițeri de la secțiile învecinate, chemase alți voluntari și anulase toate învoirile la Southampton Central. Dar tot nu era suficient.

Mai rămânea o mutare evidentă de făcut. Emilia Garanita prinsese de veste despre descinderea eșuată de la fostul spital pediatric. Iritată că nu primise niciun pont din vreme, o asalta cu telefoane pe Helen, disperată să afle care fusese scopul descinderii și ce era cu toată forfota asta ulterioară. O căutau pe Suzanne? Sau noi victime?

Era o mutare riscantă, dar Helen n-avea încotro. Erau în a patra zi de căutări și n-aveau încă nimic. Prin urmare, a pus mâna pe telefon și a format numărul ei.

104.

Emilia Garanita își iubea meseria. Lucrai până târziu, leafa era mizerabilă, și mulți dintre cei aflați în poziții-cheie se comportau de-a dreptul mitocănește cu reporterii de la fițuica locală, dar nimic din toate acestea nu conta pentru Emilia. Ea era dependentă de adrenalina, de neprevăzutul și de emoțiile pe care i le oferea slujba ei zi de zi.

Și mai era apoi și puterea. Oricâtă desconsiderare le-ar fi arătat politicienii, gaborii și consilierii, cu toții se temeau de reporteri. Depindeau în foarte mare măsură de bunăvoința publicului ca să avanseze în carieră, iar reporterii ca Emilia îi spuneau publicului ce să gândească. Emilia simțea această putere acum, când stătea față-n față cu Helen Grace. Emilia alesese locul de întâlnire – nu Grace – și ea era cea care stabilea agenda acum. Grace avea nevoie de ajutorul ei, prin urmare, nu mai încăpea loc de minciuni și tertipuri.

— Ne lipsesc doi ofițeri, a început Grace abrupt. Charlie Brooks și Mark Fuller – am impresia că-i cunoști. E posibil să fi fost răpiți și avem nevoie de ajutorul vostru – al cititorilor voștri – ca să-i găsim.

În timp ce Grace continua să vorbească, Emilia simțea acel fior familiar. Acesta reprezenta celălalt mare avantaj al meseriei de ziarist – oricând putea să-ți cadă în brațe vreo poveste suculentă, o ditamai pleașca. Pentru astfel de zile merita să trudești pe rupte. Toate acele ore pierdute relatând despre procesele de la tribunal – acte de vandalism, încăierări, spargeri – constituiau prețul pe care trebuia să-l plătești ca să-ți câștigi o poveste *adevărată*. Iar atunci când se ivea vreuna, era cazul să fii pregătit. Prin astfel de povești îți construiai un nume.

Emilia nu reușea să-și noteze suficient de rapid, cu toate că stenografia. Evoluția acestui caz era uluitoare, iar ea putea deja să vadă în minte paginile tipărite. S-o iei înaintea publicațiilor naționale într-un astfel de caz era aur curat.

Emilia a promis că va face tot posibilul și Grace a plecat. Inspectoarea afirmase că e mulțumită de rezultatul „discuției” lor, dar arăta cam verde la față, și-a zis Emilia. Nu era genul de femeie care să se simtă-n largul ei când cerea ajutor sau juca un rol secundar pe lângă vreo altă fată. Halal solidaritate feminină!

Emilia s-a grăbit să se-ntoarcă la birou. Exaltarea nervoasă pe care o simțise mai devreme se risipise acum și se simțea ciudat de liniștită. Știa exact ce are de făcut.

De-a lungul carierei, folosise gazetăria pe post de armă – să-i demaște, să-i rănească sau să-i distrugă pe cei care-o meritau.

Și n-avea să fie altfel nici de data aceasta.

105.

Era ora 6:30 dimineața și soarele refuza să răsară. O ceață deasă și umedă sufoca Southamptonul – întruchiparea perfectă a dispoziției lui Helen. A trântit ușa apartamentului după ea, s-a suit pe motocicletă și a demarat în viteză spre centrul orașului, apăsând pedala exagerat de tare.

Mai trecuseră treizeci și șase de ore și tot nu aveau noutăți. Nu, nu era adevărat, apăruseră o mulțime de „noutăți", dar niciuna de folos. Din clipa în care se despărțise de Emilia, Helen se temuse întruna că făcuse o mare greșeală. Nu prea avea încotro, presa *trebuia* informată, însă nu reușise decât să înrăutățească situația. Se întâlnise cu Emilia seara târziu, astfel că articolul din dimineața următoare era senzațional, dar sărac în detalii. Oferta *Evening News* de azi promitea să fie cu totul altceva.

Un exemplar al ziarului o aștepta pe Helen pe birou. Vreun membru îndatoritor al echipei sau cineva care încerca să scoată în evidență ceva? Helen a trecut peste titlul sinistru și s-a dus direct la amănuntele din interior. Era ceva îngrozitor. Pornografie sado-maso pe față. Cu detalii complete și libidinoase, înfățișau cititorilor stadiile succesive ale inaniției și deshidratării, speculând care dintre cei doi ofițeri va rezista mai mult și care ar putea fi cauzele morții. Pentru cititorii mai grei de cap aveau chiar și un grafic util – un desfășurător al epuizării fizice și mentale – care descria cum se simțeau Charlie și Mark în Prima Zi. Și Ziua a Doua. A Treia. A Patra. A Cincea. Un mare semn de întrebare atârna deasupra zilelor care urmau după aceea, ceea ce nu putea însemna decât un singur lucru.

Îngropat sub toată această concupiscență se găsea și un număr de telefon special al poliției, pretinsul scop al reportajului amplu. Așa cum era de așteptat, suna fără încetare. Reacția era garantată de emoția pe care o stârnise această poveste extraordinară. Majoritatea celor care telefonau erau oameni disperați, care aveau nevoie să li se dea atenție – ceea ce o scotea din sărite pe Helen. Când a luat loc alături de iubitul lui Charlie și părinții lui Mark, Helen n-a putut să le ofere cine știe ce alinare. Relatările de senzație din *Evening News* îi îngrijoraseră la culme și acum își descărcau nervii pe Helen. Ea a fost nevoită să le vorbească deschis despre șansele de supraviețuire ale celor dragi, promițând, totodată, că va face tot posibilul să-i aducă înapoi acasă. Erau în stare de șoc, nu puteau să priceapă, li se părea că-i un coșmar sinistru din care aveau să se trezească în curând.

Helen își dorea din tot sufletul să le ofere ceva, vreo veste bună care să le curme suferința, dar n-avea niciun rost să mintă. Știa că Mark și

Charlie sunt puternici, însă nimeni nu le dădea de urmă de aproape o săptămână. Cine putea ști în ce situație se aflau? Sau cât mai puteau rezista. Suntem cu toții oameni, în definitiv.

Timpul se scurgea și fiecare minut era prețios.

106.

Charlie a încercat să se ridice. Dar îi vâjâia capul. Se simțea sleită de puteri, parcă era beată, și a căzut la loc în fund. Cu capul întors într-o parte, a vomitat din nou. Dar nu mai avea ce – nu mai ieșea nimic de două zile deja.

Murea de foame. Folosise de atâtea ori cu nonșalantă această expresie – acum îi înțelegea adevăratul și cumplitul sens. Accese repetate de diaree, spasme articulare, pete roșiatice pe tot pieptul și pielea enervant de crăpată în jurul gurii, pe coate și genunchi. Părea că se topește, că se dezintegrează. Nu peste multă vreme avea să mai rămână doar scheletul din ea. Viermii dispăruseră de mult. Probabil că Mark va fi mort înainte de întoarcerea lor.

În altă parte a încăperii, Mark a început să fredoneze „Am avut un nuculeț", ca să-și țină companie. De câteva zile masacra cântece de leagăn – auzite de la mama lui său, poate, cântate de el fiicei sale.

Indiferent cum ar fi fost, greșea complet cuvintele, iar melodiile erau un talmeș-balmeș. Scotea doar niște zgomote de fapt, ca să-și dovedească lui însuși că mai trăiește. Pe cine credea că păcălește?

Charlie a cercetat din priviri închisoarea lor pentru a cine știe câta oară. Și aceiași patru pereți au privit-o la rândul lor. Duhoarea devenise de nesuportat, excrementele, sudoarea și voma de pe parcursul a șase zile combinându-se într-un cocteil cât se poate de grețos. Și sufereau teribil de frig. Charlie încercase să-l învelească cu vată de sticlă pe Mark, căruia îi clănțăneau dinții de febră, dar vata îl pișca și-l scotea din sărite și oricum aluneca de pe el.

Lui Charlie îi trecuse prin cap s-o mănânce, dar știa că stomacul n-o va suporta și nu mai putea face față și altor reprize de vomă. Așa că s-a mulțumit doar să șadă și să-și lase mintea pradă gândurilor negre.

Stătea cu capul rezemat de zidul rece și dur. Pentru o clipă a simțit răceala pietrei ca pe o mângâiere. Deci acesta avea să-i fie mormântul. Nu-l va mai vedea niciodată pe Steve. Nu-și va mai vedea vreodată părinții. Și, cel mai groaznic, nu-și va vedea niciodată copilul.

N-avea să mai urmeze nicio izbăvire acum. Nu mai nădăjduia să apară vreo echipă de salvare. Le mai rămăsese doar să aștepte moartea.

Doar dacă… Charlie stătea cu capul lipit de zid, cu ochii strâns închiși. Știa că pistolul e aproape, dar refuza să se uite la el. Ar fi așa de simplu să se ducă să-l ia. Mark n-ar putea s-o împiedice, totul s-ar isprăvi foarte repede.

Și-a mușcat buza tare de tot. Orice, numai să-i alunge acest gând. N-avea s-o facă. Nu putea s-o facă.

Însă, dintr-odată, nu se mai putea gândi la nimic altceva.

107.

Era o înfrângere totală. Alți ofițeri de poliție ar fi dat înapoi din fața acestei sarcini și ar fi trimis la înaintare vreun țap ispășitor care să încaseze loviturile. Însă Helen era conștientă că ea crease această situație și, prin urmare, n-avea de ales și trebuia să fie mielul de sacrificiu.

Flancată de două panouri uriașe cu Mark și Charlie, Helen a informat presa națională, apelând la toți cei care aveau vreo idee să contacteze poliția. Reportajul Emiliei din *Evening News* făcuse valuri. Toate ziarele importante din Marea Britanie erau reprezentate în sala în care se ținea conferința de presă, împreună cu ziariști din Europa, din Statele Unite și de peste mări și țări.

Se terminase cu secretele. Urmăreau un criminal în serie. Aceasta era recunoașterea publică pe care o așteptase Emilia Garanita, care turna acum gaz peste foc, cerându-i demisia lui Helen. A solicitat o anchetă oficială privind modul în care condusese Helen operațiunile. *Evening News* publicase un alt material amplu, inventariind minciunile, jumătățile de adevăr, eschivările și incompetența care, în opinia ziarului, caracterizaseră investigația până în clipa de față. Helen s-a lăsat călcată în picioare – câtă vreme putea să-și transmită mesajul, costurile profesionale aproape că nu mai contau.

Intenționase să-și petreacă toată noaptea la serviciu, să scape de furie și de frustrare muncind, dar echipa îngrijorată a convins-o într-un târziu să se ducă acasă – măcar pentru o oră sau două. Cu toții trudiseră de le ieșeau ochii din cap, dar ea își epuizase toată energia.

Helen a pornit pe motocicletă spre casă, cu viteză redusă – era încă slăbită și copleșită de emoții. Ajunsă în apartament, a făcut un duș și s-a schimbat. Era o senzație foarte plăcută să fie curată și a cuprins-o pe loc o undă de energie ba, și mai ridicol, de speranță.

Însuflețită preț de câteva clipe, a fost convinsă că-i va găsi vii și nevătămați.

Dar când s-a uitat pe fereastră la întunecatul peisaj al nopții, acest scurt acces de optimism a început să cam piară. Căutaseră *pretutindeni* și nu se aleseseră cu nimic. În vreme ce poliția din Hampshire întorcea Southamptonul pe dos în goana după ofițerii dispăruți, Helen luase legătura cu colegii ei de la poliția londoneză. Poate că alegerea locului ținea de vreo preferință personală a surorii sale? Poate că alesese unul „amuzant” unde să râdă la urmă? Să fi fost depozitele părăsite în care mergeau să spargă geamuri, cimitirul unde se îmbătau, școlile de la care chiuleau, pasajele subterane unde se uitau la băieții care săreau cu placa? Îi rugase să le verifice pe toate, însă fără niciun rezultat deocamdată. Aceeași liniște asurzitoare. Aceeași iritare epuizantă. Mark și Charlie se aflau undeva acolo, iar Helen nu-i putea ajuta cu

nimic.

N-a rezistat decât zece minute acasă, după care a ieșit și s-a întors cât a putut de repede la centrul de comandă. Trebuia să existe un indiciu pe undeva. Iar Helen trebuia să-l găsească.

108.

Copilașul țipa fără încetare.

Charlie și-l imagina mereu înăuntrul ei. Cumva știa că e fetiță. Iar în imaginația ei vedea deja o ființă omenească, cu personalitate și cu nevoi, nu doar o aglomerare de celule. Își imagina fetița cum strigă după mâncare, contrariată și necăjită că nu primea nimic de la mama ei. Nu așa trebuia să fie. O ardea și pe ea stomăcelul de foame ca pe Charlie? Poate că nici n-are deocamdată stomac, și-a zis Charlie, însă nu-și putea alunga din minte această imagine. Îmi înfometez copilașul. Îmi înfometez copilașul.

Mark și Charlie intraseră singuri în această situație. Ei erau vinovați. Dar copilașul era nevinovat. Pur și nevinovat. De ce să plătească prețul acesta? Enervată pe propria-i prostie, a simțit cum i se înviorează mintea. Măcar voința nu-i slăbise, spre deosebire de trupul descărnat și inutil.

A încercat să-și înăbușe furia. A încercat să se culce. Dar noaptea era lungă. Și rece. Și tăcută. Charlie se străduia să doarmă, dar copilașul țipa fără încetare.

Țipa la ea să pună mâna pe pistol.

109.

Echipa fusese informată și se afla pe teren. În timp ce Bridges, Sanderson și ceilalți se răspândiseră de-a lungul și de-a latul districtului, Helen a rămas în spatele lor la centrul de comandă. Cineva trebuia să coordoneze operațiunea masivă de căutare, iar Helen avea în același timp senzația neplăcută că-i scapă ceva și dorea să revadă dosarele.

Urmărise fiecare pistă cât de mică. Toate consiliile locale din sudul Angliei fuseseră contactate, iar funcționarii luau acum la bani mărunți listele de clădiri abandonate, care urmau să fie restaurate sau demolate. Intraseră în legătură și cu autoritățile portuare – acolo se întocmea o listă cu depozite și ambarcațiuni scoase din uz. Erau urmărite și proprietățile de închiriat, însă n-aveau acces decât la cele mai recente tranzacții și nu era exclus ca Suzanne să fi închiriat ceva cu săptămâni în urmă.

Căutarea se desfășura la scară foarte largă și pe toate planurile, dar, cu toate acestea, pe Helen o încerca un sentiment de zădărnicie. Dacă locul unde-i ținea fusese ales la întâmplare, ce șanse aveau să-i găsească? Sub imboldul spaimei de eșec și stăpânită de sentimentul că răspunsul se află sub nasul ei, Helen a trecut încă o dată în revistă amplasamentele-cheie din copilăria petrecută alături de sora ei. O admirase dintotdeauna pe Marianne, care era mai puternică, și se ținea peste tot după ea ca o umbră. Dacă știi unde e Marianne, știi și unde e Jodie, așa spunea lumea. Schimbându-și numele și viața, Helen încercase să se desprindă de umbra aceea, dar, în prezent, se așternea din nou deasupra ei, aducând cu ea întuneric și disperare.

În timp ce parcurgea dosarul referitor la Arrow Security, Helen a simțit acel prim fior de emoție și exaltare care anunță o nouă descoperire. În epoca aceasta dominată de egalitatea între sexe, prezența unui agent de pază femeie pe listele lor n-ar fi trebuit să iasă în evidență. Dar câte agente de pază vedeai de fapt? Mai important decât atât, această femeie-paznic se angajase la Arrow abia acum două luni. Primise misiunea să țină sub observație proprietățile din zona Croydon și Bromley, fiindcă acolo își avea domiciliul. Numai că referințele ei păreau dubioase – falsificate – și o verificare rapidă făcută la secretariat a scos la iveală că adresa ei de domiciliu nu exista.

Helen a trimis prin fax la Arrow fotografia originală de la poliție a Mariannei și o imagine creată pe computer reprezentând o Marianne „îmbătrânită”, iar firma, alarmată, a răspuns imediat. Femeia din imagini părea să fie noua lor angajată, cunoscută sub numele de Grace

Shields{15}.

Grace. Nu mai încăpea nicio îndoială. Dar era oare un „du-te dracului” sau un „vino-ncoace”? Helen a optat pentru a doua variantă și a pornit din nou în viteză spre Chatham Tower. Nu putea fi sigură dacă – sau în ce moment – sora ei intenționase ca ea să găsească legătura, dar nu mai avea niciun dubiu. Ori Marianne se afla undeva în Chatham Tower, ori Mark și Charlie erau acolo, iar ea avea să-i găsească.

Helen a simțit un val de speranță în timp ce gonea spre nord. Începuse bătălia finală.

110.

Ploua când m-au luat de-acolo.

Nu băgasem de seamă în timp ce mă târau la mașina gaborilor, dar așezată pe bancheta din spate, ca un criminal oarecare, am remarcat cum pulsau și se reflectau luminile albastre în bălțile de pe stradă.

Eram amorțită. Psihologii ar fi spus că e vorba de starea de șoc de după crime, dar eu n-am crezut niciodată așa ceva. Eram șocată, desigur, dar nu din cauza asta. Încercaseră să mă facă să vorbesc, dar n-am vrut – n-am putut – să le zic niciun cuvânt. Deja mă închideam. Era începutul sfârșitului pentru mine.

Am ridicat capul și am văzut-o cum mă privea fix din ușă. Era înfășurată cu o pătură și o asistentă socială se agita prin preajma ei, însă ea doar privea drept înainte, de parcă nu-i venea să creadă ce se întâmplă. Dar se întâmpla, și se întâmpla din pricina ei. Ea dezbinase familia, nu eu.

Eu m-am ales cu reputația distrusă, pe mine m-au băgat la pârnaie, m-au scuipat și m-au ocărât. Însă ea a comis adevărata crimă și era conștientă de asta.

Puteam s-o citesc în ochii ei când m-au luat de-acolo. Era o Iudă, nu, era mai rea decât Iuda. El și-a trădat doar prietenul. Ea și-a trădat surioara.

111.

Dă-i drumul repede. Isprăvește odată.

Mark făcea sforțări să se miște, să-și adune ultimele puteri și să treacă la fapte. Însă febra făcea ravagii, îl durea tot corpul și de-abia putea să-și miște picioarele. Dar era nevoit, trebuia să acționeze.

Charlie zăcea în partea cealaltă a încăperii. Plângea și țipa. Era oare pe cale să-și piardă mințile? Extrem de calmă și de prietenoasă în mod normal, în clipa de față exploda de furie și de violență, ca o scorpie aflată în pragul nebuniei. Cine putea să știe ce-i trecea prin cap?

Pistolul se afla la jumătatea distanței dintre ei. Mark nu-și putea lua ochii de la el. Acum, după ce epuizaseră toate încercările de evadare, pistolul reprezenta ultima lor soluție.

S-a ridicat pe coate. Nu s-a putut ține pe ele și a căzut la podea, cu bărbia izbindu-se puternic de piatra rece. Înverșunat, a mai făcut o încercare, încordându-și toți mușchii ca să-și desprindă corpul scheletic de la sol. De data aceasta a reușit și și-a consolidat poziția, ridicând genunchii și îndoindu-i la piept. Îl săgetau dureri ascuțite în piept, în picioare și brațe – trupul său se revolta împotriva lui, dar n-avea să-l lase să facă ce voia el.

A mai aruncat o privire pistolului. Ușurel, fără mișcări bruște. S-a tras încet în sus pe fund, până a ajuns să stea din nou. Odată ridicat, a început brusc să-i bubuie capul și s-a înfiripat pe neașteptate o amintire – Elsie care îi punea o compresă rece pe tâmple ca să-i calmeze mahmureala de după un revelion. Mereu fusese un îngeraș. Îngerașul lui.

Pistolul se găsea la nici doi metri de el. Cât de rapid putea parcurge această distanță? Odată luată decizia, nu trebuia să mai dea înapoi. Era de-ajuns o ezitare de-o clipă ca să-i slăbească decizia. O șovăială de-o clipă ca propriul trup să-l trădeze. Acum se hotărâse și nu trebuia să mai permită niciunei îndoieli de ultim moment să-l oprească.

A pornit în patru labe pe podea. Durerea era înfiorătoare, dar izbutea să înainteze. Charlie l-a auzit și s-a răsucit repede, însă era prea târziu, Mark ajunsese deja. A înhățat pistolul și i-a îndepărtat piedica. Venise vremea să ucidă.

112.

Ploua tare acum – izbucnise furtuna, iar rafalele o biciuiau pe Helen care gonea spre turn. Vremea părea să fie stăpânită de aceeași patimă care o mâna pe ea înainte.

Apa care se scurgea pe vizieră îi înceţoşa vederea, iar atunci când Helen a dat cu ochii de ea, părea o apariție fantomatică, un soi de vedenie. Inițial a crezut că este reprezentantul societății Arrow venit s-o întâmpine – dar și-a dat apoi seama că era o femeie. S-a încordat pe loc, reducând viteza motocicletei și ducând mâna la armă.

Și deodată i s-a tăiat respirația. A închis ochii strâns, după care i-a deschis din nou, sperând să se înșele. Dar nu se înșelase. A frânat în derapaj, a sărit de pe motocicletă și s-a repezit la silueta udă leoarcă și aproape goală.

Charlie a trecut împleticindu-se pe lângă ea, ca și când n-ar fi recunoscut-o. Helen a apucat-o de braț și a tras-o înapoi. Charlie s-a răsucit și, cu o furie sălbatică în ochi, a încercat s-o muște pe Helen de obraz. Helen a îndepărtat-o cu o palmă zdravănă. Lovitura părea s-o fi buimăcit pe Charlie, care a căzut în genunchi. Mânjită și în zdrențe, era o versiune de coșmar a polițistei pline de viață pe care o cunoscuse odată Helen.

— Unde?

Întrebarea lui Helen era directă și rece.

Charlie nu se putea uita la ea.

— El a făcut-o. Nu eu. A făcut-o ca să mă salveze pe mine…

— UNDE? a urlat Helen.

Lui Charlie îi curgeau acum lacrimi pe față. A ridicat brațul drept și a arătat spre Chatham Tower.

— La subsol, a spus, cu o voce răgușită și slabă.

Helen a lăsat-o acolo îngenuncheată și a luat-o la fugă spre turn. A ridicat piedica armei în timp ce pătrundea pe poarta deschisă a șantierului. Nu mai era loc pentru strategii și prudență. Trebuia să-l găsească pe Mark.

A înlăturat din minte posibilitatea ca el să fi murit deja. Fără îndoială că mai avea timp să-l salveze. Trebuia să aibă. Helen a înțeles dintr-odată că *avusese* niște sentimente față de Mark. Nu tocmai dragoste, dar ceva cald și bun care ar fi putut evolua. Poate că soarta îi reunise cu un scop. Poate că erau meniți să se salveze reciproc și să repare răul din trecut.

S-a năpustit în clădire și și-a rotit frenetic privirea în toate direcțiile. Apoi a traversat în fugă holul și a izbit de perete ușa de lângă lifturi. A apucat-o în jos, coborând câte trei trepte o dată.

Se afla la subsol acum. A izbit puternic prima ușă, ca să dea de… o debara goală. Nu, n-ar fi fost potrivită, ușa nu era destul de solidă ca să țină pe cineva blocat înăuntru; ar fi avut nevoie de… Și apoi Helen a văzut-o – o ușă de metal consolidată care se clătina din balamale. Helen s-a repezit și a țâșnit înăuntru.

La intrare i s-au înmuiat genunchii și s-a prăbușit la pământ. Îl văzuse pe Mark. Și văzuse ce era mai rău. A ridicat încet capul, dar continua să fie la fel de rău. Mark zăcea într-o baltă de sânge. Era mort și încă ținea strâns în mână pistolul care-l ucisese. Helen a mers de-a bușilea până la el pe podeaua murdară și i-a cuprins capul în mâini. Dar el era inert și rece.

S-a auzit o izbitură puternică și Helen a ridicat privirea. Pe cine aștepta? Pe Charlie? Pe Bridges? Era Marianne, așa cum știa că va fi.

— Bună, Jodie.

I-a zâmbit și a încuiat ușa în urma ei.

— Nu ne-am mai văzut de multișor.

113.

Nu era nicio victorie. Nicio fericire. Nici cel puțin vreun sentiment de ușurare. Charlie scăpase cu viață. Avea să trăiască. Copilașul ei avea să trăiască. Dar vechea Charlie era moartă și-ngropată. Nu mai exista cale de-ntoarcere după așa ceva.

Zăcea pe asfalt și turna peste ea cu găleata. Îi vâjâia capul. Șocul se împletea cu dezgustul. Epuizarea punea treptat stăpânire pe ea. A închis ochii și a deschis gura. Ploaia îi cădea în gura sângerândă. O senzație efemeră de calm, de viață care-i curgea iarăși prin vene, și apoi cufundarea în uitare. Cu ochii închiși și mintea alunecând în derivă, simțea cum se duce la fund, atrasă de o beznă deopotrivă mângâietoare și epuizantă.

Pe urmă s-a auzit o voce. O voce bizară, robotică, depărtată. Charlie a încercat să iasă la suprafață, dar extenuarea o ținea pe loc. S-a auzit din nou. Aceeași voce, presantă și insistentă. A izbutit să deschidă un ochi. Dar n-a văzut pe nimeni acolo.

— Unde sunteți? Răspundeți, vă rog.

Vocea disperată se auzea limpede acum.

Charlie a deschis și celălalt ochi, reușind chiar să-și ridice capul.

Stația de emisie-recepție a lui Helen, căzută pe jos, lângă motocicleta ei abandonată. Iar vocea… vocea era a lui Bridges. Care o căuta.

Poate că nu se terminase. Poate că Charlie avea totuși o șansă de mântuire. Știa că trebuie să încerce. S-a adunat de pe jos, dar s-a prăbușit în genunchi. Tremura din tot corpul și îi clănțăneau dinții. Vedea dublu. Dar trebuia să ajungă la stație cu orice preț.

114.

— Cum ai putut?

Marianne a izbucnit în râs. Ce splendidă ironie! Era exact reproșul pe care Marianne i-l adresase *ei* cu atâția ani în urmă. Un rânjet larg s-a așternut pe chipul Mariannei – cine ar fi putut să prevadă că totul va ieși atât de bine?

— A fost mai simplu decât ți-ai închipui. Bărbații au fost o pradă ușoară – doar îi știi cum fac când văd un chip frumos. Iar fetele, ce să zic, s-au dovedit foarte… încrezătoare. Mi-ar plăcea să-ți spun că m-am spetit, dar după cum poți vedea, i-am pus pe alții la munca de jos.

A aruncat o privire spre cadavrul lui Mark.

— Apropo, ai văzut-o pe Charlie? a continuat ea. Ce face? A zbughit-o pe lângă mine când am deschis ușa, nici n-am apucat să mă uit bine la ea.

— Ai distrus-o…

— Ei, hai, nu mai fi așa melodramatică. Va fi bine. O să-și revină, o să se-ntoarcă la iubitul ei, o să nască. Bine, că va putea sau nu să se uite-n ochii copilului, asta e partea a doua, dar a câștigat. A rămas în viață. Credeam că ea o va face, însă Mark a scăpat-o.

— De ce n-ai venit pur și simplu la mine? a întrebat-o Helen.

— Pentru că am vrut să suferi.

O spusese – direct și pe față.

— Eu n-am făcut decât ce trebuia. Și aș face la fel încă o dată.

Vocea lui Helen creștea în intensitate pe măsură ce se enerva. Și, pentru prima oară, a sesizat o sclipire – de mânie? – în ochii lui Marianne.

— Niciodată nu ți-a păsat cât de mult am suferit eu, nu-i așa? a scuipat ea drept răspuns.

— Nu-i adevărat.

— Nu că ai fi vrut tu să sufăr. Doar că nu te interesa, ceea ce e și mai rău.

— Nu, niciodată n-am simțit și nici n-am dorit așa ce…

— Am stat închisă *douăzeci și cinci de ani.* Au încercat să mă termine la școala de corecție și pe urmă au mai încercat o dată și la Holloway. Ți-am scris, așa că nu te face că nu știi ce zic. Sticlele sparte-n cap, abuzurile, bătăile. Ți-am povestit totul despre astea *și* cum le-am făcut să mi-o plătească. I-am scos în pizda mă-sii ochiul uneia acolo la Holloway – îți amintești? Păi, sigur că da. Și tot nu mi-ai scris, tot nu m-ai căutat. Nu m-ai ajutat *absolut deloc,* fiindcă voiai să putrezesc acolo. Să mă zbârcesc și să mor. Propria ta soră.

— Ai încetat să mai fi sora mea cu mult timp în urmă.

— Pentru că le-am făcut ce le-am făcut? Păi, cel puțin eu am avut coaie, în pula mea, cățea nerecunoscătoare ce ești!

Veninul ieșea, în sfârșit, la suprafață.

— Te-am *salvat.* Tu urmai la rând. *Praful* s-ar fi ales dintr-o fetiță ca tine.

Adevărul din acuzația Mariannei tăia ca o coasă în conștiința lui Helen.

— Știu asta. Știu că tu ți-ai închipuit că mă ajuți pe mine…

— *Am fi putut* trăi fericite, tu și cu mine. Ne-am fi putut duce undeva, stăteam pe străzi, înjghebam noi ceva. Nu ne-ar fi găsit niciodată. Dacă rămâneam unite, am fi dus-o minunat și-n clipa de față.

— Chiar crezi asta, Marianne? Pentru că, dacă-i așa, înseamnă că ești mult mai dusă decât mi-am imaginat…

Marianne a pornit brusc spre Helen, cu scântei în priviri. Helen a ridicat imediat pistolul Glock și Marianne s-a oprit. Un singur metru le mai despărțea.

Helen studia chipul surorii sale. Atât de familiar ca formă și trăsături, dar atât de străin ca expresie. Ca și când un monstru se cuibărise în ea și o devora pe dinăuntru acum.

— Să nu-ndrăznești să mă desconsideri, a șuierat Marianne. Să nu-ndrăznești… să mă judeci. Tu ești aici la judecată, nu eu.

— Pentru că am făcut ce trebuia? Ce *se cuvenea* să fac? I-ai omorât pe părinții noștri, Marianne. I-ai omorât cu sânge rece.

— Și ți-a fost dor de ei? Mai târziu? Ți-a fost dor de violatorii ăia?

O clipă, Helen a rămas fără replică. Nu-și pusese niciodată această întrebare. Fusese așa de absorbită de povestea cu Marianne după aceea, și așa de prinsă în propriul ei periplu tulburător pe la orfelinate și servicii sociale, încât n-apucase niciodată cu adevărat să-i jelească.

— Ei, ți-a fost? a întrebat Marianne.

A urmat o lungă tăcere, după care:

— Nu.

Marianne a zâmbit. Un zâmbet victorios.

— Păi, vezi? Erau niște neica nimeni, mai rău decât niște neica nimeni. Și meritau o soartă mult mai nasoală decât asta de care au avut parte. Am fost drăguță cu ei. Sau te pomenești c-ai uitat ce făceau?

Și-a scos peruca blondă pe care o purta și a dat la iveală pielea capului. Părul nu mai crescuse niciodată la loc acolo unde o ținuse tatăl ei cu capul lipit de reșou și îi rămăsese pe creștet un petic de chelie bizar și respingător.

— Astea sunt doar cicatricele care se văd. Ne-ar fi omorât până la urmă. Așa că am făcut ce trebuia să fac. Ar trebui să-mi fii dracului recunoscătoare!

Helen și-a privit sora – aceeași atitudine sfidătoare, aceeași mânie pe care o arătase la proces erau prezente și după toți acești ani.

Spusele ei conțineau și ceva adevăr, însă chiar și-așa tot sunau ca aiurelile unei nebune. Helen a simțit brusc o dorință puternică să fie departe de această încăpere oribilă și de această ură mistuitoare.

— Și cum se termină chestia asta, Marianne?

Marianne a zâmbit, de parcă-i aștepta întrebarea, și a spus:

— Se termină așa cum a-nceput. Cu o alegere.

Și totul a început să capete sens.

— Ai făcut o alegere atunci, demult, a continuat Marianne. Ai ales să-ți trădezi sora. Sora ta care te-a ajutat. Care a ucis pentru tine. Ai ales să te salvezi și să mă dai pe mine la fiare.

— Și toate victimele tale au avut de ales, a replicat Helen, care acum înțelegea pe deplin sinistrul plan al Mariannei.

— Tu ai impresia că oamenii sunt buni, Jodie. Faci parte din categoria optimiștilor. Dar ei *nu* sunt așa. Sunt răi, egoiști și cruzi. Ai dovedit-o și tu. Și toți prăpădiții ăștia meschini pe care i-am răpit. Până la urmă, nu suntem cu toții decât niște animale care ne hăcuim reciproc ca să supraviețuim.

Marianne a mai făcut un pas – iar Helen și-a încleștat instinctiv degetul pe trăgaciul pistolului. Marianne s-a oprit cu un zâmbet, apoi a ridicat un Smith and Wesson la nivelul ochilor lui Helen.

— Iar acum trebuie să alegi din nou, Helen. Ucizi sau vei fi ucisă?

Deci asta era. Helen și Marianne erau desemnate să fie ultimele jucătoare în partida ei mortală.

115.

Sergentul Bridges a lăsat-o pe Charlie să zacă acolo și a fugit spre clădire. Cei de la SO19 erau pe drum, echipați de asalt, iar paramedicii veneau la rândul lor în viteză, dar el n-avea timp să-i aștepte. Helen se afla acolo înăuntru cu ucigașa – Suzanne, Marianne, indiferent cum dracu-i zicea –, iar lui nu-i suna bine deloc. Era o situație menită să sfârșească de fiecare dată cu vărsare de sânge.

S-a năpustit în holul clădirii. Lifturile nu mai funcționau, dar ușa care dădea spre subsol era întredeschisă, și a alergat într-acolo. A coborât scările și a luat-o pe coridor. Nu era înarmat, dar ce mama dracului! Fiecare secundă era vitală în acest moment.

Și a văzut-o. Ușa metalică încuiată. A început s-o lovească cu pumnii și s-a auzit limpede vocea lui Helen, care-i spunea să stea deoparte. „Hai să fim serioși”, i-a răspuns în gând, căutând disperat din priviri ceva de spart ușa.

Coridorul era pustiu, dar ușa din capăt dădea spre o cămăruță-depozit, încă înțesată de sticle de înălbitor și dezinfectant pe jumătate folosite. Pe podea zăcea un extinctor abandonat. Unul din acelea de modă veche, din anii șaptezeci, gros și greu. Bridges l-a ridicat de pe jos.

S-a întors în fugă la ușa metalică în câteva secunde. A ezitat o clipă, scrâșnind din dinți, apoi a izbit încuietoarea cu extinctorul.

116.

Ușa s-a cutremurat sub lovitură, iar scrâșnetul metalic violent a răsunat pe coridor, dar Marianne nici n-a clipit. Avea ochii ațintiți asupra surorii sale și gâdila cu degetul trăgaciul pistolului.

Bang! Încă o izbitură zdravănă de tot. Se vedea clar că persoana de-afară era hotărâtă, nu glumă. Ușa gemea sub atacul susținut.

— A venit vremea să iei decizia, Jodie.

Marianne îi vorbea zâmbind.

— În clipa în care se deschide ușa, trag.

— Nu face asta, Marianne. Nu trebuie să se termine așa.

— E prea târziu să-ți mai retragi gorilele. Vor sparge ușa. Alege deci.

Ușa începea să se-ndoaie. Bridges făcea progrese.

— Nu vreau să te omor, Marianne.

— Atunci, alegerea e deja făcută. Păcat, zău – credeam că n-o să lași să-ți scape ocazia.

Ușa scârțâia amenințător – era doar o chestiune de secunde.

— Vreau să te-ajut. Lasă jos pistolul.

— Ai avut șansa, Jodie. Și te-ai spălat pe mâini în privința mea. I-ai salvat pe toți oamenii ăia. Toți *străinii* ăia, dar nu ți-a păsat de *mine.*

— Și crezi că nu m-am simțit vinovată din cauza asta? Uite ce mi-ai făcut. Ce continui să-mi faci.

Helen și-a sfâșiat cămașa, dând la iveală cicatricele de pe spate. Marianne a avut un moment de ezitare, șocată de ceea ce vedea.

— Mă mănâncă de vie vinovăția asta, minut de minut, zi de zi. Bineînțeles că mă simt vinovată. Dar aveam doar treisprezece ani. Tu omorâseși doi oameni. I-ai omorât pe mama și pe tata chiar în patul lor, pentru numele lui Dumnezeu! I-ai ucis pe părinții noștri. Ce așteptai de la mine?

— Așteptam să-mi iei apărarea. Așteptam să fii mulțumită.

— Dar nu ți-am *cerut* niciodată să-i omori. Niciodată n-am *vrut* să-i omori. N-am vrut nimic din toate astea. Nu-ți dai seama? Singură ți-ai făcut-o.

— Chiar crezi asta? Crezi *sincer* asta?

— Da.

— Atunci n-a mai rămas nimic de zis. Adio, Jodie!

Chiar în clipa aceea Bridges a năvălit înăuntru și s-a auzit o singură împușcătură.

117.

Prin ploaia crâncenă, Charlie a zărit două siluete. Un bărbat și o femeie care veneau dinspre turn. Charlie nu fusese niciodată credincioasă, dar se ruga fără-ncetare de zece minute, nădăjduind într-un miracol. Iar acum avea să capete răspunsul.

Îmbrâncindu-l pe paramedicul care avea grijă de ea, s-a năpustit înainte. A apucat să parcurgă numai zece metri înainte s-o lase picioarele. A căzut în genunchi pe pământul îmbibat cu apă. Și-a dus mâna la ochi să se apere de ploaie și s-a căznit să vadă în lumina slabă – Bridges o susținea oare pe femeie sau o escorta?

Și, deodată, a ieșit soarele, iar negura s-a risipit câteva clipe.

Era Helen. Supraviețuise. Paramedicii se repezeau deja spre ea, colegii o-nconjurau. Însă ea i-a dat la o parte. Charlie a strigat-o, dar Helen a trecut fără s-o audă.

Lăsându-l în urmă pe Bridges, inspectorul-detectiv Helen Grace și-a continuat singură drumul prin ploaie. Se terminase. Era vie. Dar nu câștigase. Chinul ei abia începea. Fiindcă, așa cum știa prea bine Marianne, cei ce varsă sângele apropiaților lor nu vor cunoaște niciodată odihna. Venise rândul lui Helen să trăiască cu stigmatul acesta.

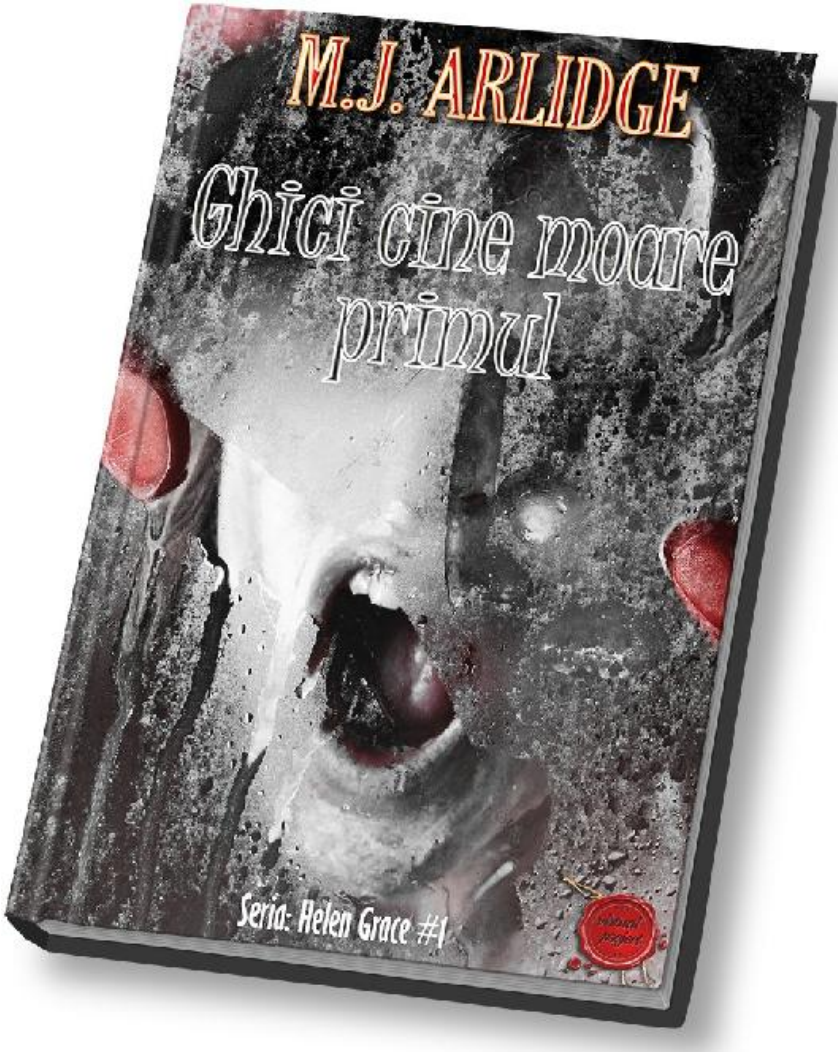

virtual-project.eu

Va urma:

Volumul 2: **GHICI CE-I ÎN CUTIE**

{1} Crown Prosecution Service – Serviciul de Procuratură al Coroanei.
{2} Lichid special, conținând un cod ce poate fi citit la lumină ultravioletă, care se aplică pe bunuri de valoare, astfel încât, atunci când sunt furate și recuperate apoi de poliție, se poate stabili cui au aparținut inițial.
{3} Asociația Automobiliștilor.
{4} Canal TV pentru copii.
{5} Closed-circuit television – camere de supraveghere aflate în diferite locuri publice.
{6} British Home Stores – lanț de magazine.
{7} *Strictly Come Dancing* – show televizat la BBC.
{8} National Car Parks – cel mai mare operator de parcări private din Marea Britanie.
{9} Băutură răcoritoare din sucuri de fructe.
{10} Porecla echipei de fotbal Southampton FC.
{11} Închisoare londoneză pentru femei.
{12} Agent de poliție.
{13} Joc de cuvinte: to fondle = a mângâia, a dezmierda.
{14} Specialist Crime and Operations Specialist Firearms Comand – trupe de asalt.
{15} De la „to shield” = a proteja, a apăra.

Table of Contents

1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.
15.
16.
17.
18.
19.
20.
21.
22.
23.
24.
25.
26.
27.
28.
29.
30.
31.
32.
33.
34.
35.
36.
37.
38.
39.
40.
41.